

Hoàng Anh

Không Chi Là Giấc Mơ

Tập 1

Phúc Quỳnh cùng đoàn làm phim đến nơi thì đã xế chiều. Đó là một thị xã nằm heo hút, hình như tách biệt với thế giới bên ngoài. Đứng ở đây, Quỳnh mới thực sự ngạc nhiên khi thấy cảnh đìu hiu của nó. Cả đoàn đã đi bộ gần một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa đến nơi. Phúc Quỳnh thầm khâm phục khi chú Quân tìm ra được nơi này là cảnh quay chính của bộ phim. Bỗng một cánh tay phát nhẹ vai cô, rồi nói nhỏ :

– Sao mặt mày kỳ vậy ? Mệt hay là nản ?

Phúc Quỳnh đưa mắt tìm chú Quân nhưng không thấy đâu :

– Cần thận, chú Quân nghe đấy.

Hân rút cổ :

– Phải ở đây 2 tháng trời, tao nghĩ mà phát ốm.

Rồi Hân nhìn quanh quẩn như quan sát :

– Hối thật nhé, mày sợ ma không?

Phúc Quỳnh cũng đưa mắt nhìn như Hân. Toàn những cánh đồng, xa xa mới thấy được những ngôi nhà lá thấp thoáng.

– Mày nói tào lao quá. Cả đoàn phim mày sợ gì.

Hân nhún vai rồi ngồi bệt xuống gốc cây bên cạnh. Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn mọi người. Trong đoàn, cô thân với Hân nhất, còn những người khác cô chỉ tiếp xúc vài lần ở các chương trình biểu diễn. Đây là lần đầu tiên cô đóng phim và cũng là lần đầu cô đi xa nhà như thế. Để có mặt ở đây, cô đã phải năn nỉ, thuyết phục ba mẹ gần một tháng trời.

Quỳnh mệt mỏi ngồi xuống cạnh Hân, đang loay hoay tìm chai nước suối thì Thắng đã đi về phía cô. Anh đưa cho cô và Hân 2 khăn ướp lạnh.

– Cảm ơn anh.

Thắng khẽ cười :

– Nhìn Quỳnh bơ phờ quá. Lần đầu đi xa phải không ?

Phúc Quỳnh gật đầu khẽ cười, cô đưa mắt như tìm kiếm :

– Chú Quân đâu, anh Thắng ?

– Thấy cả đoàn mệt quá, chú bảo ở đây đợi, còn chú lái xe đến nhà người quen rồi.

Phúc Quỳnh ngạc nhiên :

– chú Quân có người quen ở đây sao ?

Thắng gật đầu :

– Hình như là bạn. Chúng ta sẽ ở nhờ nhà bạn chú Quân .

Phúc Quỳnh gật gù như hiểu. chú Quân chỉ cho một chiếc xe con vào đây, còn xe lớn thì ở ngoài lộ, nên cả đoàn phải đi bộ gần một tiếng đồng hồ. Lúc đầu, chú Quân bảo cô cứ ngồi yên trên xe, nhưng cô thấy kỳ kỳ nên xuống đi bộ cùng mọi người. Ngồi được một lát thì cô thấy chú Quân chạy xe lại :

– Mọi người ráng một chút nữa, gần đến rồi.

Rồi chú Quân quay qua nhìn Quỳnh :

– Quỳnh và Khánh Như đi với chú trước.

Nói rồi, ông quay qua Tuấn đang hút thuốc gần đó :

– Tuấn ! Cậu chất đồ lên xe đi. Gởi xong tôi trở lại rước mọi người.

Phúc Quỳnh suýt phì cười vì gương mặt nhăn nhó của nhỏ Hân khi phải ngồi đợi nữa. Cô và Khánh Như lên ngồi phía trước với chú Quân , xe chập chớn người cô cứ cứng đờ. Phúc Quỳnh ráng mỉm cười với Khánh Như . Từ lúc biết nhau qua lời giới thiệu của chú Quân , Quỳnh cảm thấy Khánh Như rất hiền và ít nói . Khánh Như rất đẹp, nét đẹp buồn mong manh, chắc vì thế mà chú Quân chọn Như vào vai một cô gái vùng quê nghèo khổ ; còn cô thì là một kỹ sư từ thành phố về đây công tác, cảm thông với hoàn cảnh với hoàn cảnh cô gái nên đã tận tình giúp đỡ và 2 người trở thành bạn thân. Nhưng trớ trêu thay, sự xuất hiện của cô đã làm cho Hiền (do Thắng thủ vai) đem lòng yêu - người mà cô gái nghèo Khánh Như đã thầm yêu từ lâu.

Nhìn Khánh Như , không ai nghĩ rằng cô là một diễn viên nổi tiếng. Quỳnh không giải thích được cảm giác của mình nhưng một điều rõ ràng nhất là cô rất tò mò về người bạn đồng nghiệp này. Cả 2 không nói gì với nhau, có lẽ vì quá mệt. Hình như trong đoàn, chỉ

có cô và Khánh Như là yếu nhất, có lẽ vì thế nên chú Quân đã đưa 2 người đi trước. Cuối cùng, xe dừng trước một ngôi nhà lớn. Quỳnh không khỏi ngạc nhiên khi thấy một căn nhà đẹp ở giữa làng này, và cô thậm nhẹ nhõm khi thấy chỗ mình ở không như mình tưởng tượng.

– 2 đứa vào đi, mệt lắm phải không ?

– Dạ, không có gì ạ.

Phúc Quỳnh lễ phép đáp, dù rất mệt nhưng cô và Như cũng ráng tiếp chú Quân và một vài người nữa đem đồ xuống xe. Khi chất đồ xong thì chú Quân vội vã quay lại rước mọi người.

Phúc Quỳnh và Như được đón tiếp rất nồng hậu, nhưng cả 2 cứ bị mọi người vây quanh trước cửa. Và quả đúng như Quỳnh dự đoán, họ biết về Khánh Như rất nhiều, còn cô thì hình như họ thấy quen nhưng không biết tên. Phúc Quỳnh khẽ cười, cô không thấy buồn vì nghĩ đó là lẽ dĩ nhiên. Cô là một người mẫu dù nổi tiếng nhưng chỉ là lần đầu đóng phim, còn người dân ở đây, chắc họ không chú ý gì về thời trang cả nên không biết cô cũng đúng. Còn Khánh Như, cô luôn diễn vai những cô gái quê nghèo khổ rất thích hợp với sự tiếp nhận của họ nên Như đã để lại ấn tượng rất sâu đậm đối với những người dân nơi đây.

Tuy được vào nhà, những đến gần nửa tiếng 2 cô mới được về phòng mình. Vừa khép cửa, Phúc Quỳnh đã ngã ngay xuống giường. Khánh Như nhìn cô mỉm cười :

– Quỳnh tắm đi rồi hãy ngủ.

Quỳnh hé mắt nhìn :

– Như không mệt hả ?

Khánh Như mở va ly lấy đồ :

– Mình quen rồi, Quỳnh mới đi xa phải không ?

Phúc Quỳnh ngồi lên :

– Ừ, Nhưng mình phải tắm cái đã, mình tắm trước nhé !

Nói rồi cô loay hoay soạn đồ và phóng nhanh vào phòng tắm. Khi cả 2 đã sạch sẽ và thật sự thoải mái thì cửa phòng bật mở, Hân lộ đầu vào :

– chú Quân bảo 3 đứa mình một phòng.

Phúc Quỳnh bật cười vì dáng vẻ của Hân.

– Cười gì ? Mấy người sướng quá rồi, bây giờ đến tôi chứ.

Cả 3 ngủ đến tối mịt, nếu không có tiếng gọi của Thắng, chắc 3 người ngủ đến sáng. Khi cả 3 xuống phòng ăn thì đã thấy đông đủ mọi người. Khánh Như nói như biết lỗi :

– Xin lỗi đã để mọi người chờ.

chú Quân khoát tay :

– Ngồi xuống đi, chú sợ 3 cô ngủ quên, đói đấy chứ.

Hân kéo ghế ngồi ngay xuống :

– Ngồi đi Quỳnh, Như ! 2 người không đói hả ?

Cả đoàn bật cười, bây giờ Quỳnh mới để ý thấy còn có một người lạ cùng bàn, chắc có lẽ là chủ nhà. Cả 3 bèn gật đầu chào. Cô bé ngồi kế bên cha mẹ cứ nhìn Quỳnh với ánh mắt không giấu diếm sự ngưỡng mộ nhưng không dám tỏ ra thân thiện hơn.

Khi đã ăn xong, mọi người đều tập trung trong phòng khách, mỗi người một tách trà. Tự nhiên Quỳnh cảm thấy thích không khí đầm ấm nơi đây. Tất cả trò chuyện rất vui vẻ. Lần đầu tiên cô thấy chú Quân nói nhiều như thế, thật khác xa với lúc làm việc. Bỗng ngoài cửa thấp thoáng một bóng người đi vào, dù không hẹn nhưng tất cả đều chú ý đến anh ta/

– Tàu về rồi hả ? Tốt chứ Tư ?

Anh thanh niên đứng lại, trên vai khiêng một bao gì đấy :

– Vâng !

– Bao gì vậy ?

Cậu Hai Hiếu chủ nhà đưa mắt nhìn anh ta như hỏi :

– Trên đó tặng anh. Là gạo xuất khẩu.

Nói rồi, anh ta đi dọc hành lang để ra nhà sau. Tất cả lại trở về câu chuyện lúc nãy. Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn ra ngoài, cô chẳng thấy gì ngoài một màu đen trước mặt. Ngồi một lúc lâu, Quỳnh nhìn lại tách trà đã nguội mà cô thì lại muốn uống nữa. Hình như được suy nghĩ của cô, cô chủ nhỏ đã lên tiếng :

– Chị Quỳnh muốn uống trà hả ? Em pha cho.

Phúc Quỳnh hơi ngạc nhiên về sự quan sát của cô bé đối với mình. Cô mỉm cười :

– Trà này Hiền pha hả ?

– Dạ.

– Ngon lắm, chị rất thích !

Cô bé có vẻ thích ra mặt khi được khen. Phúc Quỳnh tò mò đi theo xuống nhà sau, thật ra cô chỉ muốn đi lại, ngồi một chỗ tự nãy giờ cô thấy hơi khó chịu.

– Anh Tư ăn cơm hả ?

Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn về phía bàn. Bây giờ cô mới nhìn kỹ gã thanh niên lúc này. Anh ta đang ăn rất ngon lành tô cơm rất lớn, chắc là hấn đói lắm. Gã bắt chợt ngẩng lên nhìn 2 cô. Phúc Quỳnh hơi bất ngờ, cô lúng túng khẽ gật đầu chào. Đôi mắt anh ta hờ hững nhìn qua cô rồi dừng lại nơi bé Hiền. Hấn lấy tay móc trong túi áo ra một tờ giấy :

– Đọc giùm tôi lá thư này. Không biết ông Sáu ổng nhắn gì ?

Phúc Quỳnh tròn mắt, không ngờ hấn lại không biết chữ. Cô còn ngạc nhiên nên không hay mình nhìn chăm chăm hấn. Bé Hiền đang châm nước trà. Phúc Quỳnh nói lịch sự :

– Tôi có thể đọc giúp anh, được không ?

Hấn ta đưa mắt nhìn cô. Quỳnh chớp mắt, không ngờ hấn có đôi mắt rất sáng, Quỳnh hơi bối rối trước đôi mắt nhìn đăm đăm thiếu lịch sự như vậy, nhưng khi suy nghĩ, cô thấy thông cảm về hành động của hấn nên không cảm thấy khó chịu. Cô nhắc lại :

– Được không ?

Hấn đưa cho cô lá thư rồi cúi xuống ăn tiếp. Thật bất lịch sự, ít ra hấn cũng phải tỏ ra lắng nghe vì cô đang đọc giùm thư hấn kia mà. Nhưng khi nghĩ đến hoàn cảnh của hấn, cô lại thấy cảm thông. Giọng Quỳnh trong trẻo đọc :

"Tư !

Tao đã tìm được việc làm cho mày. Ráng sắp xếp lên Sài Gòn gặp tao, càng sớm càng tốt. Chú Sáu."

Lá thư chỉ vồn vẹn mấy câu, Quỳnh đưa lại cho hấn.

– cảm ơn.

Phúc Quỳnh khẽ cười, ít ra hấn cũng biết lịch sự một chút.

– Bộ anh Tư định lên Sài Gòn hả ?

Bé Hiền quay lại hỏi hấn. Hấn đưa một tay áo lên chùi miệng, sau khi đã sạch tô cơm của mình.

– Không biết ! Để coi đã !

Sao chú Sáu không nói rõ là anh Tư làm việc gì ?

Hấn đứng lên, với lấy cái nón trên bàn :

– Tôi chả biết Sài Gòn là gì ? Ông toàn lo chuyện tào lao.

– Anh có cần em biết thư trả lời chú không ?

Hấn bước ra ngoài sau khi buông một câu :

– Kệ ông !

Phúc Quỳnh tò mò nhìn theo bóng hắt mắt hút trong màn đêm. Cô đưa tay lấy tách trà từ bé Hiền. Con bé có vẻ hơi suy tư, không ngờ hắt ta lại ảnh hưởng đến bé Hiền như vậy.

Rồi không biết nghĩ sao, nó quay qua hỏi cô :

– Nghe nói Sài Gòn lớn lắm hả chị ? Ở nhà chỉ có anh Hai là được đi, còn em chỉ toàn thấy trên tivi thôi.

Phúc Quỳnh mỉm cười :

– Sao Hiền không xin anh Hai đi theo ?

– Dễ gì ảnh cho. Lúc nào cũng nói là công việc.

Rồi cô bé quay qua nhìn cô chăm chú :

– Em rất ngưỡng mộ chị. Chị đẹp hơn trên tivi rất nhiều !

– vậy hả ?

– Em không ngờ được gặp ngoài đời như vậy. Khi nghe ba nói, em đã mất ngủ gần một tuần đấy.

Phúc Quỳnh cảm thấy thích sự chân thật của cô bé. Từ lúc nghe anh Tư và bé Hiền nói chuyện với nhau, Phúc Quỳnh cảm thấy xốn xang khi phát hiện ra một thế giới khác hoàn toàn với cuộc sống của mình.

Những ngày sau đó, đoàn làm phim làm việc rất thuận lợi, tất cả mọi người đều sẵn lòng giúp đỡ, thậm chí rất thích khi được nhờ vả.

Hôm nay là một cảnh rất khó với Khánh Như, cô phải cỡi lên lưng trâu giữa đồng ruộng., Mọi người đều thuyết phục nói là không so, nhưng mặt của Khánh Như xanh mét vì sợ.

Phúc Quỳnh thấy tội nghiệp bạn. Khi bắt đầu diễn, Như phải nhảy lên lưng trâu một cách thuần thục. Quỳnh suýt bật cười khi thấy Khánh Như chẳng dám đến gần nói chi là cưỡi nó. Quay đi quay lại hơn cả chục lần mà chẳng được, cuối cùng, Như cũng ngồi được trên lưng nó, nhưng về diễn xuất thì phải quay lại, mọi người trong làng đều bật cười trước dáng vẻ của Khánh Như . Cuối cùng, cảnh quay cũng thực hiện được, nhưng đến khi mọi người định đỡ Khánh Như xuống thì con trâu trở chứng. Nó chạy loạn trên ruộng, mang theo cả Như trên lưng. Mọi người hoảng hồn không ai biết làm cách nào, mấy người trong làng cũng nhảy vào nhưng thế đến gần được vì nó quấy rất mạnh.

– Kêu thằng Tư mau lên, nó biết ý con này lắm.

Chẳng mấy chốc, anh ta đã có mặt. Thật là tài khi từ phía sau, hắt nhảy phóc lên lưng nó,

không biết bằng cách nào mà chỉ một lúc sau, con trâu đã ngoan ngoãn đứng yên. Lúc đó Khánh Như như ngã hẳn vào lòng hắn, mặt trắng bệch như người sắp ngất. Hắn ta mạnh mẽ bế thốc Như xuống, Lúc ấy Khánh Như mới bật khóc nức nở, mọi người đều xúm lại quanh cô. Thật là khủng khiếp, Phúc Quỳnh rùng mình khi nhớ lại cảnh lúc này. Cô chợt đưa mắt tìm anh Tư, nhưng không biết từ lúc nào, hắn đã bỏ đi mất.

Chú Quân cho tất cả mọi người nghỉ ngay ngày hôm ấy.

Phúc Quỳnh và Hân đi Khánh Như vào phòng. Thật lâu, cô mới bình tĩnh lại. Khi đã tắm xong, vừa bước ra, Quỳnh đã đưa cho cô ly sữa nóng :

– Uống đi cho ấm !

– Cảm ơn !

Khánh Như ngồi xuống giường :

– Mình quên mất, không biết lúc này, ai cứu mình nữa.

Phúc Quỳnh khẽ cười :

– Mình nghe mọi người gọi hắn là anh Tư.

– Vậy hả ! Lúc này mình không còn tâm trí đâu để cảm ơn nữa.

Phúc Quỳnh thâm buồn cười. Cô nghĩ hắn ta cũng chẳng quan tâm đến lời cảm ơn của Như đâu. Hôm nay được nghỉ, Quỳnh sẽ ngủ một giấc thật ngon để bù lại mấy ngày trước.

Khi cô thức dậy thì trời đã xế chiều, trong phòng chỉ còn mỗi mình cô, không biết Như và Hân đã đi đâu ? Quỳnh bật dậy thật nhanh đi vào phòng tắm. Lúc sau cô đi xuống phòng khách, thấy mấy người đàn ông đang nhậu với nhau, cô bèn hỏi chị Tuyết đang ngồi đọc báo :

– Chị có thấy Như và Hân đi đâu không ?

– Như nó nhờ bé Hiền đưa đi cảm ơn anh Tư gì đó. Còn Hân, chắc đi dạo đâu đấy.

Phúc Quỳnh bước ra ngoài, không biết nhỏ Hân đã biến đi đâu ? Nó mà có tâm hồn đi dạo một mình thì thật lạ. Chắc là có trò gì mới rồi đây.

Quỳnh đi dọc con đường. Trời chiều ở đây thật thích, sao cô không nhận ra từ mấy ngày trước nhỉ ? Mát và trong lành vô cùng.

– Quỳnh ! Quỳnh ! Lại đây nè !

Cô giật mình khi nghe tiếng nhỏ Hân, nó đang đứng dưới gốc mận, trên cây là một thằng nhóc. Thì ra nhỏ ra đây là vì thế.

– Mận của ai mà mày dám hái thế ?

Hân nhún vai :

– Thằng Tí nó nói không của ai hết. Anh Tư nó tròng chơi.

Lại hấn ta ! Từ lúc về đây, cô nghe mọi người nhắc đến hấn nhiều nhất. Bỗng dưng Quỳnh thấy tò mò. Đợi thằng Tí xuống đất với một bụng mận, cô bèn hỏi :

– Anh Tư là gì của Tí ?

– KO là gì cả nhưng trong xóm này tụi em khoái ảnh nhất.

– Vậy hả !

Hấn cũng tò mò hỏi theo, có lẽ nó cũng có suy nghĩ giống cô :

– Anh Tư làm công cho nhà cậu Hiếu phải không ?

– Ừ.

– Nhà anh Tư ở đâu ?

Thằng Tí đưa tay chỉ về phía con đường nhỏ :

– Phía bên cầu đấy. Máy chị qua chơi không ?

– Máy chị đâu có quen anh Tư của em !

– Ừ hén. Ảnh khó lắm. Máy chị qua, ảnh không tiếp đâu.

2 cô hơi quê vì câu nói của thằng Tí nhưng bản tính tò mò thì không giảm chút nào, thậm chí còn mãnh liệt hơn.

– Anh Tư sống một mình hả ?

Quỳnh thầm xấu hổ vì câu hỏi đời tư quá của mình. Nhưng may cho cô là thằng nhóc chẳng bận tâm, thậm chí rất khoái chỉ nghe cô hỏi về anh Tư của nó.

– Ừ ! Cha mẹ ảnh chết hết rồi. Nghèo lắm. Từ lúc 5 tuổi, ảnh nhờ bà con trong xóm nuôi đấy, mỗi người đóng góp một chút để cho ảnh.

Phúc Quỳnh cảm thấy xốn xang về hoàn cảnh của hấn, không ngờ hấn lại nghèo khó như thế. Thằng Tí tiếp tục kể về anh Tư mà không đợi 2 cô phải khai thác.

– Anh Tư giỏi lắm, cái gì ảnh cũng biết. Ảnh giúp mọi người nhiều lắm nhưng ít khi lấy tiền. Ảnh nói ảnh muốn trả ơn mọi người đã bảo bọc ảnh.

Hân nhún mày tò mò :

– Thế anh Tư không có bà con gì sao?

Thằng Tí lắc đầu :

– Không biết nữa. Nghe nói ba mẹ anh Tư không phải người làng này.

– Vậy hả ?

Bỗng nó im bất không nói nữa. Phúc Quỳnh ngạc nhiên nhìn theo mắt thằng Tí. Khánh Như , bé Hiền và anh ta đang đi qua cầu. Cô chưa biết phải làm sao thì thằng Tí đã kêu vang :

– Anh Tư ... anh Tư ...

Cả 3 đi về phía cô. Phúc Quỳnh và Hân khẽ gật đầu chào nhưng hấn chẳng thềm chào lại.

– Quỳnh và Hân ra đây lâu chưa ?

– Không lâu lắm. Như ăn mặn không ? Ngọt lắm !

Cô đưa cho Như và bé Hiền mỗi người một trái. Anh ta cũng chẳng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn những đồng ruộng trước mặt :

– Như với Hiền ở chơi, tôi bận chút việc.

Khánh Như có vẻ luyến tiếc :

– Cảm ơn anh một lần nữa.

Hấn khoát tay :

– Không có gì.

Rồi hấn hất mặt về phía thằng Tí :

– Đi không ?

Thằng Tí lót tót chạy theo. Khánh Như đưa mắt nhìn cả 2 đã đi xa. Phúc Quỳnh hơi ngạc nhiên vì cử chỉ đó. Phúc Quỳnh quay qua Như :

– Chị Như đừng buồn ảnh. Tánh ảnh vậy đó.

Khánh Như cười dịu dàng :

– Đâu có gì.

Hân tò mò nhìn :

– Lúc nãy qua, hấn có nói gì không ?

– Chỉ bảo chuyện đó không đáng bận tâm, rồi thôi.

– Vậy sao lâu thế ?

– anh Tư hái dứa cho uống.

Phúc Quỳnh tròn mắt, không ngờ hấn ưu đãi Như đến vậy.

2 ngày sau, còn một chuyện bất ngờ hơn. Tối hôm sau, Quỳnh còn ở nhà sau uống nước thì anh Tư bước vào, trên tay là một bọc đồ bằng vải :

– Đưa Như giùm !

Phúc Quỳnh nhìn bọc vải như hỏi.

– Cầm lấy, không có gì đâu mà sợ.

Phúc Quỳnh đưa tay ra nhận, hấn nhìn cô đắm đắm rồi khẽ cười. Lần đầu tiên Quỳnh thấy hấn như vậy. Hàm răng rất trắng và đẹp tương phản với gương mặt ngăm đen của anh ta. Nếu không tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh của hấn, cô sẽ không bao giờ tin anh ta lại sống nghèo khổ như thế.

– Để tôi kêu Như xuống gặp anh sẽ tiện hơn.

– Không cần. Tôi đi đây. Cô đừng sợ như thế !

Nói rồi, hấn ta bước nhanh ra cửa. Phúc Quỳnh ngơ ngác nhìn theo, ý cô đâu phải sợ hấn mà là thấy không tiện thôi. Phúc Quỳnh cầm bọc vải lên phòng :

– Anh Tư gửi cho Như.

Khánh Như bật dậy nhanh hơn Quỳnh tưởng. Nhỏ Hân cũng ngóc đầu dậy tò mò.

– Đóng cửa lại hết đi Quỳnh !

– Chi vậy ?

– Có cái này hay lắm !

Phúc Quỳnh ngạc nhiên làm theo, không biết Khánh Như định làm gì.

– Tắt đèn luôn !

Hân tròn mắt :

– Gì vậy bà ? Điên rồi hả ?

Khánh Như không nói gì, với tay tắt đèn. Căn phòng tối om, Hân chỉ choé :

– Trời ơi ! Làm gì vậy ? Tối hù, thấy gì mà xem quà .

Nhưng cả 3 bỗng tròn xoe mắt khi Như mở túi vải ra, những ánh sáng nhấp nháy nhiều vô kể tràn ngập căn phòng. Thật là tuyệt ! Lần đầu tiên Quỳnh được nhìn thấy.

– Đẹp quá ! Đom đóm phải không ?

Khánh Như cười rạng rỡ trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng :

– Ừ.

Hân nhiều chuyện xen vào :

– Tao cũng nghe nói nhưng mới thấy lần đầu. Đẹp thật ! không biết anh ta bắt chúng ở đâu mà nhiều thế.

Cả 3 nằm dài ra giường, lũ đom đóm bay vòng vòng trong phòng, không ai muốn phá vỡ không gian có một không 2 này cả.

- Ê Như ! Mình thấy hấn quan tâm đến Như lắm !
- Tầm bậy ! Mình chỉ xem anh ta như bạn.
- Mình không nói Như, nói hấn kìa, hấn đối với Như kìa.

Phúc Quỳnh cũng thấy Hấn nói đúng, cô chen vào :

- Mình cũng thấy vậy. Như không thấy hả ?
- Không, đâu có gì.

Phúc Quỳnh và Hấn im lặng. Thật tội nếu hấn có ý nghĩ ấy đối với Như. Làm sao có thể được, cả 2 quá khác xa nhau. Quỳnh thậm mong anh ta sẽ có những giấc mơ đẹp, nếu không khi tỉnh dậy, anh ta sẽ thấy đời không như thế. Thế giới của tụi cô và anh hoàn toàn khác nhau, thậm chí quá chênh lệch, làm sao anh ta có thể chạm đến được.

Hôm sau, mọi người ai vào công việc nấy để quay tiếp. Nhỏ Thuý và nhỏ Hạnh cứ như tiểu thư, lúc nào cũng sợ dơ, thật chướng mắt. Quay xong thì đã quá trưa, cả đoàn cùng ngồi ăn tại chỗ. Về đây đã gần một tháng, Quỳnh cảm thấy nhớ nhà ghê gớm.

- Sao buồn thế ? Nhớ chàng hả ?

Phúc Quỳnh đỏ mặt :

- Tầm bậy !
- Anh Quang không liên lạc được với mày, chắc ảnh lo lắm.

Phúc Quỳnh trề môi :

- Tao lớn rồi đâu phải con nít, Vớ vẩn !

Vừa thấy xong đã thấy cậu Hai Hiếu đi về phía 2 cô, Hấn thúc vào tay cô một cái. Quỳnh thậm buồn cười, cô không ngạc nhiên đến nỗi không hiểu tình ý của cậu Hai Hiếu. Cô chán nản chỉ mong công việc kết thúc, như thế cô sẽ không bị phiền nữa.

- Nóng quá, Quỳnh rửa mặt bằng khăn lạnh đi. Mát lắm !
- Cảm ơn anh !

Lúc này cô mới phát hiện phía sau cậu Hai là anh Tư, anh ta đang cầm bao gì đó. Hấn cũng bất lịch sự như lần trước, không thèm chào một câu. Dù vậy, cô cũng lịch sự gật đầu cười. Lịch sự vì cô không phải là người như hấn. Những lần sau, cô vô tình thấy Như rất hay đi với anh ta. Cô hiểu bản tính giản dị và hiền lành của Như nên không ngạc nhiên lắm, cô chỉ tò mò về thái độ của anh Tư. Hình như hấn rất thân thiện như chẳng hề bận tâm gì. không lẽ mấy cô đã nghĩ quá xa ? Quỳnh thậm mong là như thế.

Công việc cứ thế trôi qua, hình như cô đã quen với không khí nơi đây. một tuần sau, cô

vô cùng bất ngờ khi thấy Quang xuống tận nơi thăm cô. Phúc Quỳnh nhìn anh cảm động. Quang ở lại một ngày để sáng hôm sau về sớm.

Buổi tối, Quỳnh đưa quang ra gốc cây ngoài trước. Ngồi xuống băng đá, Quang đã không kèm được mà ôm cô vào lòng :

– Anh nhớ em quá !

Phúc Quỳnh cảm động, cô dụi mặt vào ngực anh. Cô cũng nhớ ...

– Lúc thấy anh, em đã không tin.

Quang khẽ cười :

– Chưa bao giờ, anh lại xa em lâu như thế. Thật không chịu nổi.

Nói rồi, Quang nâng mặt cô lên từ tóc hờn lên trán, mắt, và dừng lại ở nơi môi, Quang siết cô thật chặt như có thể mới thỏa mãn được sự nhớ nhung của anh. Quỳnh thấy yêu anh hơn vì sự trân trọng đó. Thật lâu, Quang rời cô ra rồi như quan sát :

– Em hơi ồm và đen nữa. Cực lắm hả ?

– Không có, ở đây cũng tốt lắm. Anh đừng lo.

Cả 2 ngồi như thế thật lâu, không ai muốn về phòng ngủ cả. Ngày mai Quang phải về thành phố, phải một tháng nữa 2 người mới gặp nhau nên không ai muốn rời nhau vào lúc này. Thật khuya, khi nghe có tiếng chân đi, 2 người vội rời nhau ra. Phúc Quỳnh ngồi thẳng dậy nhìn về phía cổng. Thì ra là anh Tư. Quỳnh thầm đo lường khoảng cách từ đó đến nơi cô và Quang ngồi và đỏ mặt khi nghĩ hẳn đã thấy hết. Nhưng thái độ của anh ta như chẳng quan tâm, lầm lũi bước thẳng ra phía sau.

Quang đưa mắt nhìn theo :

– Ai thế ?

– Em không biết. Hình như làm công cho nhà này.

Quang quay qua nhìn cô :

– Để em ở đây, anh lo lắm. Phải cẩn thận nghe không. không có anh, đừng ra ngoài như thế này buổi tối biết chưa ?

Phúc Quỳnh phì cười vì sự lo lắng của Quang :

– Không có gì đâu.

– Anh thấy mấy người ở đây làm sao ấy. Anh không phải thẳng ngực mà không thấy cậu Hai Hiếu đối với em ra sao.

Đến lúc này QUỳnh không nhịn được cười :

- Anh thiếu tự tin vậy sao ?
- Không phải. anh chỉ sợ em xảy ra chuyện.
- Anh làm như chỉ có mình em vậy.

Quang ôm cô vào lòng :

- Không hiểu tại sao tự nhiên anh có cảm giác sẽ không giữ được em. Điều đó không xảy ra chứ Quỳnh ?

Phúc Quỳnh chớp mắt :

- Không đâu. Em yêu anh.

Quang lại cúi xuống. Trời vài khuya thật lạnh, có Quang bên cạnh thật vững lòng. Cô bỗng mong muốn đến cháy bỏng được trở về thành phố cùng Quang.

Hôm sau cả 2 luyến tiếc chia tay nhau, Quang lái xe trở về thành phố, Phúc Quỳnh nhìn theo lòng buồn héo hắt. chú Quân vỗ vai cô như hiểu.

Chiều tối, Quỳnh cố gắng tập trung vào vai diễn, nhưng quay đi quay lại mấy lần vẫn không được. Cuối cùng bị chú Quân la, cô mới hoàn hồn mà diễn tốt.

Hôm nay có cảnh quay vào lúc khuya, Phúc Quỳnh ngồi nhìn vào bóng đêm trước mặt, trong ngôi nhà lá mượn tạm. Cô ngồi một mình trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu. Cô phải diễn tả cho được tâm trạng sóng gió của mình khi biết được cái chết của cô bạn thân vùng quê, và khi cô phát hiện ra quyển nhật ký nói về mối tình thâm lạnh của bạn mình đối với người yêu mình. Dù rất khuya nhưng mọi người đứng xem rất đông. Cả ngày mệt phờ nên Quỳnh vào tâm trạng này cũng đỡ hơn, nhưng phải diễn đến lần thứ 3 mới xong. Cả đoàn lo dọn dẹp, còn Quỳnh thì ngồi bệt xuống đất vì mệt. Lúc sau cô định đứng lên nhưng cảm thấy có cái gì đó dưới chân. Quỳnh vội nhìn xuống, mặt cô tái mét, cô hét lên :

- Chú Quân, cứu con ...

Cả đoàn quay lại, một con rắn đang bò dưới chân QUỳnh, cô nhảy lên và mọi người chưa kịp làm gì thì nó đã cắn phập vào chân cô. Phúc Quỳnh ngất đi, sau khi cảm nhận có ai đó đã đỡ lấy mình. Đến sáng hôm sau, cô mới tỉnh lại thì thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ. Mọi người đều ở xung quanh giường cô.

- Con làm sao vậy chú Quân ? Sao con lại ở đây ?
- Bình tĩnh đi Quỳnh, không sao rồi ! Con nằm nghỉ đi !

Phúc Quỳnh chột nhìn xuống chân mình đã được băng bó. Cô chột nhớ lại mọi chuyện

rồi bật khóc ngon lành, mọi người thay phiên dỗ. một lúc lâu cô mới chịu nín. một lát, khi chỉ còn cô và Hân trong phòng, nó quay qua nói :

– Mày hên thật, nếu chậm một chút thì nguy rồi !

Phúc Quỳnh khẽ rùng mình :

– Đừng nhắc, tao sợ lắm rồi !

Hân đưa cho cô chén súp :

– sợ thì ăn đi. Cả đêm mọi người không ai ngủ được cả, toàn lo cho mày.

– Tao thấy có lỗi với chú Quân. Tao bị thề này, chắc phải dờ lại vài ngày nữa.

– Không ai trách mày cả. Mày không sao là mọi người mừng rồi.

Phúc Quỳnh im lặng ăn súp. Hân ngồi bên cạnh nhìn cô :

– Lạ thật ! Mày và Khánh Như đều mang ơn một người đấy !

– Sao ?

– Mày không nhớ gì à ?

– Lúc đó tao sợ ngất đi rồi, còn biết gì nữa.

Hân gật gù :

– Ừ hén ! Chính anh Tư cứu mày đó.

Phúc Quỳnh ngưng ăn, cô tròn mắt nhìn bạn :

– Sao lại thế ?

– Anh ta đã giết con rắn để cứu mày và hút độc nữa đấy !

– Mày nói sao ?

– Nếu không nhờ hấn khỏe mạnh chạy nhanh đưa mày đến trạm xá, thì có mà nguy.

Phúc Quỳnh ngồi yên bàng hoàng, không ngờ có lúc mình lại mang ơn một người sâu nặng đến vậy. Nghĩ đến việc anh ta hút độc cho mình, cô đỏ cả mặt . Hân hình như đọc được suy nghĩ của cô :

– Giữ được mạng là phước lắm rồi. Ở đó nghĩ bậy rồi mắc cỡ.

Phúc Quỳnh đập lên vai bạn :

– Con quỷ ! Tao có nghĩ gì đâu.

Hân nhún vai bật cười trêu tiếp :

– Lúc hấn ẵm mày chạy, tao có cảm giác như anh ta sẽ chết nếu không cứu được mày vậy.

– Nói tầm bậy đi !

Cả 2 cười khúc khích. Gần một tuần sau, Quỳnh mới có thể đi vững nhưng vẫn còn cà nhắc. Cô định gặp anh Tư để cảm ơn nhưng không thấy, rồi cô bị cuốn đi vào công việc dồn dập nên cũng không có thời gian để suy nghĩ. Hôm nay đã là ngày cuối cùng của cảnh quay, ngày mai mọi người sẽ trở về thành phố. Tự nhiên QUỳnh thấy luyến tiếc về tình cảm của người dân nơi đây. cô không chối một điều là mình cũng có một chút buồn. Tối, cô xuống nhà sau để tìm bé Hiền. không thể im lặng, Quỳnh hỏi :

– ANh Tư đâu rồi Hiền, sao lâu rồi chị không gặp ?

– Em cũng không biết, Nghe anh Hai nói ảnh đi với chú Sáu.

Phúc Quỳnh cảm thấy áy náy khi chưa kịp nói cảm ơn với anh ta.

– Hiền nè ! Nếu anh Tư về, cho chị gọi lời cảm ơn nhé !

– Dạ.

Phúc Quỳnh phân vân giây lát rồi đưa cho Hiền một bao thư :

– Gửi anh ấy giùm chị. Chị thật sự muốn giúp đỡ chứ không có ý gì khác.

– Không được đâu. Anh Tư không bao giờ lấy đâu.

Quỳnh nhét vội vào tay bé Hiền :

– Cầm lấy ! Ráng giúp chị nhé. Chị cảm ơn em nhiều lắm.

Nói rồi, cô bước về phòng, cảm thấy nhẹ nhõm khi biết mình làm đúng, ít ra cô cũng giúp được gì đó cho ân nhân của mình.

Cuối cùng, Quỳnh cũng trở về thành phố, nơi đây thật náo nhiệt, ồn ào nhưng đó mới là cuộc sống của cô. Thời gian trôi qua, cô càng nổi tiếng hơn khi bộ phim được công chiếu. Phúc Quỳnh bận suốt ngày nhưng công việc chính của cô vẫn là trình diễn, lâu lâu cô mới nhận đóng phim một lần.

Hôm nay sau khi đã diễn xong, mọi người kéo nhau vào vũ trường chơi. Quỳnh rất ít đến những nơi này nhưng mọi người lôi kéo quá cô đành miễn cưỡng theo họ.

Vũ trường đông nghẹt, cả bọn chọn một bàn gần sàn nhảy. Quỳnh ngồi ngay xuống, cô rất sợ mọi người trong đây phát hiện ra mình, họ có vẻ buông thả, cuồng loạn nên cô rất sợ. Cũng may, đèn chớp tắt rất nhiều nên rất khó nhìn mặt nhau. Cô đưa mắt nhìn nhỏ Hân đang nhảy. công nhận nhỏ này không biết chán cái gì cả, cái gì cũng thích. Bỗng có một gã thanh niên bước về phía Quỳnh, cô thầm lo trong lòng khi nghĩ anh ta đã nhận ra cô.

– Cô là người mẫu Phúc Quỳnh phải không ?

– Vâng.

Hình như hắn đã say. Quỳnh thầm rửa sao mình không ra nhảy cùng đám bạn lại ngồi một mình nơi đây.

– Cô đẹp hơn trên ti vi rất nhiều. Vào đây sao không chịu nhảy ?

– Tôi không thích.

Hắn bật cười :

– Vậy em vào đây làm gì ? Đừng nói là để uống nước thôi nhé.

Phúc Quỳnh đứng lên. cô sợ vì cái giọng nhừa nhựa của hắn :

– Sự thật là như vậy. Tôi không nhảy đâu. Xin lỗi anh.

Bỗng hắn chụp tay cô.

– Anh làm gì vậy ?

– Mời cô nhảy chứ có làm gì đâu.

Hình như Thắng đã thấy, anh đi về phía cô :

– Xin lỗi anh, chúng tôi phải về thôi.

Hắn đưa mắt nhìn Thắng như toé lửa :

– Mà là ai ? À ! Diễn viên Quốc Thắng hả ? Tôi chỉ muốn nhảy với cô ấy, anh tránh ra.

– Cô ấy không muốn nhảy, anh không thấy sao ?

Hắn bất chợt túm cổ áo Thắng :

– Mà tưởng làm diễn viên ngon lắm sao ? Cút đi.

Quốc Thắng gỡ tay hắn ra và kéo Quỳnh đi, nhưng bất ngờ hắn đâm vào mặt Thắng thật mạnh. Anh chói với ngã nhào xuống bàn. Cả vũ trường nhốn nháo cả lên. Mọi người đã nhận ta cô và Quốc Thắng , thật chẳng ra làm sao cả. Gã thanh niên lúc nãy càng hăng máu hơn, hắn đánh Quốc Thắng toi tã, mặc cho Quỳnh la hét cản ngăn. Mọi người cô kéo 2 người ra nhưng không được. Bỗng một bàn tay lôi Quỳnh ra một cách nhẹ nhàng, rồi anh ta tiến thẳng đến gã say đó túm lấy cổ hắn, nhưng hắn ta quay qua định đánh nữa. không thể khống chế, người đàn ông đành đâm thẳng vào giữa mặt hắn, khiến hắn ngã dài xuống đất. Khi gã say đó nằm bẹp dí thì có 2 thanh niên kè hắn ra ngoài. Bây giờ Phúc Quỳnh mới nhìn rõ người đã cứu mình khi anh ta vô tình quay lại. Cô sửng người khi nhìn ra gương mặt khá quen. Hắn hình như cũng vừa nhận ra.

Anh Tư bước lại đưa mắt nhìn mọi người :

– Chúng tôi xin lỗi, mọi người không sao chứ ?

Thúy Hà đưa mắt ngưỡng mộ nhìn anh ta :

– Dạ không sao. Cảm ơn anh.

Mọi người kè Thắng ra xe, anh Tư cũng dợm bước đi, nhưng Quỳnh đã nhanh hơn, cô chặn anh lại ngoài cửa vũ trường.

– Anh là anh Tư phải không ?

Anh ta đứng lại nhìn cô :

– Cô về đi. Ở đây không thích hợp với cô đâu.

– Anh chưa trả lời tôi.

Anh ta đưa tay vào túi quần lấy gói thuốc rồi thản nhiên châm lửa. Quỳnh nhìn từng cử chỉ điệu nghệ của anh ta mà hoang mang.

– Không ngờ cô còn nhớ tên tôi.

Phúc Quỳnh nhìn anh :

– Anh thay đổi nhiều quá. Anh làm gì ở đây vậy ?

Anh Tư đáp mà không nhìn cô :

– Cô tò mò quá đấy. Khuya rồi, nên về đi !

– Lúc trước, tôi tìm anh để cảm ơn nhưng không gặp, hôm nay lại mang thêm một ơn nữa. Tôi không biết phải làm gì cho anh đây.

Anh Tư quay lại nhìn cô :

– Chỉ là chuyện nhỏ mà cô để tâm nhiều vậy sao ? Tôi đã bảo là không có gì kia mà.

Phúc Quỳnh khẽ cười :

– Dù sao tôi cũng cảm ơn anh rất nhiều.

Anh Tư không nói gì, vừa lúc đó Hân dẫn xe tới. Cô nhìn anh mỉm cười :

– Cảm ơn anh nhiều lắm. Tội em về nghe.

Anh gật đầu rồi bước vào vũ trường. Phúc Quỳnh hoang mang suy nghĩ, dù không muốn cô cũng đã bị chi phối vì người đàn ông này.

1 tháng sau, cô, Khánh Như và mọi người có buổi công tác từ thiện tại trường tình thương. Phúc Quỳnh thật sự sửng sốt khi gặp anh Tư trong lớp học đó. Anh ngồi ở bàn cuối như một cậu học trò ngoan ngoãn. Hình như Khánh Như cũng nhận ra. Cả 2 cùng bối rối không biết sẽ tặng gì cho anh, vì khi vào đây, 2 cô và mọi người chỉ chuẩn bị một số sách vở và quần áo trẻ em. Cô giáo hình như nhận thấy sự bối rối của 2 cô.

– Không có gì đâu. Cậu Phú ở gần nhà tôi, nên tôi bảo nếu rảnh, cậu ấy cứ đến học với

các em.

Tên Phú à ? Phúc Quỳnh tưởng anh ta tên thật là Tư chứ. Khánh Như chợt đi ra ngoài, lát sau cô trở vào với gói quà trên tay, mọi người lần lượt phát quà cho các em. Đến Phú thì Quỳnh bối rối ra mặt. Khánh Như đã nhanh nhẹn :

– Anh nhớ em không ? Đây là quà em tặng anh đây.

Phú đưa tay nhận.

– Cảm ơn.

Như nhìn anh khẽ cười :

– Anh học lâu chưa ?

– Gần tháng.

Khánh Như tự nhiên cầm tập anh xem. Phúc Quỳnh chẳng biết làm gì, đành quay trở lại với mọi người.

– Em không ngờ gặp anh ở đây. Em chưa cảm ơn anh về món quà lần đó nữa.

Phú nhú mày như cố nhớ.

– Đom đóm rất đẹp, em không bao giờ quên được đêm đó.

Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ nhưng Phú đều nghe. Anh chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn mọi người ra về. Hôm sau đi học, anh thật sự ngạc nhiên khi thấy cô Hằng đưa cho mình chìa khoá chiếc xe đạp :

– Cô Khánh Như gửi tặng em để đi học.

Phú nhìn chiếc chìa khoá trên tay mình, một cảm giác xúc động dâng lên trong anh. Từ lúc theo hủ Sáu làm bảo vệ cho vũ trường, anh đã dành dụm được một số tiền, cũng định mua một chiếc xe nhưng lại thấy tiếc. Lần đầu tiên anh nhận được một món quà có ý nghĩa với mình như thế. Hôm trước, cô tặng anh một cây bút máy rất đẹp, anh không thích nhận quà của bất cứ ai nhưng hôm nay anh bỗng không có ý định trả lại. Tự nhiên anh có ý nghĩ : Nếu gửi trả lại anh sẽ phụ tấm lòng của cô. Cuộc sống thật khó khăn và anh cũng chẳng phải là người cao cả gì, món quà này rất thiết thực đối với anh. Suốt đời này anh mang ơn rất nhiều người, trong đó bây giờ có cả Khánh Như .

Phú lấy một đôi giấy, anh định nhờ cô Hằng viết lá thư cảm ơn nhưng nghĩ kỹ, anh lại muốn tự mình viết lấy. Phú đã nắn nót lắm mới được 2 chữ "cảm ơn" đẹp theo ý mình. Anh thầm buồn cười vì nét chữ của mình. Thật cay đắng khi 23 tuổi đầu, anh mới bắt đầu học đánh vần từng chữ.

Bắt đầu từ ngày đó, buổi sáng, Phú đi giao báo từng nhà, buổi chiều đi học và buổi tối đi làm bảo vệ ở vũ trường. Nhờ chiếc xe đạp của Như mà công việc của anh thuận lợi hơn. Anh rất quý chiếc xe đạp này, nó bây giờ như người bạn thân nhất đối với anh. Lâu lâu, Khánh Như lại gởi cho anh một quyển sách hay cuốn truyện tranh gì đó. Phú thật sự cảm động trước tình cảm của cô.

Khuya hôm sau, anh từ vũ trường bước ra thì thật bất ngờ khi thấy Như đứng trước cửa :

– Sao Như lại ở đây vào giờ này ?

Khánh Như mỉm cười :

– Em mới quay xong, định rủ anh Phú đi ăn.

Phú nhìn cô, Như lại mỉm cười :

– Đồng ý không ?

Phú nhún vai, anh dắt chiếc xe đạp ra và đạp song song bên cạnh xe cô :

– Đi khuya thế này, Như không sợ sao ?

– Không. Hôm nay là sớm đây, có lúc em phải quay đến 1, 2 giờ sáng nữa.

– Nhưng về nhà một mình rất nguy hiểm.

– Thường thì mọi người về với nhau, nhưng hôm nay em không cần, vì em nghĩ có một người bảo vệ mình còn tốt hơn nữa kìa.

Phú bật cười. Như quay qua nhìn anh ngạc nhiên :

– Lần đầu tiên em thấy anh Phú cười vui đấy.

Phú nhún vai, không trả lời. Cả 2 tấp vào quán bán cháo bên đường. Bà bán cháo ngẩn ngơ khi thấy Khánh Như :

– Cô là diễn viên Khánh Như phải không ?

– Vâng.

Bà ta có vẻ thích ra mặt khi thấy cô ghé quán mình. Phú không nói gì chỉ im lặng hút thuốc. Bà ta đưa mắt nhìn anh như đo lường :

– Cậu là bạn của cô Như hả ?

Khánh Như khẽ cười :

– Vâng. Có gì không thích ?

–Ồ, không !

Khi ăn xong, Phú đưa Như về.

– Sao anh im lặng thế ? Anh nghĩ gì vậy ?

– Không có gì.

Dừng xe trước cổng nhà cô, Như không vào mà thắng xe kế bên anh :

– Anh về cẩn thận nghe.

– Như !

Khánh Như vội quay lại nhìn anh chờ đợi :

– Tôi nghĩ chúng ta đừng nên liên hệ với nhau nữa. Điều đó sẽ tốt cho em hơn.

– Anh nói gì thế ?

Phú nhìn thẳng vào mắt cô :

– Sẽ không tốt cho em đâu, đừng làm tôi phải khó xử.

– Em không thấy bất lợi cho em điều gì cả. Anh đừng suy nghĩ lung tung.

– Thật lì lợm ! Vào nhà đi !

Khánh Như nhìn anh đăm đăm. Cô không thấy giận khi nghe anh nói thế. Cô hiểu cách nói chuyện như thế là do hoàn cảnh, chứ thật ra anh chẳng phải là kẻ chẳng ra gì.

– Tôi xin lỗi ! Nhưng em thấy không ? Chúng ta hoàn toàn khác xa nhau về mọi mặt. Tôi không cho phép mình làm ảnh hưởng đến cuộc sống của em như thế.

– Ai nghĩ gì mặc họ. Em không tin anh lại sợ dư luận như vậy.

Phú quay nhìn nơi khác :

– Tôi thì không nhưng em thì có. Địa vị của em không cho phép em vô tư như vậy. Tôi mong em sẽ hiểu đúng hơn những gì tôi nói.

– Em không hiểu. Em chỉ muốn sống thật với bản thân mình. Vì dư luận mà xa lánh bạn bè thì em không làm được. Huống chi người đó là anh, người ơn của em.

Phú khoát tay nói cương quyết :

– QUên chuyện đó đi. Tôi rất không thích nghe những điều gì đó. Tóm lại tôi chỉ không muốn tiếp tục như thế này nữa, em nghe không ? Tôi thô lỗ lắm, tự giờ em có biết tôi đã rất kiềm chế không ?

– ANh đã sửa đổi được rất nhiều, tại sao không cố gắng ?

– Con người tôi là thế. Tôi không thích bắt mình phải giống kẻ khác. Em đừng làm cho tôi cảm thấy mình mang nợ quá nhiều.

Khánh Như bước xuống xe :

– Em sẽ không gặp anh một thời gian chứ không phải là không bao giờ.

Phú giận dữ nhìn cô :

– Lúc nào tôi cũng xem Như là bạn. Đừng bám theo tôi nữa.

Khánh Như thở dài vì cách nói của Phú. Cô bỗng chồm lên hôn nhẹ vào má anh :

– Em muốn anh sẽ không quên được đêm nay.

Nói rồi, cô dắt xe vào cổng. Phú không nói gì lẳng lặng chạy xe đi. Khánh Như nhìn theo, mắt long lanh nước.

Phúc Quỳnh cảm thấy đầu mình như nổ tung. Cô từ từ mở mắt, nhận ra mình đang ở trong bệnh viện, cô bàng hoàng nhớ lại hôm nay cô đã bị một gã say rượu nào đó tông vào. Quỳnh thấy toàn thân đau nhức, cô ngo ngoáy định ngồi lên nhưng cửa phòng đã bật mở. Quỳnh sững người khi nhận ra anh Tư. Cô còn chưa tin vào mắt mình thì Phú đã lên tiếng :

– Cô khỏe chưa ?

– Sao anh lại ở đây ?

Phú nhún vai không trả lời, Phúc Quỳnh hoang mang nhìn anh. Nếu cứ nói trên đời có số phận định sẵn thì cô sẽ rất tin, và người mà số phận bắt cô phải nhớ ơn thì người đó chính là anh Tư.

Phú đưa cho cô ly sữa :

– Uống đi cho ấm. Gia đình cô đi đâu thế ? Sao tôi liên lạc không được ?

– Ba mẹ tôi đi thăm chị Hai bên Pháp.

– Vậy à !

Phúc Quỳnh bối rối khi lại nói cảm ơn lần nữa, nhưng nếu không nói điều đó thì cô chả biết nói gì.

– Cảm ơn anh !

Phú thọc 2 tay vào túi quần nhìn cô :

– Bạn tôi đụng cô đấy. Đừng cảm ơn vội.

Quỳnh tròn mắt :

– Sao ? Thế anh có biết anh ta say không ?

Phú nhún vai :

– Lúc tôi nghe điện thoại thì chạy ngay vào đây. không ngờ nạn nhân là cô.

Phúc Quỳnh thở dài :

– Sao tôi xui thế. Tháng này tháng mấy nhỉ ?

– Tháng Ba, chi vậy ?

– Tôi sẽ cố nhớ để mà tránh.

Phú suýt phì cười. Anh bước về phía cửa sổ nhìn xuống đường :

– Anh có thể gọi giùm tôi số điện thoại này được không ?

Phú gật đầu rồi anh nhú mào :

– Sao cô không tự gọi ?

Quỳnh lắc đầu :

– Tôi mất máy di động rồi.

– Hình như các cô y tá giữ đấy. Để tôi lấy cho cô.

Phú bước ram lết sau trở lại với cái điện thoại trên tay, đưa cho cô rồi bước ra ngoài.

Phúc Quỳnh quay số điện thoại của Quang, nhưng công ty bảo anh đã đi công tác. Phúc

Quỳnh muốn khóc vì tủi thân. Phú quay vào lúc nào cô cũng chẳng hay.

– Gặp chưa ?

Phúc Quỳnh giật mình ngẩng lên. Đúng là chỉ có anh ta mới hỏi kiểu đó.

– Vâng.

– Vậy thì tôi yên tâm. Cô cần gì nữa không ?

– Cám ơn, tôi thấy đủ rồi.

Phú gật đầu nhìn cô :

– Cô không kiện bạn tôi chứ ?

– Ồ không ! Anh yên tâm, anh ấy không sao đâu.

– Cám ơn, cô nghỉ đi. Tôi phải về, chắc người nhà của cô sắp vào đấy.

– Vâng.

Phú lặng lẽ bước ra ngoài. Chỉ còn một mình, Phúc Quỳnh nằm chuỗi xuống giường, cô định gọi cho Hân nhưng lại thôi. Phúc Quỳnh lại ngủ thiếp đi, không biết vì mệt hay bị sốt mà cô lại có cảm giác mê man, cô cố mở mắt nhưng không nổi. Cô chỉ có cảm giác hình như ai đó đi bên cạnh mình, và Quỳnh lại chìm sâu vào giấc ngủ, cô không còn biết gì nữa.

Thật lâu, khi cảm giác được một hơi thở gần sát bên mình và có ai đó chạm môi vào trán cô rất nhẹ. Phúc Quỳnh nằm im, chẳng lẽ là Quang. Cô mở mắt ra, xung quanh hoàn toàn vắng lặng. Cô cảm nhận rất rõ ràng có người ở trong phòng mình, khi cô mở mắt thì họ cũng vừa bước ra. Phúc Quỳnh vui mừng khi nghĩ đó là Quang. Lúc này đây, cô cần Quang biết bao, nhưng chờ mãi cũng không thấy ai trở lại. Quỳnh nằm im suy nghĩ. Trời

đã gần sáng, lại một ngày buồn tẻ trôi qua. Hôm nay, bằng mọi giá cô phải xuất viện.
không biết họ còn kiểm tra cái gì nữa mà bắt cô ở lại ?

1 lúc sau thì cô y tá trực bước vào. Cô hỏi ngay :

– Hôm nay, tôi có thể xuất viện không ?

Cô y tá nhìn Quỳnh không giấu đôi mắt thích thú lẫn ngưỡng mộ :

– Tôi cũng không rõ. Quỳnh yên tâm đi, nếu có gì tôi sẽ thông báo cho Quỳnh .

– Cảm ơn chị.

Phúc Quỳnh thở dài, chợt nhớ ra cô hỏi :

– Đêm hôm qua, có ai ở đây với tôi không chị ?

– Tôi mới thay ca nên không biết. Quỳnh không biết ai sao ?

– Đêm qua tôi ngủ say quá nên không rõ lắm.

Cô y tá cười thân thiện rồi bước ra ngoài. Phúc Quỳnh hoang mang suy nghĩ. Đến bây giờ cô có thể khẳng định người đó không phải là Quang, vì nếu là Quang thì anh sẽ không bao giờ rời cô lâu như thế. Nhưng cảm giác đêm qua cô tin rằng mình không lầm lẫn.

Phúc Quỳnh bàng hoàng khi nghĩ đến một người, nhưng cô vội lắc đầu ngay vì không thể có chuyện đó được.

Phúc Quỳnh không cần đợi lâu vì trưa hôm đó cô được xuất viện, lúc đó Quỳnh mới điện thoại Hân lại đón. Con nhỏ chí chèo um sùm rồi mới đưa cô về.

Chiều thì Quang đến, gương mặt biết lỗi lẫn lo âu. Phúc Quỳnh mỉm cười khi nhìn anh :

– Em không sao. Anh đừng trách mình nữa.

Quang ôm cô vào lòng :

– em mỏng manh quá, Quỳnh ạ. Anh không thể yên tâm được. Em hạn chế đi diễn đi.

– Anh khéo lo, lần này là em xui thôi.

– Rồi em giải quyết sao với tên say đó ?

– Em thấy không có gì nên bỏ qua.

Quang tức tối nhìn cô :

– Em dễ quá. những người đó nên cho họ một bài học mới được.

Phúc Quỳnh lắng chuyện, cô không muốn anh tức vì những chuyện không đâu.

– Sao anh biết em bị đụng xe.

– ANh đọc báo nên vội về ngay. Quỳnh nè ! Mình cưới nhau đi. Anh sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với em nữa.

Phúc Quỳnh ngơ ngạo trong lòng Quang :

– Có vội quá không ? Em thấy mình đợi thêm một thời gian nữa đi nhé Quang.

Quang buông cô ra. Anh châm cho mình điều thuốc :

– EM không yêu anh sao ? ANh cảm thấy mình chẳng quan trọng gì với em cả.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô quay đi nhìn nơi khác :

– Em muốn hai đứa phải suy nghĩ thật kỹ, điều đó đâu có gì sai.

– Yêu nhau mà cần phải suy nghĩ thì em chưa thật yêu anh đâu.

Phúc Quỳnh mím môi nhìn anh, không ngờ Quang lại nói thế. Cô buông gọn :

– Có thể ...

– EM nói gì ?

– Nếu đó là điều anh nghĩ thì em không cần biện minh.

Quang đứng bật dậy để ra về, nhưng một lúc lâu đã quay trở lại. Ngồi xuống cạnh cô, anh dịu giọng :

– Anh xin lỗi.

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác không trả lời. Cô giận anh ghen cả cổ, cô đối với anh ra sao chẳng lẽ Quang không biết.

– Thôi được, em muốn chừng nào cưới cũng được, nhưng với một điều kiện.

Phúc Quỳnh không thèm quay lại, Quang đưa tay kéo mặt cô đối diện với mình :

– Đừng giận anh Phúc Quỳnh . Anh yêu em lắm.

Quỳnh nhìn vào mắt anh, cảm thấy bị mềm lòng, cô nhéo anh một cái đau điếng :

– Nếu anh còn nói kiểu đó thì đừng trách em.

Quang khẽ cười, anh giơ 2 tay lên :

– Tuân lệnh !

Quang kéo cô vào lòng hôn như một lời tạ lỗi :

– Em chưa trả lời anh.

Quỳnh ngơ ngác :

– Về điều gì ?

– Mình đính hôn đi. Anh muốn công khai mối quan hệ của chúng ta, như thế anh yên tâm hơn. Còn lúc nào cưới thì tùy em quyết định.

Phúc Quỳnh ngồi thẳng lên như suy nghĩ. Quang nhìn từng cử chỉ của cô :

– Đừng làm anh tự ái nhe Quỳnh . Anh chiều em hết mức rồi đó. Sao ?

Quỳnh nhìn vào đôi mắt căng thẳng của anh khi chờ cô trả lời. Điều đó chẳng có gì là ghê gớm, trước sau gì cô cũng là vợ anh. Tại sao lại không, khi cô cũng yêu anh như thế.

Phúc Quỳnh khẽ gật đầu. Quang sung sướng ôm cô quay tròn trong tay. Quỳnh cảm thấy niềm hạnh phúc đang vây quanh mình.

2 tháng sau, tin Phúc Quỳnh đính hôn với một giám đốc trẻ được báo đưa lên trang đầu.

Phúc Quỳnh cảm thấy hạnh phúc lẫn thanh thản, cô chẳng mơ ước gì hơn ngoài cuộc sống bây giờ. Cô thích thời gian này, mọi việc đến với cô đều thuận lợi.

Hôm nay, cô bất ngờ gặp Khánh Như trên đường, lâu rồi cả 2 không gặp nhau. Cả 2 tìm một quán nước, cô và Như len lỏi vào bên trong để tránh cái nhìn của mọi người. Sau khi đã gọi nước, Như quay qua cô, nói nhẹ nhàng :

– Mình thấy tin Quỳnh trên báo. Chúc mừng nhé !

– Cảm ơn. Nghe nói Như vừa quay xong bộ phim của chú Quân nữa phải không ?

– Ừ ! Vừa mới xong, nên mình muốn nghỉ ngơi một thời gian.

Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn Như. Lúc nào ở cô cũng toát ra một nét gì đó đến nao lòng, và bây giờ điều đó càng thể hiện rõ hơn.

– Hình như trong giới nghệ thuật, Quỳnh ít bị tai tiếng và là người hạnh phúc nhất.

Phúc Quỳnh khẽ cười :

– Không hẳn thế, nhưng đúng là thời gian này, mình cảm thấy rất hài lòng.

Khánh Như quay qua nhìn cô :

– Anh Quang và Quỳnh xứng lắm. Mình thật sự ngưỡng mộ.

– Còn Như, định giấu mọi người đến bao giờ ?

Khánh Như mỉm cười :

– Không có thì lấy gì mà giấu. Nếu có thì người đầu tiên mình nói sẽ là Quỳnh đấy.

– Nhớ nhé !

Khánh Như quay nhìn ra ngoài. Quỳnh không khỏi ngạc nhiên về thái độ đó, nhưng cô chỉ im lặng chờ đợi, nhưng Như cũng không nói nữa và đôi mắt thì xa vời :

– Có bao giờ Quỳnh phải tự đấu tranh với bản thân mình không ? Có cái mình muốn đánh đổi tất cả để có được, nhưng lại không đủ sức để vượt qua chính mình. Cảm giác ấy thật khổ sở.

Phúc Quỳnh chớp mắt, hình như Khánh Như đang gặp chuyện gì đó và có liên quan đến anh Tư.

Quỳnh dịu giọng :

– Như đang gặp chuyện gì phải không ?

Khánh Như khẽ cười :

– Không . Có nhiều lúc, mình hay như thế lắm, Quỳnh không phiền chứ ?

– Không đâu.

Nhìn Khánh Như và nghĩ đến anh Tư, Quỳnh lại nhớ đêm ở bệnh viện. Đến tận bây giờ, cô vẫn nhớ như in cảm giác đó. Nó làm cô bị chi phối nhưng không dám nghĩ đến. Cả 2 nói chuyện một lúc thì ra về. Phúc Quỳnh cảm nhận một điều gì đó về Khánh Như và anh Tư, nhưng không hiểu đó là chuyện gì.

Phú bật ngồi dậy. TRời mưa thế này không biết ai lại đến tìm. Phú vội mặc áo vào và ra mở cửa, anh sững sờ khi nhận ra Như. Cô mỉm cười nhìn anh, dù gương mặt tái xanh vì lạnh.

– EM có thể vào nhà không ?

Phú rùng mình vì gió đêm buốt lạnh. Anh vội kéo cô vào nhà. không nói gì anh đi ra phía sau, một lúc trở ra, anh đưa cho cô bộ đồ của mình :

– Chỉ có cái này thôi. Mặc đỡ vậy.

Khánh Như run rẩy nhưng cô không cầm lấy :

– EM đến chỉ muốn nói với anh một chuyện thôi.

Phú chống nạnh nhìn cô :

– Thay đồ đi !

Mặt Khánh Như đầm đìa nước. Phú cố nhìn kỹ xem đó là nước mưa hay nước mắt của cô, nhưng anh thật ngốc, đã ở ngay trong nhà thì đâu phải nước mưa. ANh quay nhìn nơi khác :

– một là thay đồ, 2 là tôi đưa em về ngay bây giờ.

Khánh Như cầm lấy rồi đi vào phòng tắm, lát sau cô trở ra với bộ đồ của Phú. Cô rụt rề ngồi xuống chiếc ghế độc nhất trong phòng. Phú lẳng lặng vắt bộ đồ của cô lên dây.

Xong, anh ngồi xuống giường châm cho mình điều thuốc và im lặng.

– Em không biết tại sao mình lại chạy đến đây vào giờ này, em chỉ biết mỗi một điều là em muốn gặp anh.

– Tại sao em không nghe lời tôi ?

Khánh Như lại khóc. Phú se lòng khi nghĩ cô là một diễn viên nổi tiếng, không ai có thể

tưởng tượng được và thậm chí không bao giờ tin rằng, cô đang ngồi nơi căn nhà ổ chuột như thế này và khóc vì anh. Phú không biết mình quá may mắn hay bất hạnh. Có lẽ anh là người may mắn thì đúng hơn, còn Như mới là người bất hạnh. Bất hạnh vì đã vướng vào mối quan hệ với một người như anh.

Giọng Như bật đi vì khóc :

– Em muốn thế lắm nhưng không thể. Lúc nào cũng nhớ anh. Em đã tự đấu tranh, tự cắn ghét mình rất nhiều, nhưng em không làm được.

Phú khẽ thở dài, anh đứng lên đi về phía cửa sổ. Tiếng mưa rơi lộp độp làm cho không gian bớt vắng lặng hơn vì có tiếng động để mà thương thức, nhưng hôm nay thì nó giúp cho Phú tỉnh táo hơn. Giọng Như nghẹn ngào ở sau lưng :

– Phú !

Phú quay lại nhìn cô. Như chỉ chờ có thế, cô đã nhào vào lòng anh khóc ngất :

– Em yêu anh. Bây giờ em không sợ gì nữa cả. Em không thể chịu nổi cảm giác đau khổ đó nữa. Em muốn có anh bên cạnh mình.

Phú nhắm mắt, anh chỉ là một người đàn ông bình thường nên không thể thoát khỏi cảm giác mềm lòng khi có một người con gái vì mình như thế. Người mà biết bao nhiêu người mơ ước, nhưng trở trêu thay cô lại chọn anh :

– Đừng làm thế Như ! Tôi không thể ...

Khánh Như ngược lên nhìn anh :

– Hãy vì em mà sống thật với lòng mình đi. Em không tin anh dừng dừng đâu.

– Hình như tôi đã làm em hiểu lầm rồi.

Khánh Như nhìn thật lâu vào đôi mắt Phú :

Em không lầm. ANh nhìn em đi. Em biết là anh yêu em mà.

Phú nhìn thẳng vào mắt cô, anh se sắt khi thấy mình không như cô đã nghĩ :

– Tôi không yêu em.

Mặt Khánh Như tái nhợt, cô buông tay khỏi anh :

– Anh nói dối, có phải anh muốn lẩn tránh nữa không ?

Phú cương quyết bắt Như phải hiểu :

– Tôi không hèn yếu như thế. Từ đó giờ, tôi luôn làm mọi cách để đạt được cái mình muốn. Và nếu tôi yêu em thì không bao giờ tôi từ bỏ cả, vì một lẽ đơn giản, đó là cuộc sống của tôi. (hết xảy luôn)

Khánh Như nhìn Phú tuyệt vọng lần đầu đón :

– Anh tàn nhẫn lắm. Trong khi em từ bỏ tất cả thì anh lại đối xử với em như thế.

Phú quay nhìn ra cửa, anh không muốn nhìn thấy Như khóc, nó như ngọn roi quất vào lương tâm anh đau buốt :

– Quên tôi đi. Hãy nhìn vào thực tế, vào những gì em đã đạt được thì em sẽ thấy chuyện này chẳng đáng gì.

Khánh Như lau nước mắt, cô khẽ cười thê lương :

– Sao anh không nghĩ những gì anh nói sẽ hủy hoại cả cuộc đời em ?

Phú hơi bất nhẫn, anh quay nhanh lại nhìn Như, cô lặng lẽ đi vào nhà tắm để thay đồ. Đặt bộ đồ của anh trên ghế, cô khẽ cười :

– Em sẽ không bao giờ đến đây nữa và mong rằng chúng ta đừng bao giờ gặp lại nhau.

Phú nhìn trời mưa đang lất phất, anh cảm thấy bất an nên vội theo phía sau cô. Khánh Như cũng không nói gì, cô đi như người mất hồn. Ra đến ngoài cũng chẳng thấy chiếc taxi nào, hình như cô không có ý định đón xe. Phú bước vội lên phía trước, anh cởi áo khoác của mình để choàng cho Như, nhưng Phú hoảng hồn khi thấy tay chân cô lạnh ngắt. Trước khi Phú kịp hỏi thì Như đã khụy xuống, cô ngất đi trong tay anh. Phú điếng cả người, anh ẵm cô trên tay lao nhanh trên đường.

Phúc Quỳnh hối hả chạy vào bệnh viện, cô gặp ngay Phú đang đứng ở cửa phòng cấp cứu :

– Như bị sao vậy anh Tư ?

Phú nhìn cô không trả lời, Quỳnh thở gấp vì mệt.

– Xin lỗi đã làm phiền Quỳnh vào giờ này, tôi không nghĩ ra ai khác ngoài em.

Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn anh :

– Đâu có gì. Tôi sẽ ở đây với Như. Anh yên tâm đi !

1 lúc sau, Như mới được đưa ra. Bác sĩ bảo cô bị suy nhược lại không ăn gì, hôm nay lại dầm mưa nên mới ngất như thế. Phúc Quỳnh theo về phòng Khánh Như . Từ nãy giờ Phú rất lặng lẽ, anh không nói gì chỉ im lặng lắng nghe. Sau khi đã yên tâm về Như, Phúc Quỳnh bước ra ngoài tìm Phú. Anh đang đứng một mình ở hành lang.

– Như không sao đâu. anh đừng quá lo lắng.

Phú quay lại nhìn cô :

– Quỳnh ngủ lại đây được không ?

– Vâng, lát nữa tôi sẽ gọi về nhà.

– Cảm ơn. Quỳnh giúp tôi liên lạc với gia đình Như nhé.

Phúc Quỳnh khẽ cười :

– Vâng. Hình như mỗi lúc nào gặp nhau, tôi và anh chỉ có thể nói mỗi từ "cảm ơn" thôi.

Phú cũng chẳng nói gì, lúc sau lại quay lại nhìn cô :

– Tôi có đọc tin cô trên báo. Chúc mừng nhé !

– Cảm ơn.

Nói xong, cô lại phì cười, nhưng thấy Phú nghiêm nghị quá nên cô im lặng và thấy mình vô duyên kinh khủng. Đứng ở đây, cô chợt nhớ lại đêm ở bệnh viện, cô muốn hỏi anh nhưng nghĩ lại không biết sẽ tốt hơn. Quỳnh không hay mình đã nhìn Phú đắm đắm.

– Cô muốn nói gì ?

Phúc Quỳnh giật mình, cô thấy quê với anh :

– Ồ không ! Đâu có gì !

Phú quay lại nhìn cô như quan sát. Quỳnh vô tình nhìn vào mắt Phú. Lần đầu tiên cô nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông này, tự nhiên cô rùng mình, không giải thích được cảm giác xôn xang của mình. Cô quay nhìn nơi khác mà trong lòng tự mắng mình : vớ vẩn. Phú thật tinh ý khi nhận ra cái rùng mình rất nhẹ của cô, nhưng nó không như anh nghĩ khi anh cởi áo khoác và choàng cho Quỳnh :

– Đêm nay sẽ rất lạnh. Quỳnh phải cần nó đấy.

Phúc Quỳnh định nói cảm ơn như cô kịp dừng lại, cô không hiểu tại sao mình không thích nói nữa :

– Anh học tốt không ?

Bấy giờ cô mới thấy Phú nhếch môi cười :

– Quỳnh có giấy với viết không ?

– Hả ? À ... có.

Phúc Quỳnh loay hoay lục túi xách, cô máy móc đưa cho Phú. Anh cầm lấy và viết gì đó.

Lát sau, anh đưa trả cô cây viết. Sau khi đã xếp ngay ngắn mảnh giấy mà mình đã viết,

Phú quay qua cô :

– Tặng Quỳnh !

Phúc Quỳnh ngơ ngác nhìn miếng giấy Phú đưa, cô cầm lấy định mở ra xem, nhưng Phú đã đưa tay ngăn lại, vô tình tay cô nằm gọn trong tay anh. Phúc Quỳnh đỏ mặt, cô vội rút

tay về nhưng Phú đã nắm chặt, anh nhìn đắm đắm vào chiếc nhẫn đính hôn trên tay cô, rồi rất đổi dịu dàng, anh siết nhẹ bàn tay cô rồi buông ra ngay :

– Tôi luôn mong em hạnh phúc, thiên thần của tôi.

Phúc Quỳnh bàng hoàng, cô lui ra sau mà cảm thấy tim mình đập rất mạnh. Hình như Phú cũng trấn tĩnh lại nhưng anh không có thái độ gì, chỉ quay nhìn nơi khác :

– Tôi về đây. Cho tôi gọi lời xin lỗi đến Như.

Nói rồi Phú vội bước đi, dáng cô đơn của anh in dài trên hành lang bệnh viện. Phúc Quỳnh thần thờ nhìn theo, cô tự trách mình sao lại dễ dàng để cảm xúc dẫn dắt đến thế. Lần đầu tiên cô có cảm giác như vậy. Tự nhiên Quỳnh cảm thấy sợ hãi bản thân mình. Cô lắc mạnh đầu như muốn tỉnh táo, cô không muốn bị người đàn ông này chi phối nữa. Chợt nhớ ra Phúc Quỳnh nhìn tờ giấy trong tay mình, nửa muốn mở ra xem, nửa lại không . Cuối cùng không ngăn được, cô mở ra, cố tự nhủ rằng chẳng qua là vì cô quá tò mò :

" Hôm nay là ngày sinh nhật của tôi, nhưng tôi chưa ước điều gì cả. Tôi muốn tặng em lời cầu nguyện của mình. Hãy nhắm mắt lại, mọi điều ước của em sẽ thành hiện thực. Phú."

Phúc Quỳnh chớp mắt, hình như Phú quên rằng, anh mới cần một điều ước hơn cô. Phúc Quỳnh nhìn lên trời, thầm buồn cười khi nghĩ rằng Phú tặng cho cô một điều ước. Thôi thì cô ước cho anh vượt qua mọi khó khăn trong cuộc sống và mọi điều thành công sẽ đến với anh. Phúc Quỳnh nhắm mắt thành khẩn cầu nguyện. Đó là lời ước rất thật lòng của cô.

Một lúc sau Phúc Quỳnh mới gọi điện về nhà Như và cả nhà mình. Cô chỉ nói Như đang ở nhà mình, ngày mai Như sẽ giải thích với gia đình của mình về việc này, vì cô không biết nói thế nào khi Như lại dầm mưa đến bệnh thế này. Phúc Quỳnh trở vào phòng, đúng là chiếc áo của Phú làm cô ấm hơn. Cô nghe thoang thoang mùi mồ hôi trong áo anh, tự nhiên cô so sánh với chiếc áo thơm mùi nước hoa đắt tiền của Quang và thấy tội nghiệp chiếc áo mình đang khoác, và Quỳnh quấn chặt vào người cho ấm. Bỗng cô nghe tiếng Như nói mê, hình như là gọi tên ai đó. Phúc Quỳnh cố gắng nghe kỹ và bàng hoàng khi nghe rõ. Phúc Quỳnh trấn trở rất lâu, cô đã mơ hồ hiểu được tình cảm của Khánh Như và Phú. Thật không thể tin được.

Sáng hôm sau, Như mới tỉnh lại, đôi mắt khá ngạc nhiên khi thấy Quỳnh .

– Như khỏe chưa ? Uống sữa nhé !

– Sao Quỳnh lại ở đây ?

Phúc Quỳnh bước đến bàn loay hoay pha sữa :

– Hôm qua, anh Tư gọi điện cho mình.

Khánh Như không nói gì, cô chỉ lẳng lặng uống sữa. Quỳnh ngồi xuống quan sát cử chỉ của cô :

– Mình chỉ bảo với gia đình Như là Như ở nhà mình, chứ không nói gì cả.

– Cảm ơn Quỳnh nhé ! Mình không muốn gia đình phải lo.

Phúc Quỳnh khẽ cười :

– Không có gì. À ! Anh Tư gửi lời xin lỗi đến Như.

– Vậy hả ?

Đôi mắt Như xa xăm, tuyệt vọng :

– Quỳnh đoán được rồi phải không ?

Phúc Quỳnh thẳng thắn gật đầu :

– Chỉ mơ hồ thôi.

Như khẽ cười, nụ cười thật héo :

– Mình thật thất bại có phải không ?

– Như yêu anh Tư ?

Khánh Như nhìn cô :

– Quỳnh không tin phải không ? Nhiều lúc mình cũng không hiểu nổi tại sao lại như thế.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô nghe thương Như sâu sắc. Phải công nhận Như rất bản lĩnh khi nói ra điều đó. Nếu là cô, cô không biết mình có vượt qua được hay không để thổ lộ tình yêu đó. Quỳnh chẳng biết phải nói gì, cô chỉ mong Như sẽ đứng vững và tiếp tục là một ngôi sao sáng trên bầu trời nghệ thuật. Cô chợt nhớ đến Phú, không ngờ Như lại bị một người như anh từ chối tình cảm, làm sao Khánh Như chịu được điều đó.

chiều, cô đưa Khánh Như về nhà. Dừng xe trước cổng nhà Như, Quỳnh nói nhẹ nhàng :

– Cứng rắn lên. Đừng suy nghĩ gì cả, hãy nghĩ bên Như vẫn còn rất nhiều người. Nếu buồn thì hãy gọi điện cho mình.

– Cảm ơn Quỳnh nhiều lắm.

Đợi Như vào nhà xong, Quỳnh mới cho xe chạy đi, cô lại hoang mang nghĩ về Phú. Nhớ đến anh, cô lại nhớ đến đêm ở bệnh viện (cặp này có duyên với bệnh viện ta ơi), đến cái hôn nhẹ nhàng lên trán mình, cái siết tay rất dịu dàng. Bây giờ cô có thể khẳng định,

người đó chính là Phú. Chính anh đã trở lại bệnh viện và ở suốt đêm bên cô. Phúc Quỳnh bàng hoàng nhận ra từ bao giờ, cô đã bị người đàn ông này chi phối.

5 năm sau, ...

Phú đứng yên trên gò đá nhìn những cánh đồng thẳng tắp và những đàn bò đang ăn cỏ xa xa. Phú thấy mình thật thanh thản. Để có được ngày hôm nay, anh đã phải làm việc như điên, mấy năm trời hình như anh chẳng thiết gì đến bản thân mình, chỉ nung nấu một ý nghĩ duy nhất, là anh phải thành công, phải thoát khỏi số phận nghèo khó của mình.

– Cậu Tư ! Ghe thuyền Tí về rồi, cậu ra sông không ?

– Có gạo không ?

– Dạ có, tụi nó đang khiêng lên.

Phú bước xuống :

– Bảo tụi nó khiêng qua kho ông Hai. Minh giao luôn, ông ấy đã chờ mấy ngày nay rồi.

– Dạ.

Thằng Hậu lót tót chạy đi, Phú quay trở về nhà, anh mệt mỏi ngã lưng xuống chiếc nệm trong phòng. Thuận tay anh lấy remote bật tivi lên, trên đó hiện ra hình ảnh của Quỳnh , cô đang trình diễn một mẫu thời trang nào đó. Phú nhìn đắm đắm lên màn hình, nhưng rồi anh khẽ quay đi, lặng lẽ đưa tay tắt tivi. Mỗi lần thấy cô, anh lại không dám nhìn lâu, anh sợ mình tự làm khổ bản thân mình hơn.

Kể từ ngày đó, anh cố gắng dành dụm tiền để trở về quê lập nghiệp. Phú hiểu rất rõ với trình độ và thân phận của mình, anh không thể tiến thân ở nơi đô thị ấy. Anh thuộc về những cánh đồng, những mảnh đất ở quê mình. Tại nơi đây, anh có thể tự tin và vững vàng để làm lại từ đầu. Phú cầm bao thư mà bé Hiền đã đưa cho anh mấy năm trước, bảo là Quỳnh gởi. Lúc đó anh thật sự ngỡ ngàng, không ngờ Quỳnh lại trả ơn cho anh như thế. Phú thấy bao thư lại trong tủ, anh cũng chẳng biết bên trong là cái gì, nhưng cũng mơ hồ đoán được dù chưa một lần mở ra xem. Phú nhìn một lát rồi đưa tay xé ra. Bên trong là một triệu đồng, không ngờ cô hào phóng đến vậy. Nếu lúc đó anh có số tiền này thì không biết anh có rời quê để lên thành phố hay không ? Phú ngạc nhiên khi bên trong có một tờ giấy gấp tư :

" Anh Tư !

Tôi có tìm anh để nói lời cảm ơn nhưng không gặp. Tôi gởi anh số tiền này, tuy không bao nhiêu nhưng tôi nghĩ sẽ giúp anh được ít nhiều. Tôi không có ý gì khác, mong anh

nhận cho. Nếu bé Hiền đọc giùm anh lá thư này thì hãy nhờ Hiền mua sách và dạy anh học chữ. Điều đó rất có lợi và không quá đáng chứ. Chúc anh vui ! Quỳnh.

Phú đọc đi đọc lại hàng chục lần, anh nghe nhói đau vì cảm giác yêu thương quặn thắt. Phú vội đưa tay bật tivi, anh muốn nhìn thấy cô nhưng chương trình đã hết. Phú bất lực đấm tay xuống nệm. Thời gian qua, anh không muốn biết gì về tin tức của Quỳnh . Phú se sắt khi nghĩ Quỳnh đang hạnh phúc trong vòng tay của chồng. Thằng nông dân chân lấm tay bùn như anh, sao cứ mãi mơ ước những cái không bao giờ với tới. Phú đưa tay vuốt mặt như muốn trấn tĩnh mình.

Anh đứng dậy, cương quyết ra khỏi phòng, không muốn mình cứ quanh quẩn với những suy nghĩ bế tắc.

Vừa bước ra đường, Phú đã thấy bé Hiền chạy lót tót tới.

- Đi đâu đây ? - Phú hất hàm về phía Hiền.
- Anh không cần người dọn dẹp sao ? Hôm nay anh rảnh.

Phú nhún vai cười :

- Chắc anh phải trả lương cho em quá. Chẳng lẽ làm không hoài.

Hiền trề môi :

- Nếu có cơ hội, anh sẽ bắt anh trả gấp đôi.

Phú khẽ cười, anh cú nhẹ đầu bé Hiền :

- Dọn thì được, nhưng đừng sờ mó lung tung sổ sách của anh nghe nhóc.
- Người ta lớn rồi chứ bộ. Em rất ghét cái cách anh gọi em đấy.

Phú bật cười :

- Thôi đi cô. Đừng cố tập làm người lớn, anh nhìn không quen.

Hiền nhìn anh giận dỗi. Phú nheo mắt :

- Anh có mua trái cây trong tủ lạnh. Cứ tự nhiên, để dành cho em cả đấy.

Nói rồi, phú bước đi. Hiền đưa mắt nhìn theo tức tởm. Cô muốn được đối xử như người lớn, bây giờ cô rất ghét những ai gọi mình là cô bé. Nhất là Phú.

1 tháng sau, dư luận lại xôn xao vì một sự kiện lớn : Gia đình diễn viên điện ảnh Khánh Như tuyên bố phá sản. Cha cô đã làm ăn thua lỗ, ngân hàng đã đến niêm phong nhà cửa. Sự kiện đó như một bản tin nóng trên các báo. Khánh Như hoàn toàn ngã quỵ khi hay tin đó, cô chẳng biết gì về công việc làm ăn của ba mình.

Khánh Như đang bị gãy chân phải bó bột trong bệnh viện vì sơ suất trong một cảnh quay,

nói đúng hơn là cô đã không thể tập trung diễn xuất tốt nên đã xảy ra sự cố. Thời gian sau này, cô rất hay bị ngắt, chắc tại vì công việc thì quá nhiều mà sức cô thì có hạn. không biết chừng nào cô mới được xuất viện, không hiểu họ còn muốn kiểm tra cái gì nữa.

Chiều đến, Phúc Quỳnh cùng Quang đến thăm Như. Cô xót xa khi nghĩ đến hoàn cảnh của bạn, không ngờ mọi việc lại diễn ra dồn dập với Như như vậy. Nhìn lại mình, Quỳnh cảm thấy mình thật sự may mắn.

Phúc Quỳnh mở cửa bước vào, cô hơi khựng lại khi thấy Như gục khóc trong lòng một người đàn ông, anh ta quay lưng về phía cô. Tự nhiên tim Quỳnh đập mạnh, cô không hiểu sao mình lại nhớ như in cái dáng dấp ấy. Hình như biết có người vào, anh ta đỡ Như ngồi thẳng dậy :

– Bình tĩnh đi Như ! Có người vào thăm em kìa.

Anh ta đứng lên và quay lại. Trong một thoáng ánh mắt Quỳnh chạm vào đôi mắt rất sáng của Phú. Phúc Quỳnh không ngờ mình lại xúc động như thế khi gặp lại anh. Quang đứng ở phía sau cô, anh đưa tay ra bắt tay Phú :

– Chào anh !

Phú chỉ gật đầu chứ không nói gì. Phúc Quỳnh đến ngồi cạnh Như, cô không hiểu tại sao mình lại bối rối như thế.

– Như khoẻ chưa ?

Khánh Như mỉm cười yếu ớt :

– Mình không sao. Quỳnh nhớ anh Phú chứ ?

– Vâng.

Phú đã ra ngoài từ lúc nào. Quang và Quỳnh ngồi một lúc lâu thì ra về. Ngang qua phòng trực của khoa, Quỳnh thấy Phú đang nói gì đó với bác sĩ, anh quay lưng về phía cô.

TRông anh không khác trước mấy, duy nhất chỉ có đôi mắt là có nét gì đó mạnh mẽ hơn, sắc lạnh hơn. Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác, tự nhiên cô nép sát vào Quang hơn và chột nghe vững lòng.

Mấy hôm sau, Quỳnh cũng không đến thăm Như, không hiểu sao cô lại sợ gặp Phú, chiếc áo và một điều ước anh tặng cô, cô vẫn giữ và còn nhớ.

Quỳnh bàng hoàng nhận ra, từ lâu Phú đã ảnh hưởng rất nhiều đến suy nghĩ của cô.

Hôm nay, Phúc Quỳnh đến chỗ tập sớm hơn mọi ngày, khi cô vào thì hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy mọi người đã đến đông đủ. Cô tưởng mình đi sớm, không ngờ ... Vừa gặp

cô, Hân đã chí choé :

– Nè ! Quỳnh cũng biết anh ta đấy.

Phúc Quỳnh ngạc nhiên không hiểu họ đang nói chuyện gì.

Hân kéo cô lại :

– Mà nhớ anh Phú không ?

Quỳnh mím môi :

– Sao ?

Hân kéo cô ngồi xuống bàn kế bên :

– Chuyện này hay lắm. Nhà Khánh Như không bị lấy, ba nó cũng được thả.

Quỳnh tròn mắt :

– Thật hả ? Tao mừng cho Như.

Hân làm ra vẻ bí mật :

– Nhưng mà có biết ai giúp không ? Anh Phú đấy.

Phúc Quỳnh sững sờ ngồi im, quả là không thể tin được. Phú đã làm gì mà bây giờ lại giàu đến thế. Tự nhiên cô nhớ lại điều ước mà cô đã ước cho anh.

– Mà cũng không ngờ phải không ? Đến giờ tao cũng không tin đấy.

Phúc Quỳnh nhìn Hân, công nhận nhờ nhiều chuyện thật. Nhỏ Thanh tò mò hỏi :

– Bộ lúc trước anh ta nghèo lắm sao ?

Hân làm như hiểu chuyện :

– Ừ, nghèo lắm. Đến nỗi không có tiền đi học đấy.

Phúc Quỳnh ngắt ngang khi thấy Hân đã bắt đầu đem chuyện của Phú ra nói hết, Cô quá hiểu nhỏ bạn thân của mình, nếu có người nghe thì nó như sẵn sàng nói :

– Chuyện của anh ta, mà nói làm gì ?

Hân nhìn cô :

– Tao chỉ nói cho tụi nó biết sự thật thôi mà, nhưng cũng công nhận là hân có tài thật.

Rồi như sực nhớ Hân reo lên :

– À ! Quên nữa. Tụi mà cũng biết anh ta mà.

Cả nhóm tròn mắt :

– Hà ?

– Đúng là vô ơn. Mấy năm trước ở vũ trường, chính anh ta cứu anh Thắng và tụi mình đó.

Cả nhóm nhúm mày như cố nhớ :

- Tao nhớ chuyện đó, nhưng không nhớ nổi mặt anh ta.
- Trông gan góc và nghiêm lắm.
- Sao mày nhớ kỹ thế ?

Hân hơi què :

- Lúc đó tao đứng kế bên anh ta mà.

Cả nhóm bật cười, họ quay qua trêu chọc Hân, đến nỗi nhỏ đỏ cả mặt vì què. Quỳnh chỉ cười chứ không tham gia. Cô không ngờ Phú lại thành công nhanh như vậy, một sự kính phục dâng lên trong lòng Quỳnh. Cô hiểu rất rõ một điều : Để có được ngày hôm nay, Phú đã đánh đổi rất nhiều, cả mồ hôi lẫn nước mắt. Bây giờ Phú đã có tất cả. Phúc Quỳnh lan man nghĩ Phú và Khánh Như sẽ thế nào ? Và một nỗi trống vắng trong cô.

Hôm sau Quỳnh lại vào bệnh viện cùng Hân. Cô không thể làm ngơ khi biết được tin mừng của bạn như thế, nhưng khi cả 2 vào phòng thì chẳng thấy Như đâu. Hỏi cô y tá, Quỳnh và Hân mới đi ra ngoài tìm cô. Từ xa, Quỳnh đã nhận ra Như đang ngồi trên xe lăn, bên cạnh cô là Phú, anh đang ngồi trên băng đá và nói điều gì đó mà Khánh Như cười rất vui vẻ. Lâu rồi cô mới thấy Như như thế. Trong buổi sáng ở bệnh viện, hình ảnh của Phú và Như hiện ra thật đẹp. Quỳnh thấy có vài người phải quay lại nhìn họ và cô hiểu họ đều có ý nghĩ như cô. Phú và Như thật xứng đôi. không hiểu sao Quỳnh thấy không vững vàng khi nghĩ về điều đó. Cô mừng cho bạn nhưng hình như có điều gì đó làm cô se sắt.

Phú đã thấy cô và Hân, anh quay qua nói với Như. Cô quay lại gương mặt rạng rỡ :

- Hôm nay, 2 người không tập sao ?

Hân nhún vai :

- Tụi này được ưu tiên mà. Thấy Như khỏe hơn rồi đấy.

Phú đứng lên nhường chỗ cho cô và Như nơi băng đá. Hân ngồi xuống liền nói :

- anh Phú đến lâu chưa ?
- Cũng hơi lâu.

Hân đưa tay sờ vào chân bó bột của Như :

- Sao Như không xin về nhà ?

Như lắc đầu :

- Họ còn kiểm tra gì đó. Thật bức bối khi chẳng đi đứng được mà lại phải ở đây hoài.

– Ráng đi, mọi người đều mong Như đấy.

– Gởi lời cảm ơn của mình đến với mọi người giúp.

Phúc Quỳnh tự nãy giờ vẫn im lặng, cô khẽ nói :

– Anh Hoàng chỉ quay những cảnh phụ, anh nói sẽ chờ Như bình phục.

Hân nhìn sang Phú, anh đang đứng cạnh Như :

– Lâu rồi mới gặp anh. Anh vẫn ở quê hả ?

Phú gật đầu :

– Em vẫn không thay đổi gì cả. Em và Quỳnh vẫn diễn chung chứ ?

– Tùy chương trình anh ạ, có muốn diễn chung cũng không được.

Bấy giờ, Quỳnh mới lên tiếng :

– Nắng lên cao rồi, Như nên về phòng thôi.

Phú quay qua nhìn Như :

– Vào nhé Như !

Quỳnh nhìn anh ta, lần đầu tiên cô nghe giọng Phú dịu dàng đến vậy. Cô và Hân đi phía sau, Hân nhìn Phú đẩy xe cho Như rồi chột khều tay Quỳnh :

– Tao suy nghĩ hoài ... Chắc là có gì, anh Phú mới giúp đỡ như vậy ?

– Tao cũng không biết.

Hân nhú mày như suy nghĩ :

– Mày thấy anh Phú đối với Như thế nào ? Tự nhiên biến mất tăm, nhưng vừa hay tin Như bị nạn thì lập tức xuất hiện.

Phúc Quỳnh đánh nhẹ vào tay Hân :

– Coi chừng anh nghe đó. Sao mày tò mò thế !

Hân nhún vai rồi bước vào phòng Như. Phú đang ẩm Như đặt lên giường. Hân cứ nhìn đăm đăm, Quỳnh nhéo nó một cái, nó mới chịu quay chỗ khác. Tự nhiên cô cũng quay đi không muốn nhìn hình ảnh đó. Bỗng cửa phòng bật mở, bà Bình bước vào :

– Thưa bác.

Bà mỉm cười nhìn 2 cô :

– 2 đứa đến chơi lâu chưa ?

– Dạ, cũng hơi lâu.

– Có tụi con đến mới thấy Như nó vui đôi chút, chứ không thôi đòi về hoài vì buồn.

– Dạ.

Cả 2 đứng yên ngoan ngoãn nghe bà Bình nói. một lúc bà mới quay qua Phú, giọng quan tâm :

- Con ở đây thế này, còn công việc ở quê thì sao ?
- Con sắp xếp tất cả rồi ạ.
- Gia đình bác nợ con nhiều quá. Bác không thể làm gì ngoài cảm ơn con thôi.
- Bác đừng nói thế.

Phú không muốn bà cứ nhắc mãi đến chuyện ơn nghĩa, anh hỏi sang chuyện khác :

- Bác trai khỏe chưa bác ?
- Cũng đỡ rồi. Trưa nay, con lại nhà bác dùng cơm nhé.
- Dạ, để khi khá. Chắc hôm nay con phải về quê.

Bà Bình nhìn anh luyến tiếc :

- Vậy hả ! Ngày mai về được không ? Để bác mua ít quà, nếu con từ chối, bác sẽ áy náy lắm.

Phú khẽ cười, anh không thể từ chối bà được. một lúc sau, anh cùng Hân và Quỳnh ra về.

- Anh Phú đang ở đâu ?
- Khách sạn.
- Để em và Quỳnh đưa anh đến đó.

Phú khẽ cười :

- Không cần. Anh muốn được đi bộ một chút.
- Anh về quê luôn hả ?

Phú vẫn nhìn thẳng phía trước :

- Không biết nữa.
- Lâu rồi mới được gặp nhau. Tụi em mời ân nhân của mình một bữa cơm được không ?

Phú bật cười :

- Sao các cô cứ nhớ những chuyện không đáng đó chứ ?

Hân nhún vai :

- Anh nói thế thôi chứ nếu không có anh, tụi em đã toi tả lần đó rồi. Phúc Quỳnh là mang ơn nặng nhất đấy, anh đã cứu nó thoát chết còn gì.

Phú nhún vai không nói gì. Phúc Quỳnh nhẹ giọng :

- Anh đừng từ chối, tụi em áy náy lắm.

Phú quay qua nhìn Quỳnh rồi chỉ tay qua bên đường :

– Cũng được, nhưng đừng đi đâu, ăn ở đây cho tiện.

Cả 3 vào quán bên đường. Mọi người đều nhìn Quỳnh và Hân, hình như họ đã nhận ra 2 cô. Chủ quán hiểu ý nên đã chọn cho 3 người một phòng ăn riêng biệt.

– Tối nay tụi em có lịch diễn, anh Phú đến xem nhé.

Phú nhướng mắt, Quỳnh thâm rủa nhỏ Hân, hình như không có chuyện gì để nói thì nó chịu không được.

– Nếu rảnh, tôi sẽ đến.

Hân reo lên :

– Anh hứa nhé. Diễn xong mình đi chơi nữa.

Lại thế ? Quỳnh ngồi im để Hân tự do huyền thuyên. Cô thấy hình như Phú chẳng bức bối, anh chỉ cười và tỏ ra rất thú vị. Hân thúc tay cô :

– Sao im lặng thế ?

Cô chưa kịp trả lời thì có tín hiệu điện thoại. Quỳnh xin lỗi và bước ra ngoài. Lát sau cô trở vào, Hân đập ngay :

– Ông Quang hả ? Giữ mày kỹ thấy sợ, mày đồng ý lấy ảnh đi. Tội nghiệp. (chưa cười mà chị khôngala ui)

Phúc Quỳnh đỏ mặt :

– Anh ấy rủ đi ăn.

– Vậy hả ?

Phú nhìn Quỳnh như quan sát :

– Quỳnh ít nói hơn lúc trước nhỉ ?

Hân tròn mắt trề môi :

– Hả ! Anh nói gì ? không dám đâu. không hiểu hôm nay sao lại như thế đó chứ.

Phúc Quỳnh bối rối, mai một cô sẽ hạn chế đi chung với nhỏ chí choé này quá. Mà đúng như Hân nói thật, cô cũng không hiểu được mình. Mỗi lần gặp Phú, hình như cô luôn dùng lý trí để đè nén cảm xúc, những lần như thế cô chưa bao giờ hay nói đúng hơn là không dám suy nghĩ về điều đó, và bây giờ đây cô cảm nhận rất rõ ràng cảm giác không tự chủ của mình khi bên cạnh Phú. Nó làm lung lay mọi lý trí như bắt cô một lần sống thật với cảm xúc của mình.

Tối đến, cô gọi điện cho Quang , cô cần có anh bên cạnh đêm nay hơn bao giờ hết, cô cần có Quang để thức tỉnh mình. Cô đã nhủ lòng hàng trăm lần là cô yêu Quang .

Quỳnh nghe tim mình đập mạnh khi bước ra sân khấu. Chưa bao giờ cô thiếu tự tin như thế trên sàn diễn. Phúc Quỳnh hít thở thật sâu, cô bước đi bằng những bước chân vững vàng, chuyên nghiệp nhưng trong lòng lại xốn xang, dù không biết Phú có đến hay không và anh đứng đâu giữa hàng ngàn khán giả phía dưới. Quỳnh vẫn cảm thấy tim mình nhói nhói khi tưởng tượng có đôi mắt rất sáng đang nhìn theo từng bước chân của mình.

Cuối cùng đêm diễn cũng kết thúc, Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, cô gục đầu trong tay buồn se sắt. Chưa bao giờ cô ý thức và làm chủ tình cảm của mình như lúc này và đau đốn hiểu rằng : Phú quan trọng đối với mình ra sao. Thật khuya, cô cùng nhóm ra về, cô trách sao đêm nay Quang không đến.

Từ xa, Quỳnh đã thấy dáng Phú đợi bên ngoài, nhóm bạn cô tò mò đưa mắt nhìn anh.

Nhỏ Hân nói nhỏ gì đó với tụi nó, thế là cả bọn tròn mắt ngó Phú.

– Chắc anh không nhớ tụi em đâu, phải không ?

Phú nhướn mắt cố nhớ nhưng chịu. Anh khẽ cười chứ không nói gì. Mọi người chào anh rất lễ phép như một vị ân nhân. Phú suýt phì cười vì dáng điệu đó. Anh mời tất cả đi ăn, cả bọn nhón nháo cả lên. Đi ăn xong, tụi nó lại kéo nhau đi karaoke, Phú không nói gì, lẳng lặng chiều theo các cô. Khi đã thấm mệt, cả bọn nhìn đồng hồ thì đều hoảng hốt. Tất cả đều lốt tót ra về, sau khi không quên nói câu hẹn gặp lại với Phú.

– Anh Phú đưa nhỏ Quỳnh về giùm nhé, em trễ quá rồi.

Phúc Quỳnh hoảng hốt :

– Ồ ... không ! Tao về với mày luôn.

Hân nhăn nhó :

– Thông cảm đi. Tao trễ quá rồi. Với lại anh Phú đưa mày về giờ này an toàn hơn.

Nói rồi, Hân phóng xe đi. Phúc Quỳnh đứng nhìn con đường vắng trước mặt, không có một chiếc taxi nào. Bỗng có tín hiệu máy, là điện thoại của Quang :

– Anh xin lỗi vì không đến được. EM đang ở đâu vậy ?

– Vũ trường.

– Được rồi, đứng đó đi, anh sẽ đến rước.

Phúc Quỳnh nhìn qua Phú, cô nhẹ giọng :

– Cũng được. Nhanh lên nhé !

Nói rồi, cô tắt máy :

– Anh về trước đi, lát nữa anh Quang sẽ đến đón tôi.

Phú đá hòn đá dưới chân mình, mắt vẫn nhìn phía trước :

– Để em một mình, tôi không yên tâm.

– Không có gì đâu.

Nhưng Phú vẫn đứng yên, Quỳnh mím môi quay nhìn nơi khác. Cô mong Quang đến nhanh và thức tỉnh cô. Phú đốt cho mình điều thuốc rồi quay qua cô :

– Tôi tưởng em và Quang đã cưới nhau rồi chứ ?

Phúc Quỳnh nhẹ giọng :

– Cũng định năm nay.

Phú không nói gì, cô nghe anh khẽ cười :

– Thật là trùng hợp, đây là lần thứ 2 sinh nhật của mình, tôi đứng bên em.

Phúc Quỳnh nhói tim, cô nhớ về một điều ước :

– Hôm nay là sinh nhật của anh à ?

Phú gật đầu, anh nhướng mắt :

– Thường thì các bà tiên hay cho 3 điều ước, nhưng tôi thì không. Đêm nay là điều ước cuối cùng, tôi tặng em đó.

Phúc Quỳnh quay lại nhìn anh, Phú khẽ cười. Anh nhìn thẳng vào mắt cô. Quỳnh muốn khóc khi nhìn vào đôi mắt rất sáng của anh. Phú nheo mắt đùa :

– Mẹ tôi bảo tôi sinh ra đúng vào ngày rằm. Hôm ấy trăng rất sáng, cho nên mọi người nói tôi sẽ được đăng tột cao ban phước lành. Tôi tin điều đó, Quỳnh ước đi !

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô nghe giọng mình ghen lại :

– Tôi không cần ước gì cả.

Phú nhún vai :

– Tuỳ em, nhưng tôi đã cho thì không thể lấy lại. Em hãy giữ lấy, sẽ có lúc em nhìn lên trời và cần nó đấy, nhưng đúng ngày rằm thì sẽ tốt hơn.

Phúc Quỳnh khẽ cười cách nói chuyện của Phú. Tự nhiên cô tin rằng mọi người đã nói đúng, Phú đã được đăng tột cao ban phước lành.

Bỗng có một đám thanh niên đang rượt đánh người nào đó, Phú kéo vai Quỳnh vào lòng khi họ chạy qua, Phú kéo Quỳnh vào lòng khi họ chạy qua. Phúc Quỳnh xanh mặt khi thấy chúng cầm theo dao và những thanh cây sắt. Phú bất chợt buông cô ra, nói hấp tấp :

– Em đứng đây chờ Quang nhé, đừng đi đâu !

Nói rồi, Phú chạy nhanh về phía đám người đó.

Phúc Quỳnh hoảng hốt :

– Anh đi đâu ?

Nhưng Phú đã chạy đến đây, một nỗi lo sợ đến cháy lòng, không cần biết , Quỳnh chạy về phía anh.

Phú đang đánh với đám thanh niên để cứu người đàn ông đó. Phúc Quỳnh chết điếng khi thấy chúng đánh Phú tới tấp. Cô chạy vội ra đường gọi mọi người và gọi điện cho cảnh sát. Khi quay lại, Phúc Quỳnh vội hét lên, cô bật khóc khi thấy một tên dùng thanh cây đánh vào ngực Phú. không cần suy nghĩ gì nữa, cô chạy lại bên anh, trước khi cô kịp la lên thì một tên đã dùng dao đâm vào vai Phú. Lúc ấy đèn lóe sáng, thấy cảnh sát đến, bọn chúng hấp tấp chạy đi. Quỳnh lao nhanh về phía anh, cô bật khóc như chính mình bị đau :

– Anh Tư ! Anh có sao không ? Sao máu ra nhiều thế ? Trời ơi ...

Cô đỡ anh lên, Phú như không còn hơi sức, anh gục vào lòng cô :

– Đưa anh ấy vào bệnh viện nhanh lên. Lên xe đi !

Quỳnh cùng anh cảnh sát đưa Phú về xem anh cổ mở mắt :

– Chú Sáu không sao chứ ?

không kèm được, Quỳnh bật khóc. Cô ôm Phú vào lòng, giọng nghẹn lại :

– Chú ấy không sao. Họ bị bắt hết rồi. Anh đau lắm phải không ?

Phú thở nhẹ, máu anh loang qua cả áo của Quỳnh , anh khẽ cười yếu ớt :

– Tôi không sao đâu. Đỡ tôi dậy đi.

Nhưng Quỳnh vẫn khóc, cô không cần che giấu tình cảm của mình nữa. Quỳnh bàng hoàng nhận ra cô không thể sống thiếu anh. Phú cố gắng ngồi ngay lại. Anh nghe đau thắt ở ngực và buốt lạnh bên vai. Chợt có tín hiệu máy, Quỳnh vội đưa tay tắt đi. Phú mệt mỏi nhắm mắt, Quỳnh cứ giữ chặt vết thương trên vai anh bằng khăn tay của mình.

Khi Phú đã vào phòng cấp cứu, Quỳnh mới sực nhớ gọi điện về nhà và cho Quang .

Giọng Quang lo lắng :

– Em đang ở đâu vậy ? Sao lúc này tắt máy ? Có chuyện gì không Quỳnh ?

– Em về nhà rồi. Anh yên tâm đi.

Quang thở phào nhẹ nhõm :

– Em biết anh lo lắm không ? Sao không đợi anh đến ?

– Em xin lỗi. Bây giờ em buồn ngủ lắm. Em cúp nhé.

Nói rồi, Quỳnh cúp máy. một lúc sau thì Phú ra, anh có vẻ tỉnh táo hơn. Phú chỉ khoác áo

lên vai chứ không mặc vào. Quỳnh thấy một vết thâm tím trên ngực anh - Sao anh lại thế này ?

– Tôi không sao, chỉ mất một ít máu thôi. Mình về đi, khuya quá rồi.

– Em đã gọi điện về nhà, em sẽ ở đây với anh.

– Nhưng tôi đâu nằm viện.

Phúc Quỳnh hoảng hốt :

– Không được, anh không thể về. Lỡ có chuyện gì thì sao ? Ở đây để họ theo dõi.

Cô y tá bước ra, cái nhìn tò mò về 2 người, chắc cô ta đang đoán xem Phú là gì với người mẫu Phúc Quỳnh :

– Anh nên nghe theo cô ấy, để chúng tôi theo dõi đêm nay.

Phú nhăn mặt :

– Cám ơn, tôi thấy mình không sao cả. Tôi về được chứ ?

– Tùy anh thôi, tôi chỉ góp ý như thế.

Như chỉ cần nghe nói thế, Phú vội bước đi. Mặc kệ vài cái nhìn tò mò, Quỳnh vội chạy theo anh, giọng nghẹn lại :

– Sao anh cố chấp thế ?

Phú quay lại nhìn cô :

– Điều quan trọng bây giờ là cô nên về nhà.

Ra đến cổng bệnh viện, Phú liền vẫy một chiếc taxi. Phúc Quỳnh muốn khóc khi nhìn

Phú. Anh mở cửa xe cho cô :

– Về đi. Cảm ơn em đã ở bên tôi.

Nhưng Phúc Quỳnh không bước vào mà đưa tay đóng cửa lại :

– Anh đừng dùng cách này để uy hiếp em. Em đã bảo là không về kia mà và anh cũng thế. Chúng ta sẽ ở lại đây.

Phú mím môi nhìn cô. Quỳnh không tin anh còn đủ sức quăng cô vào xe.

– Cô làm cái quái gì vậy ?

– Không làm gì cả. Em sẽ không rời anh đêm nay. Anh chọn đi !

Phú nhìn vẻ bướng bỉnh của cô, anh không thấy tức giận mà chỉ nghe ầm lòng. không nói gì, anh quay trở vào bệnh viện. Phúc Quỳnh mím môi đi theo anh, cô đăng ký một căn phòng riêng biệt cho Phú. Phú không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn cô làm gì. Khi cả 2 vào đến phòng, Quỳnh bước đến trải lại tấm drap ngay ngắn. Cô y tá vào đề nghị chích cho anh

thước giảm đau, nếu không đêm nay anh sẽ không ngủ được. Sau khi đã xong tất cả, Quỳnh quay lại nhìn anh :

– Anh nghỉ đi !

Phú nhún vai phán một câu :

– Quỳnh chu đáo như mẹ lo cho con vậy !

Phúc Quỳnh đỏ cả mặt, không ngờ Phú lại ăn nói như thế. Cô nghiêm nghị :

– Tôi không đùa. Anh có đi ngủ không ?

Phú nhướng mắt :

– Tôi không buồn ngủ. Kể chuyện cổ tích nhé !

Phúc Quỳnh mím môi, không ngờ Phú lại đùa dai như vậy. Hôm nay cô mới phát hiện thêm một cá tính mới của anh. Thật không chịu nổi. Phú bước về phía giường nhưng không hiểu sao anh lại quay ra cửa. Quỳnh định ngăn lại nhưng chỉ bất lực nhìn theo. Lúc sau anh trở vào với cái áo của bệnh viện trên tay rồi đưa cho cô :

– Tôi sẽ không ngủ được khi nhìn thấy máu của mình trên áo em.

Phúc Quỳnh chớp mắt, sự yếu đuối lại xâm chiếm, cô vội quay đi :

– Cảm ơn.

Khi cô thay áo xong thì Phú đã nằm ngay ngắn trên giường, không biết là anh đã ngủ chưa ? Quỳnh đi thật nhẹ, cô bước lại chiếc ghế dài, nơi sẽ là chỗ ngủ của mình đêm nay. Phúc Quỳnh cứ trăn trở không ngủ được, cô lo Phú sẽ bị vết thương hành, lâu lâu cô lại ngóc đầu lên nhìn anh nhưng Phú vẫn nằm yên. Cho đến lúc mệt mỏi, Quỳnh thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi cảm thấy có gương mặt kề sát mặt mình, Quỳnh chợt nghe tim mình đập mạnh khi môi Phú nhẹ nhàng lướt trên trán cô. Cổ họng Quỳnh nghẹn cứng, cô lặng lẽ nghe tim mình đau thắt.

Phúc Quỳnh không chần chờ lâu, cô vội mở mắt và chạm ngay đôi mắt yêu thương rất sáng của Phú. Ánh mắt của anh thoáng ngỡ ngàng khi thấy Quỳnh thức giấc. Trời vẫn chưa sáng, một không gian im lặng bao phủ cả 2 người.

Phú đứng thẳng lên, anh khẽ quay đi. Phúc Quỳnh trào nước mắt, giọng cô nghẹn lại :

– Anh cũng đã làm như thế vào đêm đó ở bệnh viện, đúng không ?

Phú quay nhìn ra cửa sổ, anh mím chặt môi như cố dẫn cảm xúc của mình :

– Tôi xin lỗi ...

Quỳnh cũng đứng lên, cô biết nếu cô tiến thêm bước nữa thì sẽ là bước đi dài nhất trong

cuộc đời mình, nhưng giờ đây Quỳnh không thể dừng lại :

– Anh không có gì để nói với em sao ?

Phú quay lại nhìn cô, anh thoáng sững sờ khi thấy cô khóc. Phú chỉ đứng yên rồi như không kèm được, anh đưa tay lau những giọt nước mắt trên má cô. Anh nhìn sâu vào đôi mắt nhòa lệ của Quỳnh, cô như thấy cả hình ảnh của mình lung linh trong mắt anh :

– Anh có thể hôn em không Quỳnh ? một lần thôi.

Phúc Quỳnh trào nước mắt. Phú thật ngốc, anh không cảm nhận được hay sao ? Quỳnh nhẹ nhàng khép mắt, Phú nhìn đắm đắm khuôn mặt cô như để ghi nhớ một hình ảnh sâu sắc nhất trong cuộc đời mình. Phúc Quỳnh vẫn nhắm mắt và chờ đợi, nhưng Phú chỉ cúi xuống chạm nhẹ vào vai cô thì thào :

– Nếu nói ra thì thật xấu hổ. Đây là lần đầu tiên trong đời anh hôn một người con gái.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô hơi hé mắt nhìn gương mặt Phú đang kề sát bên mình. không kèm được, cô đưa 2 tay lên ôm khuôn mặt anh, Quỳnh chủ động hôn nhẹ lên môi Phú. Phú hơi siết người cô, chưa bao giờ Quỳnh có cảm giác yêu thương mãnh liệt như lúc này. Cô trào nước mắt khi nhận ra mình yêu Phú biết bao. Phú lại cúi xuống, vẫn là cái lướt nhẹ trên môi. Tự nhiên Quỳnh nghĩ đến những cái hôn mãnh liệt của Qg mà nghe tim nhói đau và yêu Phú nhiều hơn.

Khi ở bên Phú thế này, cô mới cảm nhận được cảm giác ở bên Qg thật khác xa và mơ hồ. Qg không thể khơi lên ngọn lửa trong cô và cho cô cảm giác của tình yêu bất tận như thế này. Phúc Quỳnh bàng hoàng nhận ra đây mới là tình yêu đích thực, chẳng lẽ cô lại ngộ nhận tình cảm của mình đối với Qg ngần ấy năm trời. Quỳnh nhớ Qg đã từng nói với cô, khi yêu thì không cần suy nghĩ gì cả. Bây giờ cô mới thấy đúng. Bên Phú, cô không cần quan tâm bất cứ điều gì, còn khi bên Qg cô suy nghĩ rất kỹ trước khi quyết định một điều gì đó. Phúc Quỳnh chợt ôm siết lấy Phú như sợ anh biến mất. Phú chợt oằn người lại tái xanh. Quỳnh hốt hoảng buông anh ra, giọng lo lắng :

– Em xin lỗi. Anh đau lắm không ?

Phú nhắm mắt, anh khoát tay tỏ ý không sao. Anh đứng thẳng người lên :

– Quỳnh ngủ tiếp đi. Trời chưa sáng đâu.

– Anh mới cần phải ngủ hơn em.

– Tôi không buồn ngủ.

Phúc Quỳnh nhìn anh, cô nhớ lại gương mặt xúc động của anh khi cúi xuống hôn cô lúc

nãy. Còn bây giờ cô chẳng tìm thấy một nét cảm xúc nào trên mặt anh :

– Anh không còn chuyện nào để nói với em sao ?

Phú vẫn không quay lại :

– Ngày mai, tôi phải về quê.

Phúc Quỳnh nghe nhói đau nhưng không nói gì. Lúc ấy, Phú mới quay lại :

– Tôi đã cầu hôn với Như. Chúng tôi sẽ cưới nhau.

Phúc Quỳnh chết lặng, cô sững sờ nhìn anh như mất hồn. Mới đây thôi, cô cứ ngỡ mình đang ở thiên đàng của hạnh phúc, nhưng bây giờ đây Phú không thương tiếc quăng cô xuống địa ngục đen ngòm, tăm tối. Phúc Quỳnh ngồi yên, cô cảm thấy toàn thân mình run rẩy. Phúc Quỳnh lạc giọng :

– Anh có thể nói thế sau những gì đã xảy ra sao ?

Giọng Phú như từ nơi xa xăm nào đó :

– Tôi xin lỗi ...

Phúc Quỳnh cố ngăn cho mình đừng khóc. Phú đã nói yêu cô bao giờ đâu. Cô đâu có quyền gì để trách anh, chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng mà cô đã cho phép mình mơ mộng. Tỉnh lại đi Quỳnh ! Cô muốn hét lên như thế nhưng Quỳnh chỉ khẽ cười :

– Anh có lỗi gì đâu. Chuyện này không nói lên điều gì cả. Chỉ một phút yếu lòng ...

Vâng, tôi nghĩ là như thế.

Phú quay lại nhìn cô. Anh muốn đập phá một cái gì đó vì cảm giác bất lực của mình nhưng chỉ im lặng.

Trời đã sáng mờ mờ, nhìn dáng Quỳnh nhỏ nhoi trên chiếc ghế dài, Phú muốn ôm thật chặt cô vào lòng, anh khao khát như vậy dù chỉ một lần nhưng Phú khẽ quay đi. Anh không cho phép mình yếu đuối như lúc nãy nữa. Nếu không , anh sẽ không thể dừng lại và có lỗi với Khánh Như .

– Cảm ơn em đã ở bên tôi đêm nay.

Phúc Quỳnh nhìn anh, cô cố tạo cho mình một vẻ thản nhiên :

– Nếu không nói chúc mừng anh và Như thì thật không đúng.

Phú nhìn cô :

– Tôi luôn mong cho em hạnh phúc. Tôi tin Qg sẽ làm được điều đó.

Cả 2 chia tay nhau lặng lẽ. Phúc Quỳnh như người mất hồn, chỉ một đêm mà con người cô đã hoàn toàn đổi khác.

Chỉ về quê khoảng một tuần thì Phú phải lên ngay vì nghe điện của bà Bình. Phú bước vào thì thấy bà đang gục khóc, bên cạnh ông Bình đang cố gắng dỗ dành.

– Thưa bác ...

Ông Bình nhìn anh - Người ơn của gia đình ông vào lúc này.

– Cảm ơn cậu đã không bỏ mặc nó. Cậu về quê lên liền đó hả ?

Bà Bình khóc nức nở :

– Nó đang ở trong phòng. Nó đã biết hết rồi. Chúng tôi không thể khuyên con nhỏ được. Không biết gia đình tôi đã làm chuyện gì nên tội mà lại quả báo vào con tôi thế này.

Phú nghe xót xa :

– Bác yên tâm, Như sẽ không sao đâu.

Phú bước lên phòng kn . Anh không gõ cửa mà dùng chìa khóa bà Bình đưa cho mình để mở. Đập vào mắt Phú là dáng vẻ đau khổ của Như. Cô như không còn sức sống, chỉ một tuần mà anh suýt không nhận ra cô. kn ốm và xanh xao không tưởng tượng được. Nghe tiếng động, cô ngược đôi mắt vô hồn lên nhìn. Cô có vẻ ngỡ ngàng khi nhận ra anh nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, cô như người thoát ly ra khỏi cuộc sống.

Phú bước đến bên cô :

– Sao em lại như thế ? Nhìn anh đi Như !

Nhưng kn vẫn không quay lại, cô như chìm đắm trong thế giới nào đó. Phú đưa tay kéo mặt cô đối diện với mình, anh đau lòng khi thấy cô như thế này. Đưa tay sờ từng đường nét trên mặt Như, Phú chợt nhớ lại một kn tràn đầy sức sống trước đây. Không kềm được anh ôm cô vào lòng. Chợt tiếng Như vang lên :

– Có phải vì thế mà anh muốn cưới em không ?

Phú nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt Như anh đọc được sự đau đớn và tuyệt vọng trong đó, như mạng sống của cô tùy thuộc vào câu trả lời của anh :

– Anh yêu em.

– Anh nói dối. Em không cần anh thương hại đâu. Đừng tỏ ra cao thượng nữa, không ai ngốc như anh, đi hy sinh cuộc đời mình vào một người sắp chết.

Nói rồi, cô bật khóc nức nở, Phú kéo cô vào lòng :

– Tại sao lại tin lúc người ta nói dối, khi nói thật thì lại phủ nhận. Anh thật sự muốn cưới em làm vợ, dù thế nào đi nữa anh vẫn muốn bảo vệ cho em.

Như bắt chợt ôm siết lấy anh :

– Tại sao lại như thế hả Phú ? Em sợ lắm !

Phú hơi nhắm mắt, lần đầu tiên anh không hồ thẹn vì sự dối trá của mình.

– Anh đừng đi đâu nữa nhé. Em sẽ chết mất nếu không có anh bên cạnh.

Khánh Như nghẹn giọng. Phú lau nước mắt cho cô :

– Em đang bệnh, đừng xúc động như thế.

Khánh Như vẫn níu chặt Phú như sợ anh biến mất, Phú không nói gì chỉ ôm cô vào lòng.

Thật lâu, Khánh Như ngủ luôn trong lòng anh. Hình như đã mấy đêm rồi cô không ngủ,

Phú nhẹ nhàng đặt cô xuống giường nhưng Như thật nhạy cảm, cô níu chặt lấy anh mà mắt vẫn nhắm :

– Anh đừng buông ra ...

Phú ngồi cạnh bên cô, Như vẫn giữ chặt tay anh trong lòng mình. Phú đưa tay vuốt những sợi tóc trên trán Như mà nghe lòng thất lại. Cuộc sống thật bất công, Khánh Như còn quá trẻ, cô còn bao nhiêu ước mơ để mà thực hiện. Thế mà ...

Lúc nghe bác sĩ bảo như bị ung thư máu vào giai đoạn cuối, Phú bàng hoàng suốt cả tuần với sự hối hận quay quắt vì đã làm khổ cô. Phú thấy mình thật ti tiện khi nghĩ đến những lúc khó khăn trong cuộc đời mình thì Như luôn ở bên cạnh động viên, khích lệ anh bằng những tình cảm sâu sắc nhất.

Phú cứ ngồi như thế cho đến khi Như thức dậy. Bà Bình trào nước mắt khi thấy Như tinh táo hơn và đã chịu ăn uống. Tối, Phú ngồi trong phòng khách cùng ông bà Bình :

– Nếu bác có thể làm bất cứ điều gì để trách cháu, bác sẽ không bao giờ từ chối.

– Bác đừng nói thế, cháu thấy mình có trách nhiệm với Như nhiều lắm.

– Bác không biết cháu và Như đã quen nhau từ lâu.

Phú khẽ cười không nói gì. Bà Bình nhẹ giọng :

– Như nó không thể tiếp tục đóng phim nữa. Bác đã thông báo với tất cả mọi người rồi.

– Họ có biết Như bị bệnh không bác ?

– Bác không nói. Bác không muốn tiếp những người đến thăm con mình với lý do nó không thể sống lâu hơn nữa.

Phú nén tiếng thở dài, anh không thể nói điều gì để xoa dịu nỗi đau của họ, mà chỉ biết lắng nghe.

– Hôm qua, con Quỳnh và Hân có đến thăm nhưng Như nó không chịu gặp.

Phú im lặng như suy nghĩ, nếu mọi người cứ đến thăm viếng, tò mò thì Như càng suy sụp

hơn. Điều cần nhất bây giờ là giúp cô vui vẻ và khỏe mạnh :

– Cháu có thể đưa Như về quê mình được không ? Nơi ấy sẽ rất tốt cho Như, cháu sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo.

Ông bà Bình đưa mắt nhìn anh, niềm kính phục dâng lên trong mắt họ. Thật khuya Phú mới về phòng mình. Ngang qua phòng Như, anh mở cửa nhìn vào, cô vẫn còn ngủ say.

Phú nhẹ nhàng khép cửa lại. Anh biết mình sẽ không ngủ được đêm nay.

Phú đã đưa Như về quê gần một tháng, cô trông khỏe hơn và hồng hào hơn khi ở trên thành phố rất nhiều. Phú âm thầm mừng vì điều đó. Cách vài ngày thì ông bà Bình lại lên thăm Như, có lúc bà ở chơi đến vài ngày với cô rồi mới chịu về. Hôm nay Phú vừa từ ngoài kho về thì thấy Như đang loay hoay dọn dẹp đồ đạc. Phú bước đến giữ tay cô lại :

– Sao em không nghỉ ngơi ? Dọn dẹp làm gì ?

Khánh Như khẽ cười nhìn anh :

– Hôm nay em thấy mình khỏe lắm. Anh đừng lo.

Phú dịu dàng đỡ cô đứng dậy, anh đưa tay vuốt những sợi tóc lòa xoà trước trán cô :

– Anh không muốn em mệt. Nghe lời anh, em chỉ cần nghỉ ngơi thôi.

Khánh Như chớp mắt nhìn Phú :

– Anh có tin đây là thời gian em hạnh phúc nhất không ?

Phú gật đầu, anh kéo cô vào lòng :

– Anh cũng vậy. Đợi em khỏe hơn, mình làm đám cưới nhé Như.

Khánh Như nhắm mắt lại thả mình trong vòng tay anh :

– Không cần đâu. Anh ở bên em thế này là đủ rồi. CHÚNG ta không thể ...

Phú buông cô ra rồi nhìn vào mắt Như :

– Sao lại không ? Mơ ước lớn nhất của em là thế mà.

Như rời khỏi vòng tay anh :

– Vì lúc đó em không biết mình sắp chết. Em muốn làm vợ anh suốt cuộc đời, em muốn có một mái ấm gia đình và những đứa con xinh xắn.

– Chúng ta sẽ cùng nhau thực hiện ước mơ đó. Em sẽ là vợ anh và chúng ta sẽ có con.

Khánh Như nhìn vào mắt Phú, cố ngăn cho mình đừng khóc :

– Rồi chúng ta sẽ sống bên nhau trong sự thắc thỏm, lo sợ khi không biết được ngày nào em sẽ chết. Nếu thế thì em không thanh thản Phú ạ. Chỉ sống như thế này thôi mà em đã cố gắng đến kiệt sức rồi, lúc nào cũng bị ám ảnh, lo sợ. EM thật sự sợ lắm, anh biết

không ?

Phú đau nhói khi nghe giọng nức nở tuyệt vọng của cô, anh bước đến siết chặt cô vào lòng mình.

– Em xin anh. Hãy để em ra đi một cách thanh thản, Phú nhé.

Phú lau nước mắt cho cô, anh nghe mắt mình cay xè :

– Anh thương em lắm, Như ơi !

Phú đã nói rất thật lòng, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô và dừng lại nơi môi, Như cũng ôm siết lấy anh như sợ Phú biến mất. Phú hôn cô bằng tất cả tình yêu của mình, bằng tất cả những yêu thương mà anh dành cho cô. Thật lâu Phú rời môi Như, cô đưa 2 tay ôm lấy khuôn mặt anh rồi nhìn đắm đắm, tay cô lướt qua từng đường nét trên gương mặt Phú, cô khẽ cười mà mắt long lanh :

– Em sợ khi mình ra đi mà không nhớ rõ về khuôn mặt anh. Người ta nói khi chết đi, mình sẽ không nhớ gì cả. Em không tin mình có thể quên anh được.

Phú nghe tim mình nhói đau, chưa bao giờ anh rơi vào cảm giác quay quắt mà bất lực thế này :

– Đừng như thế Như ơi ! Em đừng sống quanh quẩn với những ý nghĩ đen tối nữa. Hãy nghĩ đến những gì tốt đẹp, những hạnh phúc mà chúng ta đang có.

Khánh Như lau nước mắt, giọng yếu ớt :

– Em xin lỗi ...

Phú lại ôm cô vào lòng :

– Em cứ thế này, anh đau lòng lắm. Chúng mình đừng nhắc chuyện này nữa nhé.

Khánh Như đứng yên trong lòng anh. Thật lâu, Phú đưa cô về phòng, anh cứ ngồi như thế để nhìn cô ngủ.

Thấm thoát mà Như đã ở bên Phú 6 tháng trời, niềm hạnh phúc như vậy quanh lấy họ.

Phú đã quen dần với sự hiện diện của Như, đi đâu anh cũng muốn về sớm với Như, vì lúc nào anh cũng lo sợ khi để Như một mình ở nhà. Mỗi lần đi đâu, anh đều nhờ bé Hiền đến ở với cô. Anh bằng lòng với cuộc sống hiện tại, nếu Như không bị bệnh thì anh tin mình sẽ có một gia đình hạnh phúc và sẽ không mơ ước gì thêm. (tội Quỳnh)

Tối, Khánh Như nằm trong lòng Phú xem tivi, anh không muốn đưa cô ra ngoài vì hôm qua Như có vẻ hơi mệt. Trên tivi đang chiếu bộ phim mà Như đóng tại quê anh. Đến lúc cỡi trâu, Như nhìn đắm đắm :

– Em không ngờ mình cỡi trâu hay đến thế !

Phú phì cười :

– Anh cũng thấy vậy ! Em giỏi thật !

Khánh Như bật cười, cô nhéo vào tay anh :

– Trêu em hả ? Anh có thấy vậy không ?

– Thì anh đâu có nói em nói dối đâu. Nếu mọi người không thấy em quay cảnh này như thế nào, thì anh chắc họ sẽ lầm mất.

Khánh Như ngược lên nhìn anh :

– Lúc đó sao anh đến kịp thế ?

Phú khẽ cười :

– Anh cũng không biết, chỉ biết chạy đến để cứu công chúa thôi.

– Thế anh là gì ?

Phú nhú mày như suy nghĩ :

– Thạch Sanh hay Lý Thông nhỉ ?

Khánh Như bật cười. Phú nhìn cô đăm đăm, anh rất thích nhìn Như như thế, những lúc đó anh thấy rất ấm lòng.

– Chắc chắn là Lý Thông rồi, vì lúc đó anh thật dễ ghét.

– Thế còn bây giờ ?

Khánh Như âu yếm nhìn anh :

– Không là ai cả. Là người em yêu.

Phú kéo cô vào lòng, anh cúi xuống hôn lên đôi môi phụng phịu của Như. Phú vô tình mở hé mắt nhìn lên màn hình, hình ảnh Quỳnh tươi tắn đập vào mắt, làm tim Phú nhói lên một nhịp. Như thật nhạy cảm, cô vội hỏi anh :

– Anh sao vậy ?

Phú khẽ cười ôm cô vào lòng rồi sẵn tay anh lấy remote bấm tắt tivi. Anh thật là tồi tệ.

Phú đã muốn hét lên như thế :

– Không có gì, khuya rồi em ngủ đi. Anh ra ngoài đây.

Khánh Như đưa mắt nhìn anh như cố hiểu. Phú vỗ nhẹ vào má cô :

– Nhắm mắt lại nào. Nếu không anh sẽ không ra đây.

Thấy cái nhìn thần thờ của cô, Phú lo lắng :

– Em mệt hả Như ? Sao rồi ?

Nhưng Khánh Như không trả lời, cô bất ngờ nhào vào lòng Phú, ôm siết lấy anh :

– Anh đừng đi, hãy ở lại đây với em.

Phú nhìn vào mắt cô, đôi mắt thật tinh tảo và chứa đựng đầy sự yêu thương. Phú bóp nhẹ vai cô :

– Em sao thế ?

Khánh Như nhìn anh như van xin :

– Hôm nay em không buồn ngủ. Anh ở đây với em được không ? Chiều em nhé Phú.

Phú khẽ cười :

– Được rồi, anh sẽ ở lại đây với em đến khi nào em buồn ngủ thì thôi.

Khánh Như mỉm cười sung sướng, cô lại nằm trong lòng Phú. Cô bắt anh phải kể về những ngày anh sống trong sự nghèo khó. Phú lặng lẽ và kiên nhẫn chiều theo ý cô.

Đêm đã thật khuya, Phú nhìn xuống Như đang nằm trong lòng mình, một cảm giác xuyên xao kỳ lạ khi anh bắt gặp đôi mắt thăm thẳm của Như đang nhìn mình. Tự nhiên Phú cảm thấy nặng nề, không gian thật vắng lặng và chi phối lý trí của anh. Phú buông Như ra :

– Khuya lắm rồi, em cần phải ngủ. Anh về phòng đây.

Phú nhanh nhẹn ngồi lên, nhưng Như đã giữ anh bằng đôi tay của mình. Phú nghe tim mình đập dồn dập, anh lắc mạnh đầu :

– Anh buồn ngủ lắm, không thể nói chuyện với em nữa. Đừng như thế Như.

Phú biết anh đã thua rồi khi nhìn vào đôi mắt long lanh của Như. Rồi thật bất ngờ, cô choàng tay qua cổ anh kéo xuống, cô chủ động hôn lên môi Phú, anh nhắm mắt lại. Phú chỉ là người đàn ông với những ham muốn bình thường thì làm sao anh có thể vượt qua. Giọng Như như tiếng thì thầm xao xuyên :

– Em muốn được làm vợ anh.

Phú nhìn vào mắt cô, một sự xúc động dâng lên mạnh mẽ, anh dịu dàng cúi xuống môi cô, Khánh Như nhẹ nhàng khép mắt ...

Ngoài kia, trời đã rất khuya, tiếng côn trùng kêu rả rích thật lạc điệu đối với 2 người.

Trong căn phòng ấm cúng giữa khí trời se lạnh, họ chỉ cần có nhau và niềm hạnh phúc bay bổng.

Sáng, Phú thức dậy thì Như vẫn còn ngủ say. Anh nhìn gương mặt cô trên tay mình mà thấy thương nhói lòng. Trong giấc ngủ Như thật đẹp, gương mặt cô toát lên vẻ hạnh phúc, hài lòng. không kèm được Phú cúi xuống hôn lên trán cô. Bỗng anh chết điếng khi

trán cô lạnh toát :

– Như ! Em sao rồi ? Như ơi ...

Phú bỗng xúc Như trên đôi tay đang run rẩy của mình, anh lao nhanh ra đường trong buổi sáng mờ sương. Phú không còn biết gì nữa, anh đọc ngàn lần lời cầu nguyện cho Như.

Bây giờ Phú muốn nói với cô một câu thôi rất thật lòng là : "Anh yêu cô. Anh có thể đánh đổi tất cả, kể cả bản thân mình để cho Như được sống." Phú nghe môi mình mấp máy.

Như ơi ...

Như ra đi sau 3 ngày sau đó, cô không nói được lời nào với mọi người. cô mê man và trôi dần vào giấc ngủ không bao giờ tỉnh lại. Phú cầm nắm cát trong tay, anh rải xuống mộ Như. Phú đặt một bó hồng trắng trên mộ của cô. anh muốn dùng nó để nói rằng : "Anh yêu em". Câu nói mà cô không kịp nghe, hay đúng hơn là anh chưa kịp nói. Bên cạnh anh, ông bà Bình như chết lặng, không một giọt nước mắt nhưng mọi người đều hiểu, họ đã đau đớn như thế nào.

Đám tang của Như rất lớn, các khán giả hâm mộ, người thân, tất cả đều không cầm được nước mắt. Mọi người lần lượt rời khỏi nghĩa trang, người ta kè ông bà Bình ra xe, chỉ có Phú là vẫn còn đứng đó. Buổi chiều nhạt nắng, hoàng hôn cũng dần dần tắt. Dáng Phú thật lẻ loi, đơn độc trong khu nghĩa trang rộng lớn này.

Phú bước những bước chân chậm chậm ra khỏi nghĩa trang, phía ngoài còn lác đác vài người chuẩn bị về. Phú đi dọc theo con đường mà nghe lòng mình trống rỗng. Bỗng có chiếc xe dừng lại bên cạnh. Hân lộ đầu ra :

– Anh Phú !

Phú quay lại, Hân mới mở cửa bước xuống, bên cạnh là Phúc Quỳnh :

– Anh về nhà Như hả ? Để tụi em đưa đi.

– Không cần đâu. anh muốn đi bộ. Cảm ơn em.

Hân nhìn anh, cô chớp mắt như xúc động :

– Anh đừng đau khổ quá, suốt hôm nay, anh chỉ im lặng không nói gì. Em lo đấy.

Phú nhướn mắt nhưng chỉ nói nhẹ nhàng :

– Yên tâm đi, anh không sao.

Hân lập lại câu hỏi :

– Anh về nhà Như hả ?

– Không , anh ở khách sạn.

Hân gật đầu :

– Em quên, có anh Hai Như về rồi, 2 bác sẽ không sao đâu.

Phú quay lại nhìn cô :

– 2 người về đi. Anh đi nhé !

Phúc Quỳnh khẽ gật đầu, tự nãy giờ cô chẳng nói gì. Hân buột miệng :

– Anh về quê luôn hả ?

– Ừ.

Rồi Phú quay nhìn lướt qua Quỳnh và Hân :

– Chắc sau này, lâu lắm anh em mình mới gặp lại nhau. Tôi sẽ không quên 2 người đâu.

Nói rồi, Phú bước đi. Hân chớp mắt xúc động nhìn theo. Quỳnh thần thờ quay nhìn nơi khác :

– Mày lái đi. Tao mệt quá.

Hân đưa mắt ngó Quỳnh nhưng cô đã mở cửa ngòai bên tay lái. Hân nhún vai rồi đi vòng qua, cô cho xe lướt đi, khẽ liếc qua Quỳnh . Cô thấy nó nhắm mắt và dựa vào thành ghế như ngủ. Hân cũng im lặng không nói gì thêm.

– Mày đưa tao về nhà rồi giữ xe luôn đi. - Phúc Quỳnh nói mà vẫn không mở mắt.

– Mày sao vậy ? Còn buồn vì Như hả ? Ráng lên nhỏ ạ, tao cũng thế thôi. Hãy nghĩ trên đời này mỗi người đều có một số phận, như thế mày sẽ đỡ đau lòng hơn.

Phúc Quỳnh mở mắt :

– Lúc Khánh Như bị mê man, tao mới biết là nó bị bệnh.

– tao cũng vậy. Mấy tháng trước, nó tuyên bố không đóng phim nữa, tất cả mọi người đều hoang mang, nhưng không ai ngờ rằng sự thật lại như thế.

Phúc Quỳnh khẽ thở dài, cô đưa mắt nhìn ra 2 bên đường không nói gì.

– Phải chi tụi mình biết sớm, tại sao họ lại giấu chứ ?

Hân lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Quỳnh quay lại nhìn bạn :

– Nếu là tao, tao cũng sẽ làm vậy. Người Như cần bên cạnh không phải là tụi mình, mà là người nó thương yêu và thật sự yêu thương nó.

Hân gật đầu như đã hiểu, cô cho xe quẹo về hướng nhà Quỳnh :

– Vậy thì hãy nghĩ Như nó thật hạnh phúc khi ra đi. Anh Phú đã đem đến điều kỳ diệu đó. Lúc nhìn mặt Khánh Như , tao thấy toát lên một vẻ hạnh phúc thật sự - Rồi Hân khẽ cười, cô nheo mắt làm giảm không khí buồn bã - tao thấy chưa chắc những người còn

sống như mình lại có được điều đó.

Lat sau Hân dừng xe trước nhà Quỳnh :

– Vào tắm và ngủ một giấc, mày sẽ thấy khỏe thôi.

Phúc Quỳnh mỉm cười, cô đưa tay bấm chuông. Chị Ba lót tót chạy ra mở cổng. Phúc

Quỳnh bước vào nhà và lên thẳng phòng :

– Có chuyện gì đừng gọi em. Em muốn ngủ sớm.

– vâng.

Phúc Quỳnh dừng lại nơi cầu thang :

– Ba mẹ em đâu ?

– Đi dự tiệc từ sớm. Bà bảo Quỳnh về thì ăn cơm và nên uống một ly sữa.

– Không cần đâu, em chỉ muốn ngủ thôi.

Nói rồi, Quỳnh bước về phòng mình, cô vào phòng tắm, ngâm mình trong nước thấy mình tỉnh táo hơn đôi chút. Bỗng có tín hiệu máy, là điện thoại của Quang . Quỳnh mệt mỏi nằm chuối xuống giường, bây giờ cô chỉ muốn được yên tĩnh một mình, Quỳnh không mở máy mặc cho nó reo. Muốn ngủ nhưng lại không ngủ được, hình ảnh Phú cứ iện lên trong tâm trí cô. Cô cứ nhớ mãi dáng vẻ lặng buồn như tách biệt với mọi người của anh hôm nay. Tim Quỳnh nhoi nhói đau, sao cô vẫn không thể quên được anh thế này ?

Suốt mấy tháng nay, cô như người mất hồn, cứ quanh quẩn nhớ Phú và lại đau khổ khi biết mình yêu anh quá nhiều. Bây giờ, cô và Phú, 2 người đi về 2 phía và mỗi người đau khổ theo một cách riêng. Phú đau khổ vì mất Như, nhưng anh còn có những kỷ niệm hạnh phúc để mà nhớ, mà trân trọng. Còn cô, ngoài kỷ niệm trong đêm cuối cùng ở bệnh viện với anh : buồn tênh và rách nát. Cô đâu còn gì để tưởng nhớ về tình yêu của mình. Phúc Quỳnh khóc lặng lẽ. Cô và Như, ai sẽ khổ hơn ai ? Cô thấy buồn cho Như khi định mệnh đã cướp của nó một tình yêu thật đẹp.

Sáng, Quỳnh vừa bước xuống phòng khách thì đã thấy Quang ngồi đợi từ bao giờ. Cô khẽ giấu tiếng thở dài.

– Em khỏe chưa ? Nghe nói đêm qua em mệt.

– Em không sao.

Quang nắm tay cô bóp nhẹ, Quỳnh vội rút tay lại, Quang hơi ngỡ ngàng, anh châm cho mình điều thuốc.

– Anh đến có việc gì không ?

Quang đưa mắt nhìn cô :

– Lúc trước anh đến, em không bao giờ hỏi thế. Sao thế Quỳnh ? Đã có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta phải không ? Anh đã nhận ra từ lâu rồi, nhưng chỉ nghĩ đơn giản là em mệt hay muốn được yên tĩnh. Bây giờ thì anh nhận ra là không phải như thế. Linh cảm cho anh biết điều đó. Đúng không Quỳnh ?

Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn anh, đã từ lâu cô muốn nói chuyện thật nhiều với anh nhưng sao bây giờ đầu óc lại trống rỗng. Chẳng lẽ lại nói rằng cô không yêu anh, tình cảm mấy năm nay chỉ là ngộ nhận. Quang đâu đáng phải chịu như thế ? Cô phải có trách nhiệm với tình cảm của mình chứ, nhưng nếu vì trách nhiệm mà tiếp tục lừa dối Quang thì thật tàn nhẫn cho anh và cả cho cô nữa.

Phúc Quỳnh khẽ nhắm mắt, cô thấy mình đã quá mệt mỏi, cô muốn được có người che chở, được bảo vệ, yêu thương nhưng trớ trêu người đó không phải là Quang .

– Em đã muốn nói chuyện với anh từ lâu rồi Quang ạ, nhưng em sợ ...

Quang căng thẳng ngắt lời cô :

– Sợ gì chứ ? Anh có làm gì đâu.

Phúc Quỳnh nhìn anh, cô thấy tình cảm của mình đối với Quang không thay đổi, chỉ khác là cô đã kịp nhận ra, đó không phải là tình yêu. Vâng, cô mến và thương Quang như một người anh. Sau khi nếm trải cảm giác quay quắt mãnh liệt khi ở bên Phú, cô mới nhận ra những cảm xúc nhàn nhạt khi ở bên Quang , nó như những gợn sóng li ti khi cơn gió thoảng qua chứ không bão táp như Phú, dù sao cô cũng thấy mình có lỗi khi làm Quang đau khổ :

– Em sợ sẽ làm anh tổn thương, sợ sẽ mất đi một người anh mà em rất quý mến.

Mặt Quang trắng bệch :

– Em có biết mình nói gì không Quỳnh ?

Phúc Quỳnh gật đầu , cô cương quyết nói thẳng :

– Em xin lỗi. Chúng ta nên dừng lại ở đây thôi, Quang ạ.

Quang sững sờ nhìn cô, tay anh hơi run khi dụi điếu thuốc vào gạt tàn. Quỳnh thấy hết những cử chỉ của anh, nhưng cô bắt mình phải cứng rắn :

– Anh không biết là em phải đau khổ thế nào khi quyết định đâu. Em xin lỗi, em không bao giờ muốn làm anh đau lòng cả.

Quang nhìn đăm đăm vào một chỗ như chưa trấn tĩnh được khi nghe Quỳnh nói :

– Anh có lỗi gì ? Tại sao lại như vậy hả Quỳnh ? Anh cần nghe lý do. Em nói đi.

Phúc Quỳnh nghe đau thắt, tự nhiên cô muốn buông xuôi tất cả, không muốn làm Quang đau khổ, không muốn mình tự huyễn hoặc mình nữa. Nhưng cô chỉ nói nhẹ nhàng :

– Chỉ tại em không xứng đáng với anh. Quên em đi, vì em không thể nào cho anh những gì anh muốn.

Quang nhìn cô đôi mắt đầy đau khổ :

– Em nói không xứng đáng sao ? Em có biết từ lâu rồi, tôi luôn giữ em như một báu vật, tôi coi tình yêu của mình như một điều thiêng liêng nhất trong cuộc đời. Tôi âm thầm đếm từng ngày để được cưới em làm vợ. Bây giờ là thế đấy.

– Em không thanh thản như anh nghĩ đâu. Mọi người thường nói về luật trả vay, nên em cũng nhận hậu quả của việc mình làm rồi.

Quang như không còn sức lực, anh gục đầu trong 2 tay của mình :

– Em nói bị trả báo, nhưng em có biết tôi vẫn thấy đau lòng không ? Vì tôi không muốn chuyện gì xảy ra với em cả. Đến giờ, tôi vẫn không thấy hận em mà chỉ tự trách mình.

– Anh Quang ...

Phúc Quỳnh lặng lẽ khóc. Cô đã làm gì thế này ? Sao cô có thể là người độc ác như thế ?

Quang ngược lên nhìn cô, cái nhìn thăm thẳm :

– Em đã yêu người khác, đúng không ?

Phúc Quỳnh gục đầu trong tay, cô chẳng dám nhìn anh. Quang khẽ nhếch môi cười :

– Ngần ấy năm trời, tôi chờ đợi, cuối cùng là thế đấy. Tôi sẽ không bỏ cuộc dễ dàng như vậy. Tôi không đồng ý chia tay, em nghe không ?

Nói rồi, Quang đứng lên, nhưng Quỳnh đã chặn lại :

– Anh Quang ...

Nhưng Quang đã ngắt ngang, anh nói mà không nhìn Quỳnh :

– Tôi sẽ cho em thời gian để suy nghĩ lại. Có thể em bất chấp tai tiếng để quyết định như thế, nhưng với tôi thì không . Tôi còn danh dự và địa vị của mình nữa.

Nói xong, Quang cương quyết ra về, Quỳnh vẫn cứ ngồi như thế, cô không đủ can đảm để thuyết phục Quang nữa.

Phú đưa tay mở ngăn tủ, lá thư Như đã viết cho anh mà hôm ấy vì quá lo sợ cho tính mạng của cô nên anh không nhìn thấy. Anh những tưởng mình đem hạnh phúc đến cho

cô nhưng không ngờ lại làm cho cô đau khổ theo cách khác :

" Anh Phú !

Đêm nay, em đã ngồi thật lâu để nhìn anh ngủ và thấy mình thật hạnh phúc khi đã thuộc về anh trọn vẹn.

Cảm ơn những gì anh đã làm cho gia đình em, cảm ơn anh đã cho em những ngày tháng tuyệt đẹp. EM muốn anh hiểu rằng, dù em không còn nữa, em vẫn muốn nói với anh câu này : Mãi mãi, anh là người đàn ông cao thượng mà em may mắn được gặp. Anh có nghe giác quan của phụ nữ rất nhạy cảm không Phú ? Và đến hôm nay, em mới hiểu được tất cả khi thấy cử chỉ của anh lúc bắt gặp hình ảnh của qh trên tivi, và em có thể khẳng định một điều : Người anh yêu chính là cô ấy. Em đoán có đúng không ?

Anh đừng lo, em đã biết anh không yêu em từ lâu. Em chỉ không biết người anh yêu lại là Phúc Quỳnh . Em không buồn đâu, mà chỉ thấy yên tâm hơn và yêu anh nhiều hơn. Phúc Quỳnh rất tốt, anh và cô ấy rất xứng đôi. Hãy tin rằng dù ở nơi đâu, em cũng luôn chúc phúc và cầu nguyện cho cả 2 người.

TRời gần sáng rồi Phú ạ, Nhưng sao đêm nay em không dám ngủ, em sợ mình nhắm mắt lại thì sẽ không gặp anh nữa. Em muốn nói với anh hàng ngàn lần : Em yêu anh. Phú ơi ! Em yêu anh nhiều lắm ... "

Lá thư chỉ vồn vện đến đó, Phú cầm trên tay mà thấy lòng ray rứt. Anh cầu mong trên đời này thật sự có kiếp sau, nếu như thế, anh sẽ đi tìm cô dù ở bất cứ nơi đâu. Phú đã tự nói với mình như vậy ...

Hôm nay là đúng một năm ngày mất của Như. Phú một mình đến nghĩa trang. Anh mua một bó hồng trắng mà Như thích. Từ xa, Phú hơi ngỡ ngàng khi nhận ra dáng vẻ loai của Quỳnh , cô đứng quay lưng về phía anh. Phú đứng yên, anh lặng người xúc động khi thấy hình ảnh Quỳnh cô đơn trong buổi chiều nghĩa trang vắng lặng. Ở cô toát ra điều gì đó khiến người khác chỉ đứng xa ngắm nhìn chứ không dám đến gần, và Phú cứ đứng yên phía sau cô.

không biết Phúc Quỳnh đang nghĩ gì mà cô chẳng cảm nhận được sự có mặt của anh bên cạnh. Lát sau cô quay lại định ra về thì sững người khi gặp Phú. Anh khẽ mỉm cười :

— Xin lỗi đã làm em giật mình.

Phú không nhìn thấy gì trong đôi mắt của cô, Quỳnh đang giấu nó trong đôi kính đen của mình. Phú không hiểu sao mình lại muốn nhìn vào mắt cô đến vậy.

– Anh đến lâu chưa ?

Phú gật đầu, anh bước đến đặt bó hoa trước mộ Như. Quỳnh nhìn theo :

– Khánh Như rất thích hoa hồng trắng phải không ?

Phú lại gật đầu chứ không nói gì. Cả 2 im lặng nhưng họ biết mình đang có cùng suy nghĩ là cầu nguyện cho Như. Lúc sau, Phú quay qua nhìn cô :

– Em đi một mình sao ?

– Vâng.

– Không ngờ lại gặp em ở đây. Sao em không đến nhà Như để viếng ?

– Tôi muốn một mình cầu nguyện cho Như và không thích sự ồn ào.

Phú cười rồi nói như nhận xét :

– Em khác trước rất nhiều. Tôi nhận thấy điều đó khi bắt gặp hình ảnh của em lúc này.

Phúc Quỳnh quay qua nhìn anh, Phú nhún vai :

– Sao ? Tôi nói sai à ?

– Không , có lẽ anh đúng. Nhưng đâu có gì là ngạc nhiên, con người là thế, khi người ta đi qua cái tuổi bông bột, sôi nổi thì sẽ trầm lại, chín chắn hơn, tôi cũng vậy.

Phú hơi nhúm mày, cách nói chuyện của Quỳnh thật không giống cô, sự thay đổi đó làm anh hơi ngỡ ngàng :

– Em làm cho tôi có cảm giác mình đang nói chuyện với một cô bé tập làm người lớn, nhưng là một người lớn có vẻ hơi triết lý và bi quan.

Phúc Quỳnh mím môi, không ngờ Phú lại nói như vậy. Có lẽ từ trước giờ, trong mắt anh, cô chỉ là một con bé sống trong sự bảo bọc của gia đình nên đang cố làm ra vẻ chứng tỏ mình hiểu đời. Nghĩ đến đó, Quỳnh giận đỏ cả mặt :

– Anh nói chuyện tôn trọng một chút. Có thể tôi nói sai, nhưng tôi nói đúng những gì mình nghĩ, còn tôi nghĩ như thế nào thì liên quan gì đến anh ? Sao anh lại nói chuyện xúc phạm người khác đến vậy ?

Đây là lần đầu tiên Phú thấy bản tính tiểu thư của cô khi bị trái ý, anh nhìn sự giận dữ của Quỳnh không thấy giận mà chỉ thấy buồn cười. một sự xao xuyến âm ập dâng lên trong anh khi nhìn thấy hình ảnh của cô. Phú hơi quay đi, anh nói nhẹ nhàng :

– Tôi không muốn cãi nhau với bạn của Như trước mộ cô ấy.

Phúc Quỳnh quay người đi không thèm chào Phú. Phú chậm rãi bước những bước tự tin phía sau cô. Trời đã sụp tối, nghĩa trang chỉ còn có 2 người, tự nhiên Phú có cảm giác

Như đang dõi mắt theo và quan sát từng cử chỉ của anh và Quỳnh , không phải vì anh sợ mà là anh không muốn làm điều đó trước nơi yên nghỉ của Khánh Như .

Tối, sau khi đã đến thăm ông bà Bình, Phú đón xe về khách sạn. Ngang qua nhà hát, anh thấy Quang đang đứng bên ngoài với dáng vẻ chờ đợi. Phú nghĩ đã đến lúc anh nên làm một điều gì đó để không phải hối hận về sau. Anh thật thiếu bản lĩnh khi không dám gạt bỏ lòng tự trọng để đến với tình yêu duy nhất của cuộc đời mình. Có thể anh không xứng với Quỳnh về học thức lẫn địa vị, nhưng tình yêu không xây dựng trên nền tảng đó, nó không có nghĩa lý gì một khi đã thật sự yêu. Anh có thể tự tin nói rằng, anh sẽ bảo vệ và đem lại cuộc sống hạnh phúc cho người mình yêu đúng như người đó đã mơ ước.

Hôm sau, sau khi đã giải quyết một số việc, tối đến, Phú mới gọi điện cho Quỳnh :

– Alô.

– Tôi, Phú đây.

Phúc Quỳnh im lặng một lúc :

– Có chuyện gì không ?

Phú thấy buồn cười vì cách nói chuyện ngang của cô :

– Em vẫn còn giận chuyện hôm qua sao ? Tôi xin lỗi được chứ ?

Giọng Quỳnh vẫn không thay đổi :

– Tôi không giận mà còn cảm ơn anh đã nhắc nhở. Lẽ ra tôi không nên cãi nhau với anh trước mộ Như như vậy.

Phú khẽ cười :

– Tôi chỉ đùa, em tin thật sao ?

– Tôi không nghĩ như thế là đùa, nhưng tôi cũng không giận, coi như tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh vậy.

Phú suýt phì cười nhưng cố dừng lại, anh rất thích cô lúc này, đó mới chính là Phúc Quỳnh . Rồi giọng Phú nghiêm nghị :

– Đừng nói đến chuyện đó nữa. Bây giờ tôi rất muốn gặp em, em đang ở đâu vậy ?

– Ở nhà.

– Thế thì tốt, tôi đang ở quán nước gần nhà em, em có thể ra đây được không ?

Phúc Quỳnh hơi im lặng, một lúc sau cô nói :

– Tôi mệt lắm nên không muốn ra ngoài. Xin lỗi nhé, anh Tư.

– Đó không phải là lý do. Nếu muốn từ chối, em nên nghĩ ra điều gì đó thuyết phục hơn.

– Vậy thì tôi không muốn gặp anh.

Phú dịu giọng :

– Tùy em, nhưng tôi vẫn đợi ở đó cho đến khi nào em tới.

Nói rồi, Phú nhẹ nhàng tắt máy, Quỳnh thần thờ ngồi trên giường. Cô cố gắng dùng lý trí để trấn áp trái tim đang đập loạn nhịp của mình. Cô không ngờ đến nỗi không hiểu Phú muốn gì. Phú có thể dễ dàng bắt đầu lại, còn cô thì không, cô không thể quên những gì đã xảy ra. Quỳnh không ích kỷ với người đã chết, cô có thể hy sinh hạnh phúc của mình cho bạn, nhưng cũng không thể không đau khổ khi nghĩ ngoài cô ra, Phú vẫn có tình cảm khác. Phúc Quỳnh bước đến bên cửa sổ. Xa xa, ánh đèn chớp tắt từ quán nước gần nhà như thuyết phục trái tim yếu đuối của Quỳnh.

Cô cứ đứng như thế cho đến khi ánh đèn từ quán nước tắt hẳn. Phúc Quỳnh rơi nước mắt, cô nhoi nhói khi hình dung dáng vẻ cô đơn thất vọng của Phú khi rời khỏi quán. Như đã để lại khoảng cách vô hình giữa cô và Phú và bản thân Quỳnh không đủ sức để vượt qua. Cô có thể bỏ cuộc chứ không là người thay thế vào khoảng trống trong trái tim quá nhiều hình bóng và kỷ niệm về Như của Phú. Cô vẫn chưa quên cảm giác tổn thương chết chóc khi nghe Phú nói những lời tàn nhẫn với cô trong đêm cuối cùng ở bệnh viện.

Tối hôm sau, cô vừa từ chỗ diễn bước ra cùng đám bạn thì gặp Phú. Anh không bước đến mà chỉ đứng yên nhìn cô. Sự yếu đuối làm Quỳnh muốn khóc, cô tưởng anh đã về quê, không ngờ Phú vẫn còn kiên nhẫn ở lại. Cô quay qua từ giả mấy đứa bạn rồi bước về xe mình. Vừa mở cửa thì Phú đã chặn lại :

– Đi với tôi một lát. Tôi cần nói chuyện với em.

Phúc Quỳnh hít thở thật sâu rồi ngược lên :

– Nhưng tôi thì không. Khuya quá rồi, anh không thấy sao ?

– một lát thôi. Tôi sẽ không phiền em lâu đâu. Đúng ra hôm nay tôi phải về quê rồi nhưng vẫn ở lại vì muốn gặp em.

Phúc Quỳnh nhìn anh, cô biết mình không thể trốn tránh nữa :

– Tôi không thể nói chuyện lâu, tôi chỉ đi một lát thôi.

Phú nói trầm âm :

– Tùy em !

Phúc Quỳnh lái xe ra bờ sông, cả 2 không bước xuống mà vẫn ngồi yên trên xe :

– Hôm qua tôi đã đợi em suốt đêm, sao em không đến ?

Phúc Quỳnh chớp mắt khó khăn :

– Tôi đã trả lời rồi. Tôi không thích.

Phú quay qua nhìn cô :

– Tôi không tin em có thể thanh thản khi bỏ mặc tôi ngồi đợi như thế. Em sắt đá lắm.

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác, nếu Phú biết cô phải đấu tranh đau khổ thế nào để không đến gặp anh thì Phú sẽ hiểu cô không cứng rắn như mọi người vẫn nghĩ.

– Em có thể trốn tránh anh, nhưng không thể lừa dối bản thân mình. Đã đến lúc mình nên sống thật với trái tim mình rồi, Quỳnh ạ.

Quỳnh nhoi nhói, lý trí cô không thể điều khiển được trái tim luôn yếu đuối trước Phú :

– Tôi không trốn tránh gì hết. Anh đừng nói bậy.

Phú bất chợt kéo Quỳnh quay lại đối diện với anh :

– Sao không nhìn anh ? Có phải em sợ anh thấy những gì trong lòng mình không ?

Phúc Quỳnh mím môi, không hiểu sao cô nghe giận Phú cay đắng. Hình như đối với anh, cô chỉ là con búp bê không cảm xúc, mặc tình cho anh đối xử thế nào cũng được.

– Hình như anh coi tình cảm là một món đồ mà khi lấp đi thì lấp vào thứ khác. Tôi không hiểu sao anh lại dám nói như thế khi đã có với Như một tình yêu sâu đậm như vậy, mà ngày hôm nay chỉ là mới một năm ngày mất của nó. Anh có thể quên nhưng tôi thì không , vì Như cũng là bạn của tôi.

Phú nhìn đăm đăm một chỗ, những lời của Quỳnh nói như ngọn roi quất vào lương tâm anh đau điếng. Anh không trách cô nhưng cách cô nghĩ về anh thì quả thật anh không ngờ. Phú thấy hối hận vì đã không kiềm chế được tình cảm của mình.

– Cảm ơn em đã nhắc cho tôi nhớ mình là thằng chẳng ra gì, lại quá chủ quan. Đúng là không ai có thể thay thế địa vị của Như trong lòng tôi cả. Nếu tình cảm của tôi làm em ray rứt, hối hận thì tôi xin lỗi.

Nói rồi, Phú bước xuống xe, anh đóng cửa lại và cúi xuống nhìn cô :

– Em về đi ! Tôi sẽ không làm phiền em nữa.

Nhưng Quỳnh không cho xe chạy mà cứ ngồi yên thần thờ. Nhìn dáng vẻ của Phú, cô không thấy ân hận vì những gì mình đã nói.

Thật lâu, cô mới ra về, Quỳnh muốn hóa điên vì trái tim ngu ngốc của mình.

Nhưng một tuần sau, vừa về đến nhà, Quỳnh đã thấy Phú đứng đợi. Theo bản năng Quỳnh quay qua nhìn Quang , đôi mắt Quang thoáng nét gì đó nhưng vẫn đứng yên

không nói gì :

– Anh về đi. Nhớ chạy xe cẩn thận đó.

Quang bình thần gật đầu rồi mỉm cười với cô :

– Chúc em ngủ ngon !

Quang hơi ngần ngừ cho xe chạy đi. Đợi chị Ba mở cổng, Quỳnh cương quyết đi thẳng vào nhà, cảm giác yếu đuối, mềm lòng lại xâm chiếm. Quỳnh lắc mạnh đầu, cô quyết định đi tắm và thay đồ để ngủ. Mặc kệ anh ta. Thời gian trôi qua thật chậm chạp. Quỳnh thẫn thờ theo tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ để đỡ giấc ngủ nhưng cô không sao ngủ được như mình mong muốn, cứ nhắm mắt lại thì thấy hình ảnh của Phú đứng đợi, Quỳnh cảm thấy mình sắp thua cuộc đến nơi. Đã lâu quá rồi, cô không tin Phú vẫn còn đứng đó. Nhẹ nhàng bước xuống giường, cô bước về phía cửa sổ nhìn xuống. Dáng Phú thật cô đơn trên con đường vắng. Anh đang châm cho mình điều thuốc, một cử chỉ kiên nhẫn đến cùng. Phúc Quỳnh cố bắt mình phải cứng rắn nhưng cô không bản lĩnh như mình tưởng. Một lúc sau, không thể chịu nổi nữa, Quỳnh khoác áo và đi nhanh ra cổng. Cô khoanh tay đứng trước mặt Phú nghiêm nghị :

– Anh muốn gì ? Đừng dùng cách này để lung lạc tôi. Anh về đi.

Phú nhìn cô bình thản :

– Thế sao em ra đây ?

Phúc Quỳnh hơi bối rối, cô mím môi nhìn vẻ tự tin của Phú rồi khẽ quay đi :

– Anh cứ đứng trước cửa nhà tôi thế này, mọi người sẽ nghĩ gì ? anh cũng biết tôi là người của dư luận kia mà.

– Em có khuyết điểm là không dám nhìn thẳng người khác khi nói đối diện Quỳnh .

Phúc Quỳnh đỏ mặt, cô thẫn thờ cảm ơn bóng tối của bóng cây trước cổng :

– Tôi ghét cách nói tự tin của anh. Anh có thể nói những gì mình nghĩ nhưng tôi khuyên anh đừng quá chủ quan.

Phú thấy buồn cười vì cách nói của cô, nhưng anh đến đây không muốn làm cô nổi giận nữa. Đã từ lâu rồi, anh đã phấn đấu đến cùng với cuộc sống chỉ mong có một tương lai tốt đẹp và bao giờ cũng có Quỳnh trong những giấc mơ của anh. Phú sẽ bất chấp tất cả để có Quỳnh bằng mọi giá.

– Xin lỗi, anh đến chỉ muốn nói chuyện với em chứ không bao giờ muốn làm em giận.

Phúc Quỳnh mím môi buống bình :

– Nhưng tôi không có nhu cầu nghe. Khuya rồi, anh về đi !

Phú không nhìn cô và cũng chẳng bận tâm cách đuổi thẳng thừng. Giọng anh trầm ấm vang lên :

– Suốt một tuần nay, anh đã giam mình trong khách sạn và suy nghĩ rất nhiều. Anh không thể mất em một cách vô lý như thế, không thể sống dối mình được nữa.

Rồi Phú quay lại, Quỳnh cảm thấy chao đảo khi nhìn vào mắt anh, đôi mắt rất dịu dàng và nồng cháy những yêu thương. Tự nhiên Quỳnh muốn khóc. Cô yếu đuối khi Phú nâng mặt cô lên đối diện với mình. Giọng Phú cũng khàn đi vì xúc động :

– Anh yêu em. Yêu từ lần gặp đầu tiên khi nhìn thấy em trong nhà bếp với bé Hiền, lúc đó em như giấc mơ thật xa với anh. Thật buồn cười khi cứ ngu ngơ đứng phía xa mà nhìn chứ không dám đến gần. Bao nhiêu năm rồi, anh cứ như thằng ngốc đứng nhìn em ngày càng xa tầm tay mình mà không làm gì để giữ lại. Cho đến tận bây giờ, anh mới nhận ra mình không thể sống mà không có em bên cạnh.

Phú ngừng lại như không muốn để lộ sự yếu đuối của mình. Lần đầu tiên Quỳnh thấy Phú như vậy, cô không hay mình khóc tự bao giờ. Phú đưa tay lau giọt nước mắt vừa rơi xuống trên má cô :

– Anh có nên hy vọng không Quỳnh ?

Rồi bất ngờ Phú kéo cô vào lòng và ôm siết đến nỗi Quỳnh cảm thấy đau. Khi Phú cúi xuống hôn cô anh cũng chỉ chạm nhẹ vào môi Quỳnh , cách hôn của anh làm cô nhớ lại đêm ở bệnh viện và Khánh Như Quỳnh chợt khựng lại, cô không ích kỷ với người đã chết, nhưng cũng không ngăn được cảm giác lao đao của mình.

– Thế còn Như ?

Phú nhìn cô, đôi mắt chợt xa xăm :

– Đến giờ, anh không ngờ Như nhạy cảm đến thế, cô ấy biết rõ người anh yêu chính là em.

Phúc Quỳnh nhìn Phú như không tin :

– Thật sao ?

Phú nhìn cô gật đầu :

– Anh tưởng mình mang hạnh phúc đến cho Như, nhưng không ngờ lại làm khổ cô ấy theo cách khác.

Phúc Quỳnh thần thờ đứng yên, sự thương cảm làm cô rã rời. Tội nghiệp Khánh Như khi

tất cả nỗi đau khổ cô đều phải gánh chịu. Phú lại kéo cô vào lòng :

– Như nói rằng dù ở nơi đâu, cô ấy vẫn luôn cầu nguyện và chúc phúc cho chúng ta.

Phúc Quỳnh nhắm mắt, cô thả mình trong lòng Phú. Bên cạnh niềm hạnh phúc có được tình yêu, Quỳnh cảm thấy thương Như sâu sắc. Bỗng cô nép sát vào người Phú :

– Em lạnh hả ?

Phúc Quỳnh lắc đầu, Phú khẽ cười :

– Em vẫn chưa trả lời anh ?

Quỳnh ngo ngoáy trong lòng Phú nhưng anh đã nâng mặt cô lên đối diện với mình, đôi mắt như biểu lộ tất cả sự yêu thương :

– Sao ?

Phúc Quỳnh đỏ mặt lí nhí :

– Em chưa suy nghĩ xong.

Phú nhướn mắt :

– Thế bao giờ ?

Phú thật ngạc, chẳng lẽ như thế anh vẫn không hiểu. Cô giận dỗi rời khỏi vòng tay anh :

– Em không biết.

Phú nhìn nét giận dỗi của cô mà thấy yêu nhói tim anh. Anh bất chợt kéo cô vào lòng và cúi xuống môi cô hôn mãnh liệt. Phúc Quỳnh chơi vơi, cô chỉ biết bám chặt vào vai Phú và khép mắt đón nhận. Thật lâu, Phú rời môi cô, anh khẽ cười thì thầm :

– ANh không ngạc như em tưởng đâu.

Và Phú lại cúi xuống. Sự thể hiện tình cảm của anh làm Quỳnh ngạc nhiên. Anh đưa cô từ cảm giác nhẹ nhàng sâu lắng rồi lại bất chợt cuốn cô theo sự cuồng nhiệt của anh. Tự nhiên Quỳnh cảm thấy lo lắng. Yêu Phú thì cô rất yêu nhưng cuộc sống và con người của anh khá phức tạp. Cô sợ mình không hiểu được Phú và sợ ... Quỳnh lắc đầu không muốn nghĩ tiếp. Bất chợt cô siết lấy anh, Phú nhận ra ngay sự khác lạ của Quỳnh :

– Em sao vậy ?

Phúc Quỳnh lắc đầu :

– Không có gì.

Phú nâng cằm cô lên nhìn chăm chú :

– Anh đã nói rồi, em không biết nói dối đâu.

Phúc Quỳnh nhìn Phú rung rung :

– Em lo mình không đủ sâu sắc để hiểu anh và trên hơn cả là em sợ. Anh Tư ! Chúng mình cố gắng đừng để xảy ra chuyện gì nhé !

Phú khẽ cười, anh thích cách gọi của cô và thấy yêu vô cùng. Hình như chưa bao giờ Quỳnh gọi anh là Phú, cô luôn gọi cái tên gắn liền với quá khứ cơ hàn của anh và Phú thật sự xúc động vì điều đó.

– Khờ quá, sao lại suy nghĩ lung tung như vậy. Nói thật, người nên lo là anh mới đúng, khi quyết định yêu em thì anh sẽ biết trước sẽ không dễ dàng gì, vì anh và em quá khác xa nhau, nếu yêu anh em sẽ phải mất nhiều thứ đấy, em có hối hận không ?

Phúc Quỳnh mỉm cười :

– Không bao giờ. Em biết anh nghĩ gì nhưng không như anh suy nghĩ đâu, em sẽ chỉ sống thật với lòng mình thì không bao giờ phải hối hận cả.

Phú nhìn cô yêu thương :

– Em biết anh nghĩ gì không ?

Phúc Quỳnh lắc đầu. Phú hôn nhẹ trán cô :

– Anh là một người may mắn. Có được em quả là giấc mơ tuyệt vời đối với một thằng đàn ông như anh.

Phúc Quỳnh đưa tay lên môi anh :

– Không phải mơ mà là thật.

Phú hôn luôn lên bàn tay cô :

– Em yên tâm. Trời đánh cái rằm, anh cũng không buông em ra đâu. (làm Ớn nhớ câu "Yêu chết bỏ" trong truyện Sau tấm màn nhung quá)

Phúc Quỳnh suýt bật cười vì câu nói của Phú. Hình như anh trộn lẫn giữa cái quê mùa và hiện đại. Đôi lúc Quỳnh cảm thấy buồn cười, đôi lúc lại thật sự ngạc nhiên vì cách nói chuyện bản lĩnh và chuẩn mực của anh. Phú chợt nhìn cô nghiêm nghị :

– anh muốn nghe em nói về Quang ?

Phúc Quỳnh hơi bối rối, cô rụt rè nhìn Phú :

– Anh tin em không ?

Phú gật đầu :

– Anh tin, nhưng cũng không muốn lặp lại cảnh lúc này, dù thật sự anh là người có lỗi với Quang .

– Anh nghĩ vậy sao ?

Phú hơi nhìn nơi khác :

– Dù lý do nào đi nữa, anh vẫn là người có lỗi với anh ấy.

Phúc Quỳnh chớp mắt :

– Em xin lỗi.

Phú nâng mặt cô lên, anh thấy nhói nhói khi nhìn gương mặt buồn bã của cô. Anh hiểu Quỳnh đã phải đấu tranh rất nhiều vì anh.

– anh hứa sẽ không để cho em phải hối hận khi chọn anh đâu.

Phúc Quỳnh dựa đầu vào ngực Phú, cô muốn nghe trái tim anh đang đập những nhịp đập vì cô. Phú chợt đưa tay nhìn đồng hồ :

– Khuya quá rồi, em vào nhà đi.

Phúc Quỳnh gật đầu, chợt nhớ cô bật hỏi :

– Chùng nào anh về quê ?

Phú nheo mắt :

– Em muốn chùng nào ?

– em hỏi thật mà. anh đừng đùa.

Phú kéo cô vào lòng :

– Chắc ngày mai anh phải về vì đã ở đây lâu quá rồi, công việc không ai giải quyết cả.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cố ngăn cảm giác yếu đuối của mình :

– Anh đừng ham việc quá, cố gắng giữ gìn sức khỏe.

– Trong đời mình, đây là câu nói lo lắng làm anh cảm động nhất.

Phú vùi mặt vào tóc cô :

– Anh không muốn xa em chút nào cả.

– Em cũng vậy. Phải gọi điện thường xuyên cho em đấy. Nhớ không ?

Phú gật đầu, cả 2 vẫn không muốn rời nhau.

Phú cúi xuống môi cô thì thầm :

– Chắc anh sẽ điên mất vì nhớ em.

Nói rồi, Phú hôn cô thật nồng. Quỳnh vòng tay ôm cổ anh, cô nghe thật vững lòng khi có anh bên cạnh. Trời đã rất khuya nhưng cả 2 chẳng muốn xa nhau. Phú chưa đi mà Quỳnh đã nghe nhớ anh da diết, người đàn ông cô yêu không những yêu cô mà còn yêu những cánh đồng bạt ngàn của quê anh sâu sắc, thì làm sao cô có thể giữ anh luôn bên cạnh mình được chứ.

... Phú đã về quê gần một tháng, chưa bao giờ Quỳnh rơi vào tâm trạng nhớ nhung quay quắt như vậy. Phú thật ác khi để cô chờ đợi mỗi mòn thế này. Ngày nào Phú cũng gọi điện cho cô, cũng bảo là rất nhớ, vậy mà anh lại bật tắt. Phúc Quỳnh bàng hoàng chột hiều cuộc sống ở quê đã gắn liền với cuộc đời của Phú. Nếu cô yêu anh thì phải chấp nhận hy sinh, suy nghĩ đó đã làm Quỳnh hoang mang suốt cả tuần.

Tối, cô từ nhà hát bước ra thì đã gặp cái dáng quen thuộc của Phú. qh chớp mắt xúc động, cô nghe yêu Phú thật nhiều. Anh cũng đã thấy qh nhưng chỉ đứng yên chờ cô. Phú đang dựa lưng vào xe, 2 tay thọc vào túi quần với dáng vẻ tự tin :

– Sao anh không ở dưới luôn đi.

Phú khẽ cười nhìn cô nheo mắt :

– Chỉ sợ ngập lụt thành phố mất.

pq nguýt anh một cái thật dài :

– Không dám đâu. Anh đứng đây lâu chưa ?

– Đứng đây thì mới thôi, nhưng đến thì từ lâu rồi. Anh xem em diễn xong mới ra đây đó chứ.

– Vậy mà không gọi điện báo trước cho em nhé. Anh thật ác !

Phú tủm tỉm cười. qh loay hoay kiểm chìa khóa xe :

– Anh đợi em lấy xe nhé !

Phú nắm tay cô lại :

– Thôi thôi. Đi với anh.

pq ngạc nhiên nhìn Phú, đến giờ cô mới để ý Phú đứng dựa vào xe nãy giờ :

– anh mới mua hả ?

Phú gật đầu :

– Em nên tập quan sát một chút. Chẳng lẽ xe của người ta mà anh ngang nhiên đứng thế sao ?

pq hơi đỏ mặt :

– Tại em không ngờ chứ bộ. Thật đấy !

Phú lắc đầu chào thua, anh mở cửa xe cho qh :

– Đi chứ, thưa tiểu thư !

pq nguýt anh một cái rồi mới chịu ngồi vào :

– Anh biết lái bao giờ thế ?

– Lâu rồi, nhưng bây giờ mới mua.

Thấy pq cứ tủm tỉm cười, Phú quay qua cô :

– Em cười gì vậy ?

– Nhìn anh bây giờ, em lại nhớ lúc trước. Thật khác xa nhau.

– Em có thích không ?

– Dĩ nhiên là thích rồi và thấy anh thật tài.

Phú bật cười vì cách nói trẻ con của cô. Lúc trước, Phú cứ ngỡ qh rất chững chạc, bướng bỉnh nhưng khi yêu nhau anh mới phát hiện tính trẻ con tiềm ẩn trong cô.

– Anh đưa em đi đâu thế ?

– Không phải là về nhà, em đừng lo.

pq đỏ mặt :

– Em không đùa. Về dưới lâu ời là lâu, em chưa hỏi tội anh nữa đấy.

Phú khẽ cười vì câu nói "lâu ời là lâu" của cô. Anh lái xe ra bờ sông, gió từ đó thổi vào mang theo cái lạnh se người khi về đêm. Phúc cởi áo khoác choàng cho qh . Trong ánh sáng lờ mờ của những ngọn đèn xa xa hắt tới, qh đứng trong lòng Phú thật bình yên.

– Hôm nay trở lên, anh mang theo một quyết định rất quan trọng.

pq ngược lên nhìn anh như hỏi, Phú ôm cô vào lòng :

– Mình cưới nhau nhé qh ! Anh đã chuẩn bị tất cả rồi cho một mái ấm gia đình, chỉ còn thiếu một nữ chủ nhân.

pq xúc động khi nghe giọng trầm ấm của Phú :

– Đừng trả lời anh ngay bây giờ. Hãy suy nghĩ thật kỹ, anh sẽ chờ em bao lâu cũng được, nhưng đừng quá lâu nhé Quỳnh . Anh yếu tim lắm.

Phúc Quỳnh khẽ cười. Làm vợ Phú ư ? Cô còn mơ ước gì hơn ! Phúc Quỳnh khép mắt đón nhận khi Phú cúi xuống môi cô. Thật hạnh phúc khi ở trong vòng tay anh. Phúc Quỳnh cũng hôn Phú nồng nàn không kém, cô thì thầm trên môi anh :

– Em yêu anh nhiều lắm. Anh biết không ?

Phú buông cô ra, đôi mắt tràn ngập vui sướng :

– Dù biết em đối với anh như thế nào, nhưng khi nghe em nói ra anh thấy mình thật hạnh phúc.

Phúc Quỳnh đứng ngoan ngoãn trong lòng Phú :

– một ngày của anh thế nào ?

– Nhớ em.

– Em hỏi về công việc cơ.

Phú nhú mày như suy nghĩ :

– Sáng anh ra nhà máy và vừa trái cây xem mọi người làm việc ra sao, rồi lại ra đồng cỏ coi những con bò như thế nào ? Chiều thì về ăn cơm, tối thì đi ngủ.

Phúc Quỳnh ngo ngoạ :

– Như thế thôi à ?

Phú giả vờ như không hiểu gật đầu.

– Thế lúc nãy anh nói gì ?

– Anh nói gì nhỉ ? không nhớ nổi.

Phúc Quỳnh giận dỗi rời anh ra, nhưng Phú đã ôm cô thật chặt, anh cười nhỏ :

– Bé con lắm điều, em thay đổi như chong chóng ấy. Lúc người ta nói nhớ thì chỉ muốn nghe nói về công việc, còn khi nói về công việc thì đòi nhớ. Anh điên mất.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô biết mình vô lý nhưng cô muốn nghe Phú nói nhớ cô như là cô đã nhớ anh quay quắt. Thật lâu Phú đưa Quỳnh về nhà. DỪng xe trước cổng, Phú nhìn cô nghiêm nghị :

– ANh có thể đến gặp gia đình em không Quỳnh ?

– Hả ?

Phú nhú mày nhìn cô :

– Em sao vậy ? không được à ?

– Em không biết. Anh cũng biết em đã không nhận lời với Quang nên ba mẹ còn giận lắm. Em sợ ...

Phú mím môi nhìn thẳng phía trước :

– Em sợ ba mẹ mình không chấp nhận anh ?

Phúc Quỳnh cắn môi, cô vẫn chưa dám nói chuyện với ba mẹ về Phú. Giọng cô xìu xuống :

– Em xin lỗi. Đợi thời gian nữa, được không anh ?

Phú nhìn cô không nói gì, Quỳnh thấy yêu anh hơn bao giờ hết. Cô biết tình yêu của cô và Phú sẽ gặp rất nhiều khó khăn từ gia đình mình, nhưng để cùng vượt qua thì cả 2 phải cố gắng chịu đựng và kiên nhẫn đến cùng. Cô không sợ điều đó, chỉ lo áp lực đó sẽ đè nặng lên Phú gặp mấy lần cô, cô không muốn Phú bị tổn thương điều gì cả.

– Em vào nhà đi, khuya rồi.

Phúc Quỳnh nhìn Phú đăm đăm như cố tìm hiểu xem anh đang nghĩ gì.

– Anh giận em hả ?

Phú quay qua nhìn cô, như chỉ chờ có thể, Quỳnh nhào vào lòng anh :

– Đừng giận em, em chỉ yêu anh thôi, anh hiểu không ?

Phú cũng ôm siết lấy cô :

– Khờ quá, sao anh lại giận em chứ ?

Phúc Quỳnh khẽ cười, cô nhìn anh yêu thương rồi đưa tay vuốt nhẹ chân mày của Phú :

– Em ghét gương mặt khó đăm đăm như suy nghĩ của anh, không dễ gần chút nào.

Phú khẽ cười :

– Em vào đi.

– Anh vẫn ở khách sạn đó hả ?

– Ừ. Nhưng em đừng đến, mọi người thấy sẽ không tốt cho em đâu. Nếu muốn, anh sẽ gọi điện cho em.

Phúc Quỳnh chớp mắt, Phú luôn nghĩ cho cô dù là chuyện nhỏ nhặt nhất. Quỳnh chồm qua hôn mạnh vào má anh :

– Anh lái xe cẩn thận nhé !

Phú gật đầu, chờ cho Quỳnh vào nhà xong anh mới cho xe chạy đi. Anh đau lòng cho mình thì ít nhưng lo cho Quỳnh thì nhiều. Yêu anh, cô có được gì đâu, Phú biết cô chịu đựng tất cả cũng vì anh.

Phúc Quỳnh vừa bước vào phòng khách thì đã gặp mẹ mình, bà đang ngồi như chờ đợi.

– Buổi diễn hết lâu rồi, sao giờ này con mới về ?

Phúc Quỳnh bối rối :

– Con đi ăn với bạn.

Bà Nguyễn nhìn Quỳnh như quan sát :

– Thăng Quang nó đợi con lâu lắm rồi. Mẹ hỏi có gặp con ở nhà hát không thì nó không nói gì, nhưng gương mặt thì buồn bã. Con nói thật đi, con đi với ai ?

Phúc Quỳnh bối rối, vậy là Quang đã gặp cô và Phú. Quỳnh cảm thấy không thể giấu diếm nữa :

– Con xin lỗi, lâu rồi con định nói hết mọi chuyện với mẹ, nhưng con sợ :

Bà Nguyễn ngắt ngang :

– Nếu con sợ mẹ thì đã không hành động như thế. Mẹ muốn nghe con giải thích. Nói đi !

Phúc Quỳnh hít thật sâu như lấy can đảm :

– Từ lâu rồi, con cứ tưởng mình yêu anh Quang , cho đến khi ...

Phúc Quỳnh ấp úng.

Bà Nguyễn bình thản tiếp lời cô :

– Cho đến khi con gặp người đàn ông khác phải không ?

Phúc Quỳnh cắn môi, cô nói mà không dám nhìn mẹ :

– Con yêu anh ấy thật lòng mẹ ạ. Con chỉ xem anh Quang như anh trai thôi.

Bà Nguyễn nhú mày :

– Mẹ thấy con không xác định được tình cảm của mình. Con và Quang quen nhau bao lâu mà đến giờ con mới thấy mình ngộ nhận ? Còn người đàn ông kia mới quen biết mà đã nói yêu thật lòng. Con có suy nghĩ không Quỳnh ?

Phúc Quỳnh ngược lên nhìn mẹ rung rung :

– Mẹ hãy tin con, con không làm lẫn lộn nữa đâu. Con biết mình cần gì mà mẹ.

bà Nguyễn khẽ thở dài :

– Con có biết con làm ba mẹ mất mặt không ? cũng may là thằng Quang độ lượng, không biết nó nói gì mà anh chị bên đó không trách mình gì cả. Con đã tự ý làm theo suy nghĩ của mình. Thật quá quắt !

Phúc Quỳnh cúi gằm mặt xuống :

– Con xin lỗi.

– Nếu mẹ không hỏi, con định giấu đến bao giờ.

– Không có, vì con chưa có cơ hội để nói. Anh ấy cũng muốn đến gặp ba mẹ nhưng con không cho.

bà Nguyễn nghiêm mặt :

– Đến mức đó rồi à ? Con thật xúc nổi. Quen nhau bao lâu mà đã như thế hả ?

Phúc Quỳnh lí nhí :

– Lâu rồi ạ. Năm về trước, con biết anh khi đi quay phim.

bà Nguyễn nhú mày :

– Thế nó ở đâu ?

– Dạ ở dưới quê. Quê anh ở ...

bà Nguyễn ngắt ngang như đã không dẫn nổi :

– Con càng nói mẹ càng không thể chấp nhận. Từ chối thằng Quỳnh để đi yêu người khác xa mình, con có đầu óc không Quỳnh ?Bây giờ mẹ khẳng định cho con rõ, mẹ không chấp nhận mối quan hệ này, nghe chưa ? May cho con là chỉ có mình mẹ, nếu có ba thì con ăn đòn nên thân rồi.

Nói rồi, bà đứng lên về phòng, Phúc Quỳnh nghẹn khóc :

– Mẹ đừng làm thế. Anh ấy rất tốt. Con xin mẹ gặp anh ấy một lần sẽ rõ thôi mà.

bà Nguyễn đứng lại nhìn cô :

– Con còn muốn ba mẹ mất mặt đến đâu. Con mù quáng quá rồi. Đừng để mẹ phải nhót con lại đây.

Phúc Quỳnh bật khóc nhìn theo mẹ. Tại sao mẹ lại thế ? Mẹ chưa biết gì về Phú, chẳng lẽ ở dưới quê thì xấu hổ lắm sao ? Mẹ vẫn thường bảo người đàn ông có bản lĩnh, biết vượt qua mọi khó khăn thử thách thì mới là người xứng đáng cho mình trao thân gởi phận.

Vậy là Phú của cô không phải là người đàn ông bản lĩnh hay sao ?

Phúc Quỳnh gục khóc trên đôi tay của mình, cô nghe yêu Phú vô cùng và đau đớn nghĩ rằng trong mắt mẹ mình Phú chỉ là hạng người thấp kém.

Kể từ ngày đó, Quỳnh không còn cơ hội để gặp Phú nữa. Mỗi khi đi đâu, cô đều có người đưa đón. Hôm qua cô muốn khóc khi thấy Phú đứng trước nhà hát đón mình, nhưng Quỳnh không đến bên anh được. Mỗi khi lúc nào đi diễn cũng có mẹ bên cạnh. Phú chỉ đứng yên chờ cho cô đi, hình như mẹ cô thấy hết nhưng bà không quan tâm.

Về đến nhà thì đã gặp Quang ngồi với ba nơi phòng khác, Quỳnh khẽ giấu tiếng thở dài chán nản của mình và gật đầu chào Quang :

– Con ngồi xuống đi. Ba có chuyện muốn nói với 2 đứa.

Phúc Quỳnh hoang mang ngồi đối diện với ba mình, bà Nguyễn cũng ngồi xuống cạnh cô.

– Quang đến lâu chưa con ?

Quang lễ phép đáp :

– Dạ con mới đến thôi.

– Vậy à ! Ba mẹ con vẫn khỏe chứ ?

– Dạ khỏe. Cảm ơn 2 bác.

bà Nguyễn mỉm cười :

– Cho bác gởi lời thăm anh chị nhé.

– Dạ.

Rồi bà quay qua nhìn chồng :

– Có chuyện gì thế anh ?

Ông Nguyễn nói cương quyết :

– Tôi vừa nói chuyện với thằng Quang xong. Tôi sẽ tổ chức cưới cho tụi nó trong năm nay, không thể chiều con Quỳnh được nữa.

Phúc Quỳnh sững sờ nhìn ba mình :

– Ba ...

Ông Nguyễn ngắt ngang :

– Ba mẹ chiều con nên con mới dám tự tung tự tác, một mình con mà tự hủy đám cưới với thằng Quang à ? Con có coi ba mẹ ra gì không ? Nếu thằng Quang không nói thì ba đã cho con một trận nên thân rồi.

Phúc Quỳnh trào nước mắt :

– Con xin lỗi, nhưng con không chấp nhận đám cưới đâu. Con xin ba cho con quyền lựa chọn hạnh phúc của mình.

Ông Nguyễn đã bắt đầu giận :

– Thế ai đã chọn thằng Quang ?

Quang vội nói nhanh :

– Xin bác đừng ép Quỳnh . Con cũng muốn 2 đứa có thời gian suy nghĩ thật chín chắn.

– Không được. 2 đứa thì có thể nông nổi, nhưng người lớn với nhanh không thể nào mà không giữ lời. Bác sẽ sắp xếp gặp ba mẹ con.

Quang nói nhẹ nhàng nhưng đầy thuyết phục :

– Con đã thưa chuyện với ba mẹ rồi ạ, ba mẹ con cũng đồng ý với quyết định của con. Bác yên tâm đi ! Chúng con đều đã biết suy nghĩ, con tin con và Quỳnh sẽ không để ba mẹ phải lo nữa.

Ông Nguyễn quay qua Quỳnh đang gục đầu trong tay khóc :

– Ba lặp lại lần cuối. Ba chỉ gả con cho thằng Quang . Liệu mà giữ hôn !

Nói rồi, ông bước về phòng. bà Nguyễn nhìn cô :

– Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi. Đừng làm ba mẹ phải thất vọng nữa.

bà Nguyễn đứng lên :

– Hai đứa nói chuyện với nhau đi. Bác về phòng đây.

Đợi bà Nguyễn đi xong, Quang quay qua Quỳnh :

– Không ngờ người em yêu lại là Phú. Thật buồn cười cho anh.

Phúc Quỳnh quệt nước mắt, cô ngược lên nhìn Quang :

– Anh nói vậy nghĩa là sao ?

Mắt Quang lóa lên nhìn Quỳnh :

– Em có nghĩ anh bị xúc phạm không ?

Phúc Quỳnh nhìn Quang không cảm xúc :

– Thế nào là xúc phạm ?

Quang nói như không còn kèm chế :

– Em bỏ anh để đi yêu một người hoàn toàn không xứng đáng với mình. Nếu mọi người biết thì anh còn mặt mũi gì ? Em nói đi !

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác, dù không yêu nhưng cô cũng không muốn quan hệ giữa mình và Quang gay gắt thế này. Tiếc rằng Quang đã không cố gắng giữ lại những gì tốt đẹp về nhau.

– Em không thích cách nói của anh. Em biết mình có lỗi hoàn toàn, nhưng anh hãy suy nghĩ kỹ đi Quang . Nếu chúng ta cưới nhau mà không có tình cảm thì chẳng khác nào 2 đứa tự làm khổ nhau.

Quang nhìn vào mắt Quỳnh :

– Anh không tin em không còn tình cảm nào với anh. Bao nhiêu năm yêu nhau không phải tình yêu thì là gì ? Và còn biết bao kỷ niệm, anh không tin em có thể quên.

Phúc Quỳnh bình thản nhìn vào mắt Quang :

– Em không quên, và đó sẽ là những kỷ niệm đẹp mỗi khi em nhớ đến anh, nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi, không khác đi được.

Quang hơi mất bình tĩnh, Quỳnh vội quay đi khi thấy hình ảnh đó :

– Hãy hiểu cho em, Quang . Em cũng rất đau khổ khi làm mọi người đau lòng, nhưng em không còn sự lựa chọn nào khác.

Quang nhìn đăm đăm một chỗ :

– Anh đã cho em thời gian suy nghĩ và anh sẽ chờ đợi. Anh tin trước sau gì em cũng nhận ra sai lầm của mình. Tình yêu, nếu không có cơ sở để tồn tại thì cũng mất đi thôi. Em và Phú không có kết quả đâu.

Nói rồi, Quang đứng lên :

– Anh chỉ mong em giữ thể diện cho anh và gia đình. Đừng đi quá xa, nếu không anh sẽ không tha thứ cho em đâu.

Phúc Quỳnh mệt mỏi nhìn theo. Chưa bao giờ cô chán nản sự nổi tiếng của mình như thế này. Nếu cô có cuộc sống bình thường như mọi người thì mọi việc đã dễ dàng hơn.

Phúc Quỳnh lê bước về phòng, cô muốn khóc khi nhớ lại hình ảnh Phú. Cô không tìm được chút hy vọng nào về tương lai của 2 người. Mới bắt đầu đã như thế này, nếu để ba biết, ông sẽ chẳng nhẹ nhàng như bây giờ. Cô không sợ cho mình mà chỉ lo Phú bị tổn thương. Bỗng điện thoại di động của cô reo, là số của Phú. Quỳnh vội mở máy, cô khóc :

– Anh đang ở đâu vậy ?

Tiếng Phú trầm ấm trong máy :

– Đang một mình ở bờ sông và nhớ em.

Phúc Quỳnh nghẹn giọng :

– Em xin lỗi...

Giọng Phú lo lắng :

– Em khóc phải không Quỳnh ?

Phúc Quỳnh cố gắng nói tự nhiên :

– Em không sao. Thật mà.

Phú hơi im lặng rồi nói :

– Hãy để anh gặp ba mẹ em. Dù thế nào cũng phải đối diện một lần. Anh không chịu nổi khi để em một mình chịu đựng như vậy.

– Em đâu có gì, anh hãy cho em thời gian được không ? Hứa với em đi !

Phú nói cương quyết :

– Tin anh đi Quỳnh ! Anh sẽ làm mọi cách cho chúng mình có nhau.

– Nhưng ...

Phú ngắt ngang lời cô :

– Nghe lời anh, đừng suy nghĩ lung tung và cũng đừng chống đối ba mẹ nữa. Hãy để mọi việc cho anh giải quyết.

Phúc Quỳnh nhắm mắt, cô thấy lo sợ thất lòng :

– Nhưng phải chờ một thời gian nữa. Bây giờ không được đâu.

Phú khẽ cười :

– Cô bé nhút nhát ! Yên tâm đi, anh hứa sẽ không để mọi việc đi quá xa và sẽ biết cách

dừng lại, không để làm tổn thương nhau.

Phúc Quỳnh lại khóc :

– Anh biết ba mẹ em sẽ nói gì sao ?

Phú lại cười :

– Anh chuẩn bị tâm lý rồi. Em yên tâm.

Phúc Quỳnh nghe yêu Phú sâu sắc, chưa bao giờ cô thấy nhớ anh bằng lúc này. Cô những muốn bắt chấp tất cả để chạy đến bên Phú.

– Nghĩ gì thế nhỏ ? Nhớ anh phải không ?

Tiếng Phúc Quỳnh thì thầm :

– Sao mà em yêu anh đến thế chứ ?

Phú khẽ cười không nói gì. Phúc Quỳnh chợt hỏi :

– Bao giờ anh về quê ?

Phú hơi im lặng :

– Anh còn một vài việc phải giải quyết, chắc là vài ngày.

Giọng Quỳnh buồn bã :

– Không biết những ngày đó, em có cơ hội gặp anh không ?

– Nếu em muốn.

Phúc Quỳnh hoảng hốt :

– Anh đừng làm vậy đó.

Phú bật cười :

– Em đừng nghĩ vậy thì đúng hơn. anh biết mình phải làm gì mà. Khuya rồi, anh không phiền em nữa. Chúc ngủ ngon

Quỳnh phụng phịu :

– Không , em muốn nói nữa.

Phú khẽ cười :

– Nhưng anh không đảm bảo máy anh còn đủ tiền đâu.

Quỳnh khẽ cười. Phú thấy ấm lòng khi nghe được tiếng cười của cô.

– Nghe lời anh, em cúp máy đi và hãy mơ thấy anh.

Phúc Quỳnh rung rung :

– Em cúp máy là anh phải về khách sạn đó, anh hứa đi.

– Anh hứa.

Nhưng đến một lúc sau Quỳnh mới gác máy, cô cũng mong mình mơ thấy Phú vì cô nhớ anh quá mà không thể gặp.

2 ngày sau, cô được đi ra ngoài cùng Quang .

Quang đưa cô vào một quán nước và ngồi im quan sát Quỳnh :

– Anh không ngờ có lúc 2 đứa ngồi bên nhau mà không có chuyện gì để nói.

Phúc Quỳnh mệt mỏi :

– Đừng nhắc chuyện đó nữa anh Quang . Anh nói có chuyện muốn nói với em mà, anh nói đi !

Quang châm cho mình điều thuốc :

– Anh sẽ không dựa vào gia đình để ép buộc em nữa, nhưng cũng không có nghĩa là anh bỏ cuộc. Anh sẽ cạnh tranh công bằng với anh ta để giành lại em.

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác. bây giờ cảm giác có lỗi với Quang chẳng còn mà thay vào đó là sự chán nản không muốn tiếp xúc. Cô hiểu chỉ vì Quỳnh quá yêu mình, nhưng cái cách anh cầm lên mà không buông xuống được thì quả là nhu nhược, cô không thấy xúc động mà chỉ thấy thương hại anh.

– Em sẽ không bao giờ thay đổi đâu, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh đã thông cảm cho em.

Quang nhìn cô tư lự :

– Lúc gặp em và Phú, anh đã không tin, em yêu Phú lúc nào, Quỳnh ?

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác :

– Đừng bắt em trả lời những câu hỏi đó. Em không thích.

Quang nhìn cô dăm dăm :

– Em đừng trách ba mẹ mình. Em hãy cố gắng suy nghĩ kỹ. Em và Phú, cuộc sống hoàn toàn khác xa nhau. Em có dám từ bỏ tất cả để về sống với Phú nơi vùng quê hẻo lánh đó không ? Em có nghĩ đến điều đó chưa Quỳnh ?

Phúc Quỳnh hơi hoang mang, cô cũng đã suy nghĩ đến điều đó, nhưng bây giờ nghe Quỳnh nói, Quỳnh mới thấy hết tầm quan trọng của nó. Cô thấy thật có lỗi với Phú khi để lòng mình phân vân thế này.

Quang nhìn cô quana sát :

– Em chưa nghĩ đúng không ? Vậy bây giờ còn kịp đó. Suy nghĩ đi để thấy mọi người đã làm đúng và tất cả chỉ vì lo cho em.

Phúc Quỳnh khẽ nhếch môi cay đắng :

– Cũng là đàn ông như nhau, anh suy nghĩ gì về Phú ? Anh có nhận thấy sự phấn đấu của anh ấy không ? Phú chỉ thua các anh khi sinh ra trong một hoàn cảnh khác, nhưng đó không phải là lỗi của anh ấy. Đánh giá một con người, nên nhìn vào tư cách và việc làm của họ. Anh có thấy vậy không ?

Quang hơi bối rối khi nghe Quỳnh nói. Đúng là trong thâm tâm, anh có một cái gì đó nề phục Phú :

– Anh hiểu em muốn nói gì, nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng như mình nghĩ Quỳnh ạ. Nếu cứng rắn hơn, em sẽ thấy được điều đó.

Phúc Quỳnh băng quơ vẽ những vòng tròn trên bàn :

– Anh hẹn em ra đây chỉ để nói điều này thôi sao ?

Quang nhìn cô :

– Không đơn giản như vậy. Anh tin là em hiểu.

Phúc Quỳnh gật đầu thẳng thắn :

– ANh nói những điều này để thuyết phục hay lung lạc em ?

– Cả 2, nhưng anh không nói sai và thật sự muốn tốt cho em.

Phúc Quỳnh mỉm cười tự lự, cô thích cách thẳng thắn của Quang như vậy. Có lẽ ngày trước cô mến anh cũng ở tính cách này. Thường những người thẳng thắn thường mạnh mẽ, có lẽ Quang không sợ bất cứ điều gì nhưng lại yếu đuối trước tình yêu với cô, thật tội cho anh.

– ANh không nói sai nhưng lại nghĩ sai về tình yêu của em. Lúc đầu em có hoang mang thật, nhưng chỉ nghĩ mình có thích hợp với cuộc sống đó hay không , chứ không phải tiếc những gì mình phải hy sinh khi chọn Phú.

– Hình như em đang cố nói để dập tắt chút hy vọng nhỏ nhoi của anh thì phải.

Quỳnh khẽ cười lắc đầu :

– Em nói sự thật để thức tỉnh anh thôi. Em không nói dối.

Quang gật gù :

– Mấy ngày trước, quả thật anh bị sốc nên không chịu nổi. Bây giờ anh nghĩ, đã đến lúc mình nên đối diện với sự thật. Đúng là anh cần được thức tỉnh.

Phúc Quỳnh chớp mắt nhìn Quang :

– Em xin lỗi.

– Đừng nói câu đó nữa, em không mệt nhưng anh nghe cũng chán rồi.

Phúc Quỳnh nhìn anh cảm động :

– Vậy thì em cảm ơn anh.

– Đừng cảm ơn vội. Anh không hứa gì với em đâu, chỉ là anh đã suy nghĩ vấn đề thoáng hơn và sẽ không ép buộc em nữa. Anh đã nói rồi sẽ cạnh tranh công bằng mà.

Phúc Quỳnh hơi buồn cười nhưng lòng lại thấy nhẹ nhàng hơn. Cô đưa mắt lơ đãng nhìn xung quanh, cử chỉ không muốn tiếp tục câu chuyện. Quang đưa cô ra khỏi quán, anh nhìn dáng vẻ buồn lặng của Quỳnh mà nghe đau lòng. Đúng là anh đã quá yêu cô, yêu đến nỗi tha thứ tất cả.

– Em có muốn đi đâu không ?

Phúc Quỳnh lắc đầu buồn bã :

– Em chỉ muốn về nghỉ. Xin lỗi nhé anh Quang .

– Em có muốn gặp Phú ?

Phúc Quỳnh tròn mắt nhìn Quang như không tin, rồi cô khẽ lắc đầu :

– Không cần đâu. Em không cho phép mình lợi dụng tình cảm của anh như thế.

Quang nhìn cô, đôi mắt không giấu giếm sự thán phục :

– Câu của em làm anh đau thật, nhưng không sao, anh cảm ơn em vì điều đó.

Quang mở cửa xe cho cô, Quỳnh ngồi vào xe mà thấy như một cái lồng sắt. Quang vừa dừng xe trước nhà, Quỳnh sững sờ khi thấy Phú đứng đợi tự bao giờ. Anh chỉ đứng yên nhìn cô và Quang , Quang cũng đã thấy nhưng anh không nói gì. Phúc Quỳnh hoảng hốt, cô liếc vội vào nhà rồi chạy đến bên Phú :

– Sao anh lại đến đây ?

Phú nhìn cô không biểu lộ gì :

– Anh muốn gặp em.

Quỳnh quên cả sự có mặt của Quang , cô nắm tay Phú lùi về gốc cây gần đó, cô nói như khóc :

– Em xin lỗi, em đã chỉ nói chuyện của tụi mình, nhưng ...

– Anh hiểu rồi ...

– Em nhớ anh lắm nhưng anh đừng làm gì nhé, đợi một thời gian nữa đã.

không còn nhớ đến sự có mặt của Quang , Phú ôm cô vào lòng :

– Vì anh, em khổ lắm phải không ? Hãy để việc này cho anh giải quyết nhé Quỳnh .

– Không , anh đừng làm gì cả.

Phú nhú mảy nhìn cô :

– Ba mẹ em sẽ nghĩ gì khi anh cứ mãi lén lút thế này ? EM yên tâm, dù thế nào anh cũng có thể chịu đựng được mà.

Phúc Quỳnh lặng lẽ khóc. Phú của cô là như thế, sao ba mẹ không một lần đánh giá đúng về con người anh. Cô sẽ không chịu nổi khi Phú bị tổn thương vì mình.

– Sao lại khóc ? Nhìn em thế này làm sao anh yên tâm hả Quỳnh ?

Phú lau nước mắt cho cô, anh đưa mắt về phía Quang , rồi nắm tay Quỳnh đi về phía đó :

– Em vào nhà đi. Đừng ủy mị như thế. Cảm ơn anh đã cho chúng tôi thời gian.

Quang nhìn lạnh băng :

– Không có gì. Anh nên về thì hay hơn. Tôi không lo cho anh mà chỉ lo cho Quỳnh .

Phú đưa mắt nhìn Quang, câu nói có vẻ thách thức ngấm ngấm và tỏ thái độ làm chủ đối với Quỳnh , nhưng Phú vẫn nói lịch sự :

– Cảm ơn anh.

Đợi Phú đi xong, Quỳnh mới chịu vào nhà.

Gần 2 tuần mà Quỳnh chẳng liên lạc được gì với Phú. Cô gọi về quê thì mọi người bảo Phú vẫn chưa về, đi động thì tắt, Quỳnh cảm thấy lo thật sự, không biết Phú đang ở đâu ? Sáng nay, Quỳnh đang ngồi thẩn thờ trong phòng, thì bà Nguyễn vào :

– Sao con không ăn sáng ?

Phúc Quỳnh ngược lên nhìn mẹ :

– Con không đói.

bà Nguyễn khẽ giấu tiếng thở dài :

– Con làm mẹ thất vọng quá ! Thằng đó quan trọng đối với con thế sao ?

Phúc Quỳnh hơi nhẫn mặt vì cách gọi của mẹ đối với Phú :

– Tuy nó có thể bảo bọc cho con suốt đời, nhưng điều đó ba mẹ thừa khả năng lo cho con. Con có biết suy nghĩ không Quỳnh ? Mẹ thật sự sốc khi biết được nó không qua trường lớp nào cả. không có học thức. Con mù quáng quá rồi. Nếu chuyện này đồn ra ngoài thì sẽ làm trò cười cho thiên hạ.

Phúc Quỳnh đau đớn nhìn mẹ :

– Tại sao mẹ biết ? Có phải mẹ đã điều tra không ?

bà Nguyễn phẩy tay :

– Mẹ đã điều tra, nhưng nó cũng có bản lĩnh đấy, dám nói ra điều đó.

Phúc Quỳnh bàng hoàng :

– Mẹ đã gặp anh ấy ?

– là nó muốn chứ không phải mẹ.

Phúc Quỳnh nghe nhói đau :

– Mẹ đã nói gì với anh ấy ?

– Nói những gì cần nói. Từ bây giờ, con nên chấm dứt đi, nếu không đừng trách mẹ.

Phúc Quỳnh bật khóc :

– Sao mẹ lại như thế ? Phú đâu thể lựa chọn cuộc đời mình, anh ấy không có lỗi khi rơi vào hoàn cảnh như vậy.

– Nó không có lỗi, chỉ có lỗi là yêu người không nên yêu.

– Mẹ ...

bà Nguyễn giận dữ :

– Mẹ không muốn nói nhiều nữa. Con nên nghĩ đến địa vị của mình. Cuộc sống của con không giống như mọi người, con cần phải giữ nhiều thứ lắm.

Phúc Quỳnh lắc đầu như không diễn tả được cảm giác đau khổ của mình :

– Sao mẹ cứ lo nghĩ mọi người cười mà không nghĩ đã làm con đau khổ ?

– Con dám nói như thế với mẹ à ?

Phúc Quỳnh gục đầu trong tay :

– Mẹ có biết mẹ làm cho con có cảm giác sợ sự nổi tiếng của mình không ?

bà Nguyễn nhìn sự đau khổ của con mà không khỏi đau lòng :

– Con đã lựa chọn thì không thể thay đổi được đâu. Mẹ không cho phép con hủy hoại sự nghiệp của mình. Đừng bắt mẹ phải thẳng tay với con.

Nói rồi, bà giận dữ bước ra khỏi phòng, Phúc Quỳnh ôm mặt khóc. Sao Phú cứ mãi đau khổ như thế chứ ? Anh có tội gì đâu ? Quỳnh hình dung ra gương mặt đau khổ của Phú mà thấy tim mình tan nát. Cô nhớ anh và yêu anh hơn bao giờ hết. Chắc chắn mẹ sẽ chẳng nhẹ nhàng gì mà trút lên Phú những lời cay đắng. Tội nghiệp Phú của cô. Quỳnh nghe môi mình mằn đắng.

Đợi một lúc khi biết chắc chắn bà Nguyễn sẽ về phòng, Phúc Quỳnh bật dậy, cô vội vã thay quần áo. Khi cô ra đến cổng thì chị Ba đã chặn cô lại :

– Không được đâu Quỳnh . Bà dặn chị coi chừng em.

Phúc Quỳnh bướng bỉnh :

– Chị cứ bảo em ra ngoài. Thế được rồi.

Phúc Quỳnh gạt chị Ba qua một bên, cô lấy xe chạy vội ra cổng, mặc cho chị Ba năn nỉ. Cô lái xe đến thẳng khách sạn Phú ở. Cô tiếp tân nhận ra Quỳnh ngay nhưng cô không quan tâm. Quỳnh hỏi về Phú thì họ cho biết anh đã trả phòng hôm qua. Chắc Phú đã về quê. Từ đây về đó phải chiều mới tới, nhưng bây giờ Quỳnh không muốn suy nghĩ gì cả, cô chỉ muốn gặp Phú.

Khi Quỳnh đến nơi thì đã 2h chiều, ánh nắng chói chang làm cô chói mắt. Đi theo sự chỉ dẫn của mọi người, Phúc Quỳnh tìm ra nhà Phú khá dễ dàng. Cô thấy mọi người đều kính nể anh. Sao mẹ cô lại không nhìn vào những điều này nhỉ ? Phú đang chỉ dẫn gì đó cho mọi người, anh có vẻ chẳng đau khổ nhưng Quỳnh biết Phú đã chịu đựng rất nhiều, anh sẽ không bao giờ biểu lộ ra ngoài và càng không để nó ảnh hưởng đến công việc.

Phúc Quỳnh đứng khoanh tay lặng lẽ nhìn anh. Có người quay qua nói với Phú điều gì đó, anh quay lại, đôi mắt thoáng sững sờ khi nhận ra cô. Tự nhiên Quỳnh muốn khóc.

Nếu không có mọi người, cô sẽ nhào vào lòng anh mà khóc cho thỏa.

1 lát, Phú đưa cô về căn nhà gỗ khá khang trang và đẹp, cô không ngờ Phú bài trí đẹp đến thế. Đơn giản mà sang trọng. Những bức tranh trên tường cho thấy Phú rất tinh tế. Phú đưa cho cô ly nước vừa rót xong rồi im lặng.

Quỳnh không uống, cô đặt nó xuống bàn và nhìn Phú rung rung :

– Em xin lỗi, em mới biết mẹ đã gặp anh.

Phú nhìn cô dịu dàng :

– Chỉ vì điều này mà em vượt hàng trăm cây số về đây à ?

Phúc Quỳnh gạt đầu, cô khóc :

– Em không chịu nổi khi nghĩ mẹ đã làm tổn thương anh. Hãy vì em mà đừng giận mẹ, anh Tư nhé.

Phú kéo cô vào lòng :

– Anh không sao. Anh hiểu mẹ em chỉ lo cho em thôi. Nếu vì chuyện đó mà anh giận và buông xuôi thì anh đâu phải đàn ông.

Phúc Quỳnh ôm siết lấy anh :

– Được ở bên nhau thế này, thật hạnh phúc. Lúc nghe mẹ nói, em đã đau đớn ra sao, anh biết không ? Sao mẹ không nhận ra anh tuyệt vời đến thế chứ.

Phú khẽ cười, anh cắn nhẹ môi cô :

– Anh nhớ em quá. Lúc này thấy em, anh cứ ngỡ mình mơ.

Phúc Quỳnh ôm khuôn mặt Phú trong tay rồi nhìn thật kỹ, nhưng Phú đã đỡ cô dậy :

– Người anh toàn bùn đất, anh sẽ làm em dơ đấy.

Nhưng Phúc Quỳnh đã choàng tay qua cổ anh giữ lại :

– Em yêu mùi đồng cỏ trên người anh. Yêu tất cả, anh biết không ?

Phú xúc động nhìn cô, anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi Quỳnh :

– Hãy tin anh, anh sẽ làm mọi cách để chúng mình có nhau. Em bằng lòng về đây với anh không ?

Phúc Quỳnh bối rối, đây là câu hỏi cô đã tự hỏi mình hàng trăm lần mà vẫn chưa có câu trả lời. Nhìn Phú, Quỳnh chột vứng lòng và thấy mình thật ngốc nghếch, tại sao lại không khi cô yêu Phú đến thế. Thấy cái nhìn chờ đợi của anh, cô nhẹ giọng :

– Hình như em cũng bắt đầu yêu anh rồi đó.

Phú siết cô vào lòng xúc động :

– Cảm ơn em.

Rồi Phú hôn cô, nụ hôn được anh kéo dài thật lâu như muốn bù lại khoảng thời gian không được ở bên nhau. Thật lâu Phú mới rời cô ra :

– Em đã trốn đi phải không ?

Phúc Quỳnh gật đầu. Phú đưa tay nhìn đồng hồ. Giờ đã xế chiều, nếu về đến Sài Gòn thì đã rất khuya, nhưng Phú nhất định phải đưa cô về.

– Em chờ anh một lát.

Phúc Quỳnh ngồi đợi Phú, cô nhìn quanh và chột hình dung hình ảnh kn trong căn nhà này. Cô chớp mắt không dám nghĩ tiếp nữa. Lát sau Phú trở ra, quần áo đã chỉnh tề.

– Anh sẽ đưa em về.

Phúc Quỳnh gật đầu :

– Bây giờ ư ?

Phú gật đầu :

– Anh không muốn mọi người đánh giá về em, và nếu ba mẹ em biết em ở đây, họ sẽ nghĩ gì về anh ?

Phúc Quỳnh buồn bã đứng dậy. Phú ân cần khoác chiếc áo ấm của mình cho cô, rồi giữ Quỳnh thật lâu trong lòng :

– Đừng tỏ thái độ chống đối ba mẹ nữa. Hãy ngoan ngoãn và chờ tin anh.

Phúc Quỳnh lại muốn khóc. Thời gian sau này, hình như cô chỉ sống trong nước mắt. Cô không hối hận vì điều đó, chỉ nghe yêu Phú nhiều hơn. Cuộc đời của anh toàn đau khổ, thật bất công khi mọi người cứ đánh giá con người Phú theo con mắt hình thức mà không nhìn vào sự cố gắng của anh.

– Trong cuộc đời này, anh không cần ai cả, chỉ sống vì em thôi, và anh tin mình sẽ làm được điều đó.

2 người lại hôn nhau, chẳng muốn rời nhau trong giờ phút này. Thật lâu Phú mới lên xe đưa cô về thành phố. Khi cả 2 về đến nhà Quỳnh thì đã quá khuya. Phúc Quỳnh chưa kịp bấm chuông thì cánh cổng đã mở toang. bà Nguyễn với gương mặt đầy giận dữ không nói gì, bà giáng cho cô một tát tai nảy lửa :

– Thật quá quắt ! Mày có còn xem ba mẹ ra gì không ?

Phú vội chạy đến đỡ Quỳnh lên :

– Thưa bác, cháu xin lỗi.

bà Nguyễn quay qua nhìn anh với đôi mắt ác cảm :

– Nhà này không hoan nghênh cậu. Tôi cấm cậu không được quan hệ với con Quỳnh . Về ngay đi !

Phú nhìn Quỳnh đang gục mặt trong tay khóc :

– Hãy nghe lời mẹ, em vào đi !

bà Nguyễn nhìn cô chăm chăm :

– Thật xấu hổ. Đi vào nhà ngay. Còn cậu, nên biết điều để đừng xảy ra những chuyện không hay. Gia đình tôi rất coi trọng danh giá, sĩ diện. Tôi không bao giờ chấp nhận một người dốt nát lại xuất thân quê mùa như cậu.

Phúc Quỳnh tái mặt, cô bật khóc nức nở :

– Mẹ ! Con xin mẹ ! Sao mẹ lại nói thế ?

Phú đứng lặng, anh mím chặt môi như cố dằn cảm xúc của mình :

– Cháu thật sự yêu Quỳnh . Cháu sẽ làm cho bác tin rằng, cháu có khả năng bảo bọc và đem hạnh phúc đến cho cô ấy. Cháu xin lỗi vì đã làm bác giận .

Phú đưa mắt nhìn Quỳnh :

– Em vào đi, anh không sao. Cháu chào bác !

Nói rồi, phú bước ra đường. Lúc này lái xe của Quỳnh nên Phú không thể về quê ngay

được, anh đi trên đường mà như bước trong bóng tối. Trước mắt anh là một ngày mai mù mịt, một ngày mai không có Quỳnh bên cạnh. Phú dầm tay đến rướm máu vào gốc cây bên đường với cảm giác bất lực. Chưa bao giờ anh nguyên rửa số phận bất công với mình, nhưng hôm nay tất cả đã đánh gục anh, và cũng chưa bao giờ Phú rơi vào tâm trạng cuồng điên đau đớn thế này. Phú mím chặt môi. Bằng mọi giá, anh phải có Quỳnh, ngoài tình yêu sâu sắc đối với cô, anh còn muốn mọi người nhìn mình bằng đôi mắt khác.

Tập 2

Kể từ ngày đó, Phú âm thầm tìm hiểu về nếp sống của gia đình Quỳnh. Phú chăm chú từ những món quà nhỏ nhất nhất để gởi đến gia đình cô. Dù nhớ Quỳnh như điên, Phú cũng ráng dẫn lòng không gấp. Chưa bao giờ Phú có ý định lập nghiệp ở thành phố này, nhưng bây giờ ý nghĩ ấy cứ nung nấu anh. Phú hiểu sẽ rất mạo hiểm và có thể anh sẽ trả một giá rất đắt.

Qua người quen, Phú đã quen được với người bạn tên Sơn mới từ nước ngoài trở về. Sơn muốn thành lập một công ty phần mềm ở Việt Nam, Phú đã hùn vốn và theo học khóa ngắn hạn về cách quản lý. Sơn rất tận tình chỉ dẫn cho anh, Phú rất tin tưởng vào người bạn của mình.

Sáu tháng sau, cả hai đã ra công ty. Sơn quen biết rất nhiều người, nên đã lôi kéo được những người có chuyên môn cao, đặc biệt là những người bạn được đào tạo ở nước ngoài về đây lập nghiệp.

Đã một năm, Phú luôn bận rộn với công việc, về máy móc thì Sơn nắm, nhưng về cách quản lý công việc và nhân sự thì Phú rất nhạy bén. Sơn đã phải khâm phục vì sự lèo lái của Phú. Bên cạnh công việc bù đầu, Phú không quên lặng lẽ theo dõi từng bước đi của

Quỳnh, đôi khi nhớ quá, anh chỉ đứng xa nhìn chứ không đến gặp.

Hôm nay là ngày sinh nhật của mẹ Phúc Quỳnh, Phú đặt một bánh kem thật lớn và một gói quà gói đến. Bà Nguyễn nhận với thái độ thờ ơ, vì bây giờ bà không biết Phú ở đâu mà trả lại. Bà nhìn chiếc dây chuyền bạch kim mà Phú tặng rồi quay qua Quỳnh:

– Con nói với nó phải không?

Phúc Quỳnh nói nhỏ:

– Mẹ cũng biết lâu rồi, con đâu gặp anh.

Bà Nguyễn nhú mày:

– Dù nó có cố gắng đến đâu, ba mẹ cũng không thay đổi. Nói với nó đừng làm những chuyện vớ vẩn nữa.

Phúc Quỳnh lặng lẽ trở về phòng. Sau này cô rất ít nói chuyện với gia đình. Quỳnh như đổi khác. Cô nhớ Phú quá. Quỳnh luôn có cảm giác Phú luôn ở đâu đó bên cô. Một năm rồi, cô không ngờ hai người lại xa nhau lâu đến thế và ngạc nhiên về sức chịu đựng của mình và Phú. Lâu lâu, cô lại nhận được điện thoại của anh và lần nào cô cũng khóc. Phú lo lắng rất nhiều và động viên cô rất nhiều. Quỳnh đã biết Phú bán vựa trái cây và cả một đàn bò đêm không xuể của anh, chỉ còn giữ nhà máy gạo giao cho thằng Tí quản lý.

Quỳnh hỏi Phú đang làm gì và ở đâu, thì anh chỉ khẽ cười không nói. Cô đau lòng khi ba mẹ thật thờ ơ đối với sự cố gắng của anh, cô không dám nói cho Phú biết, cô sợ sẽ làm anh đau khổ thêm.

Bỗng Quỳnh nghe tín hiệu máy, tự nhiên cô hồi hộp, cảm giác cho cô biết đó là Phú và Quỳnh đã đoán đúng:

– Mẹ đã nhận quà chưa?

Phúc Quỳnh nhớ anh quá, cô khóc:

– Dạ rồi.

Giọng Phú lo lắng:

– Mẹ có nói gì không?

Phúc Quỳnh nghẹn giọng:

– Không. Em xin lỗi...

Cô nghe tiếng Phú cười nhỏ trong máy:

– Em bước về phía cửa sổ đi.

Phúc Quỳnh nghe tim đập mạnh, cô bật khóc khi thấy Phú đứng trước cổng nhà mình.

– Anh nhớ em quá. Cố gắng chịu đựng và nhớ anh nhé Quỳnh. Em thấy anh rõ chứ?
Giọng Quỳnh đứt quãng vì khóc, cô muốn chạy ào xuống dưới với Phú, nhưng cô biết mẹ sẽ không để yên. Quỳnh nhìn Phú đăm đăm. Từ xa nên cô không nhìn rõ mặt anh lắm, nhưng cô cũng nhận ra Phú ốm đi rất nhiều:

– Sao anh ốm thế? Anh có bệnh gì không?

Phú lại cười:

– Có lẽ vì nhớ em.

Phúc Quỳnh nhắm mắt, cô thì thầm:

– Em nhớ anh lắm. Sao mà em yêu anh đến thế chứ?

– Đừng khóc nữa Quỳnh. Anh không chịu nổi mà xông vào nhà em mất.

Phúc Quỳnh hoảng hốt:

– Đừng, em không khóc nữa đâu.

– Anh đùa đấy. Anh sẽ không làm em khó xử đâu. Đứng giữa anh và mẹ, em sẽ là người đau khổ nhất. Hãy cứng rắn lên Quỳnh nhé, anh sẽ luôn ở bên em.

– Anh đang ở đâu?

Phú khẽ cười:

– Em yên tâm. Anh tự lo được. Anh sẽ kể với em sau.

Rồi cả hai im lặng nhìn nhau, nước mắt Quỳnh lại lặng lẽ chảy. Thật lâu, Phú mới lên tiếng:

– Em ngủ đi, anh phải về. Khuya rồi.

Phúc Quỳnh lo lắng:

– Anh thường xuyên liên lạc với em nhé. Em đợi và lo lắm.

– Ừ! Anh cúp nha. Chúc em ngủ ngon và mơ thấy anh!

Phúc Quỳnh nói với theo:

– Anh ráng giữ gìn sức khỏe đó.

Phú tắt máy, anh khẽ cười đưa tay lên chào cô rồi bước về phía xe. Phúc Quỳnh đứng nhìn theo cho đến khi xe Phú mất hút. Vừa mới gặp nhau mà đã thấy nhớ Phú quay quắt. Phúc Quỳnh nằm chuôi xuống giường úp mặt vào gối, cô lặng lẽ nghe niềm yêu thương dâng lên mãnh liệt.

Hôm sau, Phú đến nơi đã hẹn với ông Phùng - một khách hàng lớn của công ty. Anh đợi khoảng mười phút thì ông tới. Ông Phùng không đến một mình mà dẫn theo Trang, cô

con gái mà Phú biết ông cưng hơn mọi thứ trên đời, vì ông đã từng nói như vậy với Phú. Phú lịch sự đứng lên bắt tay ông và không quên kéo ghế cho cô con gái cưng của ông ngồi.

– Cậu đến lâu chưa?

Phú mỉm cười:

– Tôi cũng mới đến.

Ông Phùng khẽ cười nhìn qua Trang:

– Nó đi theo tôi để học cách làm ăn đấy mà. Trước sau gì nó cũng phải quản lý thay tôi mọi việc.

Phú quay qua Trang:

– Lâu rồi không gặp, em khoẻ không?

Trang mỉm cười duyên dáng:

– Anh thấy em không được khoẻ hả?

– Ngược lại thì đúng hơn.

Trang bật cười nhỏ:

– Anh không ngờ gặp em phải không?

Phú gật đầu:

– Không ngờ em đi theo ba mình, chứ không phải bắt ngờ, vì anh biết em là con của ba em.

– Nghĩa là anh đã biết trước em là ai?

Phú gật đầu:

– Anh phải quan tâm khách hàng của mình chứ.

Ông Phùng nãy giờ không nói gì, nhưng ánh mắt thì rõ ràng rất hãnh diện về cô con gái của mình. Sau khi dùng bữa, Phú và ông Phùng lo bàn công việc, Trang ngồi yên nghe chứ không nói gì. Bỗng chuông điện thoại của ông Phùng reo. Ông quay đi nghe, một lát sau ông quay qua:

– Tôi có việc bận phải đi. Coi như chúng ta thoả thuận vậy đi. Cậu cứ suy nghĩ và sớm trả lời cho tôi.

Phú gật đầu, ông Phùng quay qua con gái:

– Con đi với ba chứ?

Trang mỉm cười:

– Ba đi lo công việc đi. Con sẽ tự về.

Ông Phùng gật đầu. Không thể làm khác, Phú nói lịch sự:

– Ông yên tâm, tôi sẽ đưa Trang về.

Ông Phùng gật đầu hài lòng:

– Cám ơn cậu. Tôi đi trước nhé.

Đợi ông Phùng đi khuất, Trang quay qua Phú:

– Đừng nói rằng anh sẽ đưa em về ngay lập tức nhé.

Phú khẽ cười, nhún vai:

– Nếu em muốn.

Trang đứng lên đi song song với Phú ra ngoài:

– Nếu lúc này không phải là anh thì em đã không đi cùng ba đâu.

Phú không nói gì, anh mở cửa xe cho cô:

– Em muốn đi đâu?

Trang tự nhiên ngồi vào xe:

– Đâu cũng được, miễn đừng về nhà.

Phú khẽ cười cho xe chạy đi. Ngang qua một vũ trường, Trang vội nói:

– Mình vào đây chơi đi.

Phú ngừng xe anh quay qua cô:

– Anh không quen vào những chỗ này. Anh sẽ làm em mất hứng đấy.

Trang phì cười, không đợi Phú nói nữa, cô bước xuống xe đóng cửa lại và cúi xuống nhìn anh:

– Anh không thể ga lăng với phụ nữ sao? Em muốn anh vào với em.

Phú nhún vai, anh cho xe vào bãi và đi theo cô. Nếu Trang biết những nơi này từng là miếng cơm của anh và anh đã chán nó đến mức mệt mỏi. Ngồi vào bàn Phú gọi cho mình một ly rượu và lơ đãng nhìn mọi người đang quay cuồng theo điệu nhảy. Trang quay qua kéo tay anh:

– Ra nhảy với em!

Phú nhìn cô thờ ơ:

– Xin lỗi, anh rất mệt. Em nhảy một mình đi.

Trang giận dỗi nhìn anh:

– Anh làm như ông cụ vậy. Thấy ghét!

Nói rồi, cô bước ra sàn nhảy, chỉ một lúc cô đã tạo thành một vòng tròn bao quanh mình. Phải công nhận là Trang nhảy rất đẹp, từng động tác của cô thật quyến rũ và táo bạo. Anh không ngạc nhiên vì lối sống của cô. Trang đã sống ở nước ngoài từ lâu nên điều này cũng dễ hiểu. Một lúc sau thì đến màn khiêu vũ, Trang quay lại bàn và chia tay ra:

– Không phải anh để em nhảy một mình nữa chứ?

Không thể làm khác, Phú dìu cô ra sàn nhảy. Trang đưa tay ôm cổ anh:

– Không ngờ anh nhảy hay thế này. Vậy mà em tưởng anh không thích nơi đây.

Phú khẽ cười:

– Không phải vào để chơi. Anh từng làm ở những chỗ này.

Trang tròn mắt như không tin:

– Anh làm gì?

– Bảo vệ.

Trang bật cười:

– Anh đùa phải không?

Phú nhún vai:

– Anh không phải loại người thích đùa, mà lại đùa những chuyện như vậy.

Trang mỉm cười:

– Em tin anh, nhưng em bất ngờ thật đấy.

Phú khẽ cười không nói gì. Trang hơi ép sát vào người anh:

– Anh biết bây giờ em nghĩ gì không?

Phú nhìn cô, im lìm không nói:

– Em quen rất nhiều người và họ đều có những điểm na ná giống nhau, nhưng với anh thì khác.

Phú nhướng mắt nhưng không có ý định hỏi.

– Không hiểu sao lần đầu tiên em gặp anh đã có cảm giác như vậy. Anh rất đặc biệt.

– Nghe em nói, anh tưởng mình không phải là đàn ông thì đúng hơn.

Trang bật cười, cô nheo mắt đùa:

– Có lẽ vậy, vì em thấy hình như anh không thích phụ nữ thì phải, nhất là những phụ nữ đẹp như em.

Phú cười nhỏ. Không biết Phú có biết anh cười rất quyến rũ hay không?

– Anh nói là em nói sai đi. Nếu không em sẽ rất thất vọng đấy.

– Em nói không sai, chỉ không đúng ở chỗ không phải là không thích phụ nữ, mà là đã có người phụ nữ mình thích, cô ấy đã là tất cả rồi.

Trang hơi sượng lại nhưng cô vội mỉm cười:

– Cách nói của anh làm cho người ta đau nhưng không thể quên được. Nói về cô gái may mắn đó đi, em muốn biết.

Phú nói nghiêm nghị:

– Nhưng anh lại không thích nói. Nói chuyện khác đi!

– Chuyện của ai? Anh hay em?

Phú nói thờ ơ:

– Tùy em, nhưng tốt nhất anh không thích nghe nói về mình.

Trang khẽ cười nhỏ, cô chợt ngả vào vai Phú, nói nhỏ vào tai anh:

– Vậy nói về em đi. I love you.

Phú nghe nhưng không biểu hiện gì, vừa lúc đó bản nhạc chấm dứt. Phú lập tức buông cô ra, đôi mắt Trang thoáng thất vọng khi nhìn anh. Cả hai không nói gì cho đến lúc ngồi vào xe ra về. Trang nhìn gương mặt lạnh lùng của Phú:

– Em không hối hận khi nói ra đâu. Em quen rất nhiều người, nhưng anh là người đầu tiên em nói câu đó.

Phú nói mà không nhìn cô:

– Anh không yêu em.

Trang hơi nhắm mắt. Cách nói thẳng thắn của Phú không hiểu sao chỉ làm cô yêu anh hơn và muốn chiếm giữ anh cho bằng được:

– Thái độ của anh, em đã hiểu rồi, đâu cần anh khẳng định điều đó.

Phú quay qua nhìn cô:

– Xin lỗi, nhưng tính anh thích sự rõ ràng. Anh nghĩ mình nên nói rõ điều đó sẽ tốt hơn.

Trang quay nhìn ra phía ngoài:

– Có nghĩa là em đừng nên hy vọng gì ở anh, phải không?

Phú xoay nhẹ vô lăng để rẽ sang hướng nhà cô.

– Đừng làm anh khó xử, Trang. Anh không muốn mất đi một người bạn như em. Anh nói rất thật lòng.

Trang mỉm cười nhìn anh:

– Đối với em, yêu là yêu, bạn là bạn. Em không thể xem anh là bạn một khi đã yêu,

nhưng em sẵn sàng bằng lòng có một tình bạn để đi đến tình yêu. Bây giờ em đang ở vạch xuất phát mà đích đến là trái tim anh. Em hiểu cô gái đó đã gần đến đích, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy sẽ thắng.

Phú dừng xe trước nhà cô, rồi quay qua Trang, nhìn thẳng vào mắt cô:

– Không phải cô ấy chạy đến bên anh, mà anh đang cố gắng chạy về phía cô ấy. Em hiểu không?

Trang chớp mắt. Phú đúng là tàn nhẫn, vô tâm. Lần đầu tiên trong đời cô mới biết được cảm giác đau điếng tận tim là như thế nào. Muốn ghét sự tàn nhẫn của anh nhưng không được, ngược lại chỉ làm cô yêu nhiều hơn:

– Anh tàn nhẫn lắm, nhưng anh có biết anh càng nói sẽ càng củng cố quyết tâm của em không?

– Có thể từ đó giờ, em muốn gì được nấy, nhưng đừng nên áp dụng điều đó trong tình yêu, nếu không em sẽ hối hận đó. Em vào nhà đi!

Trang mím môi để đừng bật khóc, cô quay qua nhìn Phú đang lạnh lùng nhìn thẳng phía trước:

– Anh yên tâm đi, em sẽ không làm cho anh khó xử đâu. Em chỉ muốn anh nhớ, lúc nào em cũng chờ đợi và sẽ không bỏ cuộc.

Nói rồi, Trang bước xuống xe, cô cúi xuống nhìn Phú:

– Cảm ơn anh về buổi tối hôm nay.

Phú không nói gì, anh gật đầu chào cô rồi cho xe chạy đi. Sau khi rời khỏi công việc, tâm trí anh lại tràn ngập hình ảnh của Quỳnh. Phú cứ cho xe chạy qua các nẻo đường, sự cô đơn càng làm anh nhớ Quỳnh da diết. Đi bất cứ đâu, Quỳnh cũng được tài xế đưa đón, nếu Phú gặp cô thì anh biết chắc là bà Nguyễn sẽ là người biết đầu tiên và anh cũng không muốn kiểu quan hệ lén lút như vậy. Gần hai năm mà mẹ Quỳnh vẫn không hề lay chuyển, sự cương quyết của bà đôi lúc làm Phú không đủ tự tin như mình đã từng nghĩ. Phú cay đắng nghĩ dù anh có cố gắng đến đâu, thành công đến đâu cũng không thể xoá bỏ quá khứ của mình.

Bỗng chuông điện thoại reo. Phú ngỡ ngàng khi nhận ra số máy của Quỳnh. Đây là lần đầu tiên cô điện cho anh. Không biết làm sao Quỳnh biết số máy này mà gọi vì những lúc liên lạc với cô, anh dùng máy riêng chứ không sử dụng máy làm việc. Phú vội tấp xe vào lề:

– Alô.

Giọng Quỳnh nhẹ nhàng:

– Anh đang ở đâu vậy?

Phú thấy nhớ cô quá!

– Ngoài đường. Sao em biết số máy này của anh?

– Anh còn định giấu em đến bao giờ? Em biết hết rồi.

Phú khẽ cười nhỏ:

– Anh không muốn em lo. Anh cần thời gian để chứng minh, Quỳnh ạ.

Giọng Quỳnh nôn nóng:

– Đến gặp em rồi hãy nói điều đó. Em đang ở bờ sông chỗ cũ.

Phú như không tin, anh lặp lại:

– Em đang ở đâu?

Nhưng Quỳnh không trả lời.

– Em chờ anh đây.

Nói rồi, cô nhẹ nhàng tắt máy. Phú khẽ cười, anh vội quay đầu xe, chưa bao giờ anh thấy con đường dài đến thế này. Phú chỉ muốn bay ngay đến bên Quỳnh để nói với cô rằng thời gian qua anh đã nhớ cô ra sao?

Phú dừng xe và bước vội xuống. Quỳnh đang đứng mỉm cười nhìn anh. Thấy Phú cô vẫn đứng im và nhìn anh đắm đắm. Không kiềm được, Phú lao vội đến ôm cô vào lòng, anh siết chặt đến nỗi Quỳnh cảm thấy đau.

– Sao em ra đây được Quỳnh?

Giọng Quỳnh như vỡ ra:

– Em nhớ anh lắm.

Tim Phú như thắt lại khi nghe Quỳnh nói, anh nâng mặt cô lên, không biết Quỳnh đã khóc tự bao giờ. Phú lặng người ngắm cô, đến giờ anh vẫn không dám tin mình gặp được cô thế này.

– Lúc nghe em nói anh đã không dám tin. Em trốn mẹ đi phải không?

Phúc Quỳnh chớp mắt:

– Em sẽ về trước mẹ, mẹ đi đám tang người bạn nên em mới dám ra đây. Với lại, em không thể dằn lòng được khi biết tin về anh. Anh ác lắm!

Nói rồi, cô khóc lặng lẽ. Phú thất lòng vì những giọt nước mắt của cô. Anh vụng về cúi

xuống lau nước mắt cho cô bằng đôi môi của mình. Phú như quên hết mọi thứ xung quanh, sự nhớ nhung làm anh cứ siết chặt lấy Quỳnh mà thể hiện tình cảm. Lâu lắm rồi anh mới có được cảm giác yêu thương quay quắt thế này, những phút như vậy đúng là thiên đường đối với Phú. Thật lâu, Phú mới rời môi cô. Thấy cái nhìn say đắm của Phú, Quỳnh khẽ đỏ mặt:

– Đừng nhìn em như thế, Phú.

Phú cúi xuống cắn nhẹ môi cô:

– Em có biết bao lâu rồi, anh không được ngắm em không? Hôm nay em phải bù lại cho anh.

Phúc Quỳnh cười nhỏ, cô nheo nhẹ tay Phú:

– Em chưa hỏi tội anh giấu em chuyện thành lập công ty nữa đấy.

Phú nhướn mắt:

– Sao em biết về anh?

– Hôm qua em gặp chú Sáu, chú ấy đã kể hết với em.

Phú gật gù:

– Anh hiểu rồi.

Phúc Quỳnh nhìn anh giận dữ:

– Sao lại giấu em chuyện hệ trọng như vậy? Thời gian qua, anh có biết em lo thế nào không?

Phú kéo cô vào lòng:

– Anh không dám tự tin là mình thành công, anh không muốn em lo.

Phúc Quỳnh chớp mắt:

– Bây giờ thì sao? Công việc của anh thế nào?

Phú khẽ cười:

– Mọi việc đã ổn định, tất cả đều rất tốt.

Phúc Quỳnh nhắm mắt, cô thả người trong vòng tay anh:

– Chỉ cần biết anh đang làm gì và ở đâu là em yên tâm rồi.

Phú vùi mặt trong tóc cô:

– Anh phải làm sao để chúng mình có nhau, hả Quỳnh?

Quỳnh siết chặt lấy Phú, cô trào nước mắt khi nghe anh nói, cô nghẹn giọng:

– Em xin lỗi.

Phú không nói gì chỉ lặng kể hôn cô. Quỳnh ước sao cho thời gian ngừng lại để cô được ở bên Phú như thế này mãi mãi. Phúc Quỳnh ôm gương mặt Phú trong tay, cô nhìn sâu vào đôi mắt rất sáng của anh rồi thì thầm:

– Có bao giờ anh cảm thấy hồi hộp không?

– Em nói gì vậy?

Quỳnh chớp mắt:

– Thời gian qua em luôn sống trong tâm trạng lo sợ. Em sợ áp lực từ mọi phía chứ không riêng gì gia đình em.

Phú nhìn cô, anh hiểu Quỳnh nhiều hơn những gì cô nói:

– Em không tin anh sao?

Quỳnh gục đầu trong ngực Phú, tiếng thút thít dù rất nhỏ của cô cũng làm Phú sẽ thất:

– Em không tin bản thân mình thì đúng hơn. Em không tin mình đủ khả năng để giữ anh và trên hơn cả, là em sợ sẽ có lúc nào đó, anh cảm thấy mệt mỏi vì đã lỡ yêu em.

Phú nâng mặt cô lên đối diện với mình:

– Trả lời anh, nếu là anh, em sẽ làm gì?

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô quay nhìn nơi khác:

– Nếu lý trí hơn, em sẽ chọn con đường bình yên, còn nếu nghiêng về tình cảm, em sẽ hy sinh tất cả cho người mình yêu.

Phú khẽ cười:

– Cả hai điều em đưa ra đều không giống anh. Anh không nhu nhược để chọn con đường bình yên và càng không nghĩ đó là việc hy sinh. Anh chỉ biết mỗi một điều là anh yêu em và bằng mọi giá anh sẽ giành lấy hạnh phúc cho mình.

Quỳnh ghen giọng:

– Nhưng...

Phú ngăn lời cô:

– Anh hiểu em nghĩ gì. Có thể không bao giờ ba mẹ em chấp nhận anh, và nếu đó là sự thật thì anh cũng không hối hận, vì anh đã làm hết khả năng của mình rồi.

Quỳnh như Phú dăm dăm:

– Anh đã thay đổi rất nhiều. Em có cảm giác như mình đang nói chuyện với một người nào khác.

Phú khẽ cười:

– Em thấy thế sao?

Phúc Quỳnh gật đầu, đôi mắt nhìn Phú không giấu được sự day dứt:

– Em nhận ra anh lạnh lùng hơn trước, điều đó làm em sợ.

Phú dịu dàng ôm cô vào lòng:

– Có thể em nói đúng, nhưng có một điều anh không bao giờ thay đổi, đó là tình yêu đối với em.

– Nhưng người em yêu là anh Tư của lúc trước, em không quen nhìn thấy anh như bây giờ.

Phú nâng mặt cô lên rồi nhìn sâu vào mắt Quỳnh:

– Anh sẽ chứng minh cho em thấy, anh vẫn là anh.

Nói rồi, Phú cúi xuống hôn cô, nụ hôn được Phú kéo dài say đắm. Quỳnh nhắm mắt đón nhận niềm đam mê mà Phú đang truyền sang cô. Sự nồng nàn trong cách thể hiện của anh làm Quỳnh muốn khóc. Phú dừng lại nhưng vẫn không rời môi cô:

– Anh yêu em. Tất cả đối với anh đều không quan trọng bằng tình yêu của chúng mình. Em hiểu không?

Phúc Quỳnh nhắm mắt, không nói gì cô chủ động hôn nhẹ lên môi Phú rồi đứng yên trong anh:

– Nói gì với anh đi Quỳnh! Em đang nghĩ gì vậy?

Phúc Quỳnh vẫn không mở mắt, cô nói trong lòng Phú:

– Em ước sao mình mãi bên nhau thế này, em không muốn nhớ đến hiện tại nữa. Anh không biết thời gian qua, em đã sống như thế nào đâu?

Phú thất lòng khi nghe cô nói:

– Yêu anh, em khổ lắm phải không?

Quỳnh lắc nhẹ đầu:

– Em không sợ khổ vì điều đó. Nếu mất anh mới là điều đau khổ nhất.

Phú ấm lòng khi nghe Quỳnh nói. Chỉ cần nghe những lời này anh đã đủ lòng tin để vượt qua tất cả. Tiếng Quỳnh vang lên buồn tênh:

– Em phải về rồi.

Phú nâng mặt cô lên:

– Để anh đưa về.

Phúc Quỳnh chớp mắt:

– Không cần đâu. Em đi tắc xi được rồi.

– Đừng làm anh tự ái Quỳnh. Anh sẽ đưa em về.

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Phú, Quỳnh hiểu sẽ không lay chuyển được anh. Ngồi vào xe nhưng lòng cô luôn lo sợ bất an. Cô sợ nếu gặp mẹ bà sẽ đối xử với Phú như lần trước, thậm chí sẽ tồi tệ hơn.

– Anh dừng xe gần nhà em được rồi.

Phú không nói gì, gương mặt kín bưng không cảm xúc. Quỳnh thấy khó thở khi nhìn anh, cô nhẹ giọng:

– Anh giận em hả?

Phú nói mà vẫn nhìn thẳng phía trước:

– Nhìn vẻ sợ sệt của em, anh có cảm giác như mình là thằng chẳng ra gì.

Quỳnh chớp mắt, cô nghẹn giọng:

– Anh nói thế để em đau phải không? Anh biết em không bao giờ có ý nghĩ đó kia mà.

Phú vẫn không nhìn cô, anh xoay nhẹ vô lăng lái sang hướng nhà Quỳnh:

– Anh xin lỗi. Nhưng nhìn em thế này, quả thật anh không chịu nổi.

Quỳnh nhìn Phú rung rung:

– Không phải em sợ cho em mà chỉ lo cho anh. Nếu gặp mẹ...

Phú ngắt ngang:

– Anh không quan trọng việc mẹ em đối xử với anh. Dù bà có thế nào, anh cũng có thể chịu đựng được, chỉ cần em đừng tự dẫn vật mình nữa là anh yên tâm rồi.

Phú dừng xe cách nhà Quỳnh một đoạn. Phúc Quỳnh không bước xuống nhà quay qua anh:

– Anh nhìn em đi!

Phú quay qua nhìn cô, đôi mắt sáng của anh luôn cho Quỳnh cảm giác được che chở yêu thương.

– Em yêu anh.

Nói rồi, Quỳnh chủ động hôn Phú, cả hai như không muốn rời nhau khi biết rõ thời gian sau này sẽ là những tháng ngày dài xa cách nhớ nhung, cơ hội như thế này sẽ rất hiếm hoi và ai cũng muốn thể hiện tất cả tình cảm của mình. Thật lâu, Phú mới rời môi Quỳnh ra:

– Khuya rồi, em về đi.

Phúc Quỳnh vuốt nhẹ mái tóc trên trán Phú:

– Đừng giận em nhé, anh Tư. Em sợ cãi nhau với anh như lúc nãy lắm.

Phú nắm tay cô hôn nhẹ:

– Anh sẽ rất nhớ em.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô gỡ chiếc kẹp trên tóc mình và bỏ vào túi áo Phú:

– Em muốn anh nhớ em nhiều hơn nữa.

Phú khẽ cười:

– Anh sẽ giữ thật kỹ món quà này. Em yên tâm đi.

– Không được làm mất, nếu không em sẽ giận đấy.

Phú gật đầu tủm tỉm:

– Anh hứa.

Phúc Quỳnh nhéo anh một cái rồi mới bước xuống xe. Phú ngồi yên nhìn theo, đợi Quỳnh vào nhà xong anh mới cho xe chạy đi. Mới gặp cô mà bây giờ anh đã nghe nhớ rồi. Phú sờ nhẹ vào túi áo của mình rồi khẽ cười. Mùi hương trên tóc cô còn phảng phất, đêm nay Phú biết mình sẽ không ngủ được vì nhớ Quỳnh.

Hôm sau, Phú đến công ty hơi trễ. Vừa vào phòng thì đã gặp Sơn và Trang. Thấy anh, Sơn nói ngay:

– Lúc này có ông Nguyễn bên công ty Nguyễn Bình đến. Mới lớn đấy, nên tao hẹn ông ấy vào ngày mai và có mày sẽ tốt hơn.

Phú đứng yên, không ngờ ông Nguyễn cũng tìm đến công ty anh, điều đó làm Phú cảm thấy thật hài lòng. Quả thật, anh đang có ý định tìm cách hợp tác với công ty ông. Bây giờ thì thật tuyệt vời, cơ hội này Phú sẽ không thể để mất được.

– Mày thấy sao?

Phú bước đến ngồi xuống bên cạnh:

– Công ty Nguyễn Bình là một công ty lớn. Đây là thử thách và cũng là cơ hội cho chúng ta chứng tỏ mình.

Sơn gật gù:

– Chỉ mới tiếp xúc, tao đã nể cách làm việc của ông. Ông trực tiếp đến đây chắc để xem xét chúng ta trước.

Phú khẽ cười:

– Ông ấy đến thì có nghĩa ông ấy đã hiểu rõ về mình rồi. Yên tâm đi, tao tin mình sẽ ký được hợp đồng.

Sơn nhún vai cười:

– Tao tin ở mày.

Trang nhìn cả hai rồi nheo mắt:

– Vậy em chúc hai anh sẽ thành công.

Phú quay qua nhìn cô:

– Em đến lâu chưa?

– Lâu rồi. Em đợi anh.

– Có chuyện gì không?

Trang nheo mắt cười:

– Em đang học làm kinh doanh và cần một người làm tư vấn. Anh đi với em đến chỗ này được không?

Phú đưa tay nhìn đồng hồ:

– Giờ này anh không đi được. Ba em đâu? Ông ấy giúp em sẽ tốt hơn anh đấy.

– Em muốn tự mình làm, anh có giúp em không?

Phú thăm ngán ngẩm, anh khẽ cười lịch sự:

– Chiều, anh sẽ đi với em. Nhưng nói trước, anh chỉ giúp lần này thôi. Nếu muốn kinh doanh để thử sức mình thì em nên tự quyết định mọi chuyện.

– Em hiểu rồi. Chỉ cần anh giúp em lần này thôi.

Nói rồi, Trang đứng lên:

– Em không phiền hai anh làm việc nữa. Em về nha!

Đợi Trang đi xong, Sơn quay qua bạn nheo mắt:

– Tao thấy mày khó qua ải này rồi. Khai thật đi, tới qua hai người đi đâu vậy?

Phú nhún vai, anh đứng lên đi về phía bàn làm việc:

– Không đi đâu cả, nên không có gì để nói.

Sơn bật cười:

– Nói thật đi. Mày sợ ảnh hưởng đến công việc hay mày không thích?

Phú ngồi xuống ghế:

– Cả hai.

Sơn gật gù:

– Hiểu rồi. Mai một, tao sẽ không làm cầu nối nữa, mày hãy tự xử với Trang.

Phú khẽ cười không nói gì. Đợi Sơn rời khỏi phòng, anh mới xem các giấy tờ lúc sáng.

Phú tranh thủ giải quyết mọi việc để chiều nay đi với Trang.

Chiều thì Trang đến sớm ngồi chờ anh. Không thể làm khác Phú đành đi với cô. Trang đưa anh đến một khu đất đang khởi công và hình như đã gần xong. Phú nhú mày nhìn cô:

– Em đã quyết định cả rồi thì cần anh góp ý điều gì nữa.

Trang mỉm cười:

– Em muốn nghe ý kiến của anh. Anh thấy ở đây có tốt không?

Phú không nhìn xung quanh mà nói khẳng định:

– Thật ra em không cần anh góp ý gì cả, em chỉ muốn anh đi cùng em thôi, đúng không?

Trang tủm tỉm cười:

– Đúng là em không thể giấu anh điều gì. Em thừa nhận mình có ý đó vì em không có lý do chính đáng nào để rủ anh cùng đi.

Phú hơi quay nhìn nơi khác.

– Anh rất không thích em làm thế. Em cũng biết anh rất bận kia mà.

– Em xin lỗi, nhưng nếu anh không tránh né em thì em đã không làm vậy.

Phú nhú mày nhìn cô:

– Không việc gì anh phải tránh né em cả. Đừng suy nghĩ lệch lạc như vậy.

– Thế tại sao mỗi lần em rủ anh đi đâu, anh đều từ chối.

Phú ngán ngẩm vì tính tiểu thư khi bị trái ý của cô:

– Em muốn anh trả lời thế nào?

Trang đi về phía xe rồi đứng dựa vào cửa:

– Nhìn vào đôi mắt anh, em đã biết câu trả lời rồi. Em biết nó sẽ làm mình đau, nên anh không cần phải nói gì cả.

Phú bước đến mở cửa xe cho cô:

– Lên xe đi!

Trang vẫn đứng im:

– Anh đừng nói là đưa em về nghe.

Phú ấn cô ngồi vào xe rồi bước vòng qua tay lái. Sau khi cho xe chạy đi, Trang nhìn anh âm ỉ:

– Em không muốn về. Anh không được đối xử với em như thế.

– Thế em muốn gì, thưa tiểu thư?

Trang tủm tỉm cười vẻ mặt vui thích:

- Anh muốn anh đưa em đi ăn rồi chúng ta sẽ đi chơi.
- Anh có thể chiều em điều thứ nhất, còn chuyện thứ hai thì không được, anh rất bận.

Trang nhìn anh hờn dỗi:

- Em chỉ được chọn một thôi sao? Vậy thì em không ăn đâu, anh đưa em đi chơi đi.

Phú quay qua nhìn cô, không hiểu sao anh không thể giận cô lâu được. Tính cách vừa thẳng thắn vừa trẻ con của cô đôi lúc làm anh thấy thú vị lẫn buồn cười.

- Em còn điều thứ ba mà anh chưa nói. Đó là... nếu em còn như thế, anh sẽ đưa em về.

Phú dừng xe trước một nhà hàng quen. Vừa bước vào anh đã gặp bà Nguyễn cùng một người đàn bà khác đi qua. Phú thật sự bất ngờ khi đối diện với bà, anh dừng lại khẽ gật đầu chào nhưng bà Nguyễn chỉ nhìn thoáng qua anh rồi nhìn hơi lâu vào Trang. Cuối cùng, bà ra về mà không nhìn đến anh lần nào.

- Anh quen bà ấy hả?

Phú cố kiềm chế sự bất mãn của mình:

- Chúng ta vào thôi!

Trang đưa mắt nhìn anh ngạc nhiên. Suốt buổi, Phú chỉ uống và ăn rất ít. Trang lặng lẽ quan sát cử chỉ của anh. Khi Phú định đưa cô về thì Trang không thể im lặng nữa:

- Hình như anh quên là có em bên cạnh thì phải. Từ lúc gặp bà ta đến giờ, em thấy anh lạ lắm.

Phú đưa tay vuốt mặt, gió tạt vào mặt lành lạnh làm anh tỉnh táo đôi chút:

- Đừng tò mò quá. Lên xe đi, anh đưa em về.

Nói rồi, Phú mở cửa ngồi vào xe. Trang đứng nhìn anh ầm ức, không thể làm khác cô cũng ngồi vào xe và đóng sầm cửa lại. Hình như Phú chẳng quan tâm đến hành động của cô. Dừng xe trước cổng nhà Trang, Phú nói một mội:

- Anh xin lỗi, nhưng thật sự hôm nay anh rất mệt. Anh muốn về nhà nghỉ sớm.

Trang vẫn không bước xuống:

- Em không phải là con cóc để anh nói gì tin nấy. Em muốn biết bà ta là ai?

Phú nghiêm nghị nhìn cô:

- Anh không thích người khác xen vào chuyện riêng của mình. Em vào nhà đi.
- Vậy là anh đã thừa nhận bà ta có liên quan đến anh. Được rồi, em chỉ cần biết thế thôi. Em vào đây.

Nhưng Phú đã gọi cô lại:

– Trang...

Trang cúi xuống nhìn vào xe.

– Nếu em làm điều gì sau lưng anh thì anh sẽ không tha thứ đâu.

Trang mím môi, cô thấy tức nghẹn cổ vì lời cảnh cáo của Phú:

– Em không nông nổi như anh nghĩ. Em chỉ muốn biết những gì liên quan đến anh chứ không có ý định xen vào.

Phú nhìn sự bướng bỉnh của cô mà mệt mỏi:

– Anh rất không thích tính tò mò đó.

Trang cười cười nhìn gương mặt nghiêm nghị của anh. Phú có hiểu trông anh bây giờ rất hay không?

– Em quan tâm chứ không phải tò mò. Nhưng anh yên tâm đi, chưa chắc em có thời gian để tìm hiểu những chuyện đó em còn nhiều việc phải làm lắm.

Phú quay nhìn nơi khác, đã sống ở thành phố này cũng rất lâu vậy mà anh vẫn không thích ứng được tính cách tự tin của những cô gái bây giờ, và Trang là một điển hình cụ thể nhất. Anh không chối một điều mình bị cuốn hút bởi tính cách đa dạng của cô, nhưng chỉ dừng lại ở đó chứ cô không đủ sức để làm anh rung động. Phúc Quỳnh cũng tự tin như vậy, nhưng ở cô hình như trộn lẫn giữa sự kiêu hãnh và dịu dàng mà lần đầu tiên gặp mặt Phú đã bị đốn ngã ngay.

– Em đang chờ nghe anh nói chúc ngủ ngon đấy.

Phú cười khi nhìn cô:

– Anh về đây. Chúc em ngủ ngon!

Trang cười thật tươi rồi đứng yên nhìn theo xe Phú. Không hiểu sao cô lại yêu anh như thế. Ở bên Phú. Cô luôn có cảm giác an toàn. Cô rất thích nhìn vào đôi mắt anh, đôi mắt rất sáng luôn toát ra sự bản lĩnh, cương nghị mà cô không tìm thấy ở những người đàn ông mồm mép, ăn nói ngọt ngào nào, không hiểu sao cô rất dị ứng với những người như vậy, lúc nào cô cũng có cảm giác dối trá trong đó khi tiếp xúc với họ.

Phúc Quỳnh từ phòng tắm bước ra thì gặp mẹ đã ngồi ở giường cô tự lúc nào:

– Chú Khánh lại nhà hát đón con nhưng không gặp, con đi đâu vậy?

Phúc Quỳnh ngồi xuống ghế:

– Nhỏ Hạnh bị bệnh nên tụi con vừa vào thăm nó.

– Thế sao không gọi điện về nhà?

Phúc Quỳnh xốt xa nhìn mẹ:

– Mẹ đừng thế nữa. Mẹ yên tâm đi dù con có muốn gặp anh ấy, Phú cũng không chấp nhận đâu, vì anh ấy luôn sợ sẽ làm mẹ buồn lòng.

Bà Nguyễn khẽ cười:

– Con tin nó vậy sao? Nếu mẹ phát hiện nó lén lút gặp con thì mẹ sẽ không để yên đâu.

Phúc Quỳnh ứa nước mắt:

– Mẹ...

Bà Nguyễn ngắt lời:

– Hôm qua, mẹ mới gặp nó ở nhà hàng, nó không đi một mình mà đi cùng một cô gái rất đẹp.

Phúc Quỳnh chớp mắt. Bà Nguyễn nhìn thẳng vào cô:

– Con bé đó không thua gì con đâu. Đúng là nó tài thật. Nhưng trèo cao thì ắt phải té đau.

Quỳnh rút nước mắt:

– Mẹ...

– Con tỉnh lại đi! Mẹ rất thất vọng về con. Thằng đó có gì hay mà bao lâu rồi con vẫn không quên. Ba mẹ đã chiều con hết mức rồi. Chuyện thằng Quang từ bỏ đám cưới, ba mẹ cũng bỏ qua. Đúng là ra con nên suy nghĩ lại mà đừng làm ba mẹ buồn lòng mới phải chứ.

Phúc Quỳnh gục đầu trong tay. Bà Nguyễn dịu giọng khi nhìn dáng vẻ đó của cô.

– Con có biết nhìn con thế này, mẹ càng không chấp nhận nó, vì nó đã làm con thay đổi quá rồi. Lúc trước, con đâu nhu nhược yếu đuối thế này.

Phúc Quỳnh lắc đầu:

– Con xin mẹ. Nếu mẹ biết thời gian qua con mệt mỏi thế nào, thì mẹ sẽ hiểu những gì con đã chịu đựng. Chúng con thật lòng yêu nhau và con tin Phú như tin chính bản thân mình.

Bà Nguyễn không khỏi đau lòng khi nhìn con. Thật ra, bà không nhẫn tâm như mọi người nghĩ. Nhìn Quỳnh, bà hiểu rất rõ con bà đã thật sự yêu và Phú thật sự cũng không phải là tệ, nếu như nó đừng xuất thân quê mùa và điều khó chấp nhận nhất là sự dốt nát. Làm sao bà có thể tin tưởng để gả đứa con gái của mình cho anh? Cũng có đôi lúc bà đã mềm lòng vì sự chân thành của Phú. Giờ giấc của Quỳnh, bà nắm rất rõ và bà biết Phú đã không lén

lút để hẹn hò với con bà. Phú đã dùng cách nước chảy đá mòn để làm bà thay đổi, đúng là có hiệu quả đôi chút. Nhưng hôm qua bắt gặp Phú đi với một cô gái khác thì bà không thể không giận và nghi ngờ lòng thành thật của anh. Ai dám đảm bảo rằng trong khoảng thời gian không có con bà bên cạnh, Phú chẳng đi tìm một bến đỗ bình yên khác?

– Con còn nông nổi lắm, làm sao hiểu được những cám dỗ của cuộc đời. Tiền tài và sắc đẹp là hai thứ mà con người khó vượt qua được. Con đừng nên tin tuyệt đối vào một ai đó, thằng Phú cũng vậy. Cô gái mà mẹ gặp không kém con đâu, làm sao biết được nó không ngả lòng? Mẹ nói để thức tỉnh con, chứ không cho phép con dựa vào đó để tự dằn vặt đau khổ một mình. Đã đến lúc con nên nhìn vào thực tế mà học cách để vượt qua. Phúc Quỳnh ngồi thần thờ trên ghế, cô không tin mẹ mình nói dối và dùng cách này để chia cách cô và Phú. Cô biết bà nói rất thật và vì nó quá thật nên cô cảm thấy bất an và đau khổ một cách sâu sắc. Điều cô luôn lo sợ đã dần dần trở thành sự thật. Cô tin Phú thật lòng yêu mình nhưng tình yêu đã có đủ lớn để cho anh vượt qua tất cả hay không? Hay Phú sẽ cảm thấy mệt mỏi và tìm cho mình một tình cảm bình yên khác?

Bà Nguyễn đã ra ngoài từ lâu nhưng Quỳnh vẫn không sao trấn tĩnh được. Không thể ngồi yên, cô lấy máy gọi cho Phú nhưng không sao liên lạc được với anh. Phúc Quỳnh rã rời và tâm trạng giằng xé của mình, cô nằm Chuối xuống giường, dù không muốn cô vẫn khóc lặng lẽ suốt đêm hôm đó.

Vài ngày sau, trên đường đi diễn về, cô vô tình gặp xe Phú đậu trước một nhà hàng.

Không cần suy nghĩ, cô nói nhanh:

– Quay xe lại đi chú Khánh!

Ông Khánh ngạc nhiên nhìn cô qua kính chiếu hậu:

– Có chuyện gì vậy Quỳnh?

Phúc Quỳnh hơi nao núng:

– Con cần gặp một người. Chú dừng lại ở nhà hàng đó đi.

Chú Khánh vừa đậu xe vào lề cũng là lúc Phú và một cô gái đi ra, tim Quỳnh nghe thắt lại khi thấy sự vui vẻ của họ. Cô không bước xuống mà lấy máy gọi cho Phú. Cô thấy anh dừng lại cạnh xe, Phú vừa mở máy cô đã hỏi nhanh:

– Anh đang ở đâu vậy?

Phú khẽ cười, giọng trầm ấm quen thuộc của anh làm cô như nghẹt thở vì cảm giác ghen giận không kiềm chế.

– Có chuyện gì không Quỳnh? Em đang ở đâu?

Nói rồi, cô thấy anh đi tránh ra chỗ khác như không muốn cô gái nghe anh đang nói chuyện với cô.

– Anh trả lời em đi.

Tiếng Phú dịu dàng:

– Anh đang trên đường về nhà. Hôm nay em sao vậy?

Phú chưa dứt câu thì Quỳnh đã mở cửa xe bước xuống:

– Em đang ở rất gần anh và tự hỏi mình đã bị lừa dối từ bao giờ.

Phú tắt máy và quay nhanh lại. Quỳnh với đôi mắt đầy đau đớn đang đối diện với anh.

Anh thất cả lòng khi thấy dáng vẻ mong manh của cô, anh bước đến:

– Sao em biết anh ở đây?

Phúc Quỳnh nhìn thẳng vào mắt anh:

– Khi nghe mẹ nói, em đã không tin. Nhưng bây giờ em nghĩ mình cần phải thức tỉnh.

Phú cau mày nhìn cô:

– Anh không biết mẹ em đã nói gì, nhưng cách em nghi ngờ anh thì thật đáng thất vọng.

Phúc Quỳnh mở cửa xe:

– Em phải về. Xin lỗi anh.

– Quỳnh...

Nhưng cô đã ngồi vào xe và đóng cửa lại. Phú đứng yên nhìn theo bất lực.

– Sao anh không giữ cô ấy lại?

Phú quay lại xe mình, anh không nói gì lẳng lặng lái xe đi.

– Không ngờ đối thủ của em lại là cô ấy, một người mà em rất ái mộ.

Phú vẫn nhìn thẳng phía trước.

– Sao anh không nói trước với em? Nếu em biết trước thì em đã tự lượng sức mình. Phải nhìn nhận rằng em không bằng cô ấy đúng không?

Phú khoát tay, một cử chỉ không đồng tình:

– Đừng nói nữa, Trang! Tâm trạng anh đang không tốt lắm, em có thể cho anh yên tĩnh không?

Trang quay nhìn ra cửa. Sự căng thẳng, mất bình tĩnh của Phú, cô mới gặp lần đầu tiên.

Không ngờ Phúc Quỳnh lại chi phối anh như vậy.

Cả hai im lặng cho đến khi xe dừng trước nhà Trang. Phú quay qua cô:

- Anh xin lỗi. Em vào nhà đi.
- Em là người xin lỗi mới phải, vì em, hai người mới hiểu lầm nhau.
- Em không hiểu đâu. Anh biết sắp xếp chuyện của mình mà.

Trang hơi ngần ngừ:

- Em yêu anh thật đấy nhưng không mù quáng. Lúc trước em cứ nghĩ sẽ chinh phục được anh vì em cho rằng em không thua một cô gái nào cả. Nhưng bây giờ em đã sáng mắt ra, khi hiểu một điều, mình hơn người thì cũng có người hơn mình. Em sẽ rút lui và không phiền anh nữa.
- Em đừng suy nghĩ vẩn đề một chiều như vậy. Anh yêu Phúc Quỳnh không phải vì những điều đó.

Trang mỉm cười nói thành thật:

- Em hiểu và vì hiểu nên em mới yêu anh. Em thật sự chúc hai người hạnh phúc. Anh và Quỳnh rất xứng đôi.

Phú nhìn cô mà cảm thấy nhẹ nhàng. Trang và Quỳnh có những cái rất giống nhau, không biết đó có phải là những tính cách quá tự tin khi biết mình thành công quá sớm và cuộc sống đối với cả hai quá dễ dàng để có được mọi thứ.

Đợi Trang vào nhà xong, Phú mới gọi điện cho Quỳnh, nhưng cô một mực không bắt máy. Phú lái xe về nhà trong tâm trạng chán nản. Đúng là anh không thể nào thay đổi được quyết định của mẹ Phúc Quỳnh.

Mấy ngày sau, anh vẫn không có cách nào liên lạc được với cô, anh không ngờ Quỳnh cũng cứng lòng như vậy. Hôm nay anh quyết đậu xe trước cửa nhà cô, chỉ một lát sau thì anh thấy cô cùng Quang lên xe đi đâu đó. Phú quay nhìn nơi khác. Cô và anh, ai mới đáng giận hơn?

Phú lái xe theo sau cô, anh thấy cô dừng lại ở một căn biệt thự, hình như họ đang đãi tiệc. Phú ngồi yên một lát rồi quyết định đi vào. Buổi tiệc rất đông nhưng anh vẫn dễ dàng nhận ra cô đang đứng với một người đàn ông nào đó và Quang thì không rời cô bước nào. Phú đứng yên một góc, anh lịch sự xã giao với vài người ở đó. Hình như họ không nhận ra anh là vị khách không mời mà đến nên cứ nói chuyện rất tự nhiên. Gần cuối buổi tiệc, Phú mới tìm được cơ hội gặp riêng cô. Khi thấy Quỳnh bước ra hành lang một mình, anh vội bước theo nhưng cô không đứng cô đơn như anh nghĩ mà có thêm một người đàn ông khác bên cạnh, nhìn là biết hẳn đang cố ra sức để tán tỉnh cô. Phú cố dằn sự nóng giận và

bước đến.

- Xin lỗi, tôi có chuyện riêng muốn nói với cô ấy.

Người đàn ông quay qua nhìn anh như đo lường. Quỳnh như đã qua phút sững sờ, không thể làm khác cô nói nhẹ nhàng:

- Xin lỗi nha anh Duy. Tôi có hẹn với anh ấy bàn một số việc.

Người đàn ông tên Duy cố cười thật tươi như để lấy lòng cô:

- Không có gì. Hẹn gặp Quỳnh sau vậy.

Đội hấn ta đi xong, Phú nhìn cô lạnh băng:

- Hôm nay anh mới biết, những lúc không có anh bên cạnh, em còn có niềm vui khác để lấp vào.

Phúc Quỳnh mím môi:

- Anh nói vậy là sao?

- Không ai có thể đứng vững khi thấy người đàn ông khác tận tình người yêu của mình cả.

Phúc Quỳnh chớp mắt nhìn nơi khác:

- Anh muốn nghĩ thế nào thì tùy, tôi không cần phải thanh minh.

Phú nhìn cô, đây là lần đầu tiên hai người giận nhau và cũng là lần đầu tiên anh cảm thấy nặng nề. Khó khăn lắm cả hai mới gặp nhau, sự nhớ nhung như tràn đầy trong tim mà phải vì những chuyện không đáng để lỡ mất những phút giây hạnh phúc hiếm hoi:

- Lúc này anh đã đợi em trước nhà và đi theo đến đây. Anh chỉ muốn nói một điều thôi, anh không làm gì có lỗi với em cả. Nếu yêu anh, em phải tin tuyệt đối vào điều đó.

Phúc Quỳnh không nói gì cũng không nhìn anh.

- Nếu em trách anh thì anh cũng có thể trách em như thế. Anh không chấp nhận được mối quan hệ của em và Quang. Anh không phải là thánh đâu Quỳnh.

Phú kéo cô đối diện với mình:

- Khó khăn lắm mới gặp được nhau, chúng ta đừng phí thời gian vì những chuyện không đáng, được không em?

Phúc Quỳnh nao cả lòng khi nghe Phú nói. Thật lâu, cô yếu đuối nhìn anh:

- Em muốn biết cô ấy là ai? Em tin anh nhưng không thể không bị sốc khi thấy cảnh vui vẻ của hai người.

Phú nắm tay cô đưa lên môi:

– Là bạn bè thôi, không đáng cho em bận tâm đâu. Anh rất vui vì chúng ta luôn tin nhau. Những lúc xa cách thế này, niềm tin là quan trọng lắm, em biết không?

Phúc Quỳnh chưa kịp nói thì thấy Quang đi ra. Cô rút vội tay về, cử chỉ của cô làm Phú hơi giận, nhưng không nói gì. Quang nhìn anh nói lạnh lùng:

– Lâu rồi không gặp. Anh khoẻ không?

Phú mỉm cười lịch sự:

– Khoẻ. Cảm ơn anh.

Quang liền quay qua Quỳnh:

– Anh phải về. Em về không?

Quỳnh đưa mắt nhìn Phú như khó xử. Về khổ sở của cô làm anh hơi quay đi:

– Khuya rồi. Em nên về đi.

Đôi mắt cô đã bắt đầu long lanh nước. Không dẫn được, cô quay qua nhìn Quang nhẹ giọng:

– Anh đợi em một lát được không? một lát thôi, em có chuyện muốn nói với anh ấy.

Quang có vẻ không hài lòng nhưng cũng không thể từ chối:

– Anh sẽ đợi em ngoài xe.

Quang quay qua hồ hững chào Phú rồi mới bước đi. Phú nắm tay cô kéo về phía hành lang đằng kia, buổi tiệc chỉ còn lác đác vài người và hành lang chỉ còn có anh và cô:

– Em xin lỗi...

Nhưng Phú đã ngăn lời bằng một nụ hôn dài đầy đam mê của mình. Quỳnh cũng không kiềm chế, cô siết lấy anh và hôn Phú cũng cuồng nhiệt không kém. Cuối cùng, Phú tiếc nuôi rời môi cô:

– Hãy tin anh và ráng chờ anh sắp xếp mọi chuyện nha Quỳnh. Anh sẽ chính thức đến gặp ba mẹ em, không lâu đâu.

Phúc Quỳnh lo lắng:

– Nhưng...

Phú lại chặn lời cô bằng một nụ hôn nữa, khi anh buông cô ra thì Quỳnh gục hẳn vào lòng anh. Phú âu yếm hôn nhẹ lên má cô:

– Đã đến lúc và cũng là cơ hội để anh tỏ thành ý của mình. Nếu cứ lén lút thế này thì chẳng những không giải quyết được gì mà chỉ càng tồi tệ hơn thôi. Vì em, vì tương lai của chúng mình, anh sẽ cố gắng để vượt qua.

Phúc Quỳnh không muốn Phú lo khi thấy mình khóc, nhưng cô vẫn không ngăn được giọt nước mắt dâng trào:

– Nếu mất anh, em nghĩ mình sẽ không sống nổi. Em sẽ chờ và mãi mãi sẽ chờ một mình anh thôi.

Phú hình như cũng xúc động nên anh cứ siết chặt cô vào lòng. Cả hai lại vội vã hôn nhau như sợ không còn thời gian để biểu lộ tình yêu của mình. Cuối cùng Phú đứng nhìn theo cô ra về mà không tiễn ra xe. Phú biết như thế là bất lịch sự nhưng anh thật sự không muốn đối diện với Quang, một người mà anh hiểu rất rõ luôn ngấm ngấm để hạ mình và rất biết tận dụng ưu thế là dựa vào gia đình Quỳnh để thuyết phục cô.

Hôm sau Phú không thấy bất ngờ khi Quang đến tận công ty tìm mình. Cả hai vào quán nước đối diện với công ty Phú. Vừa ngồi xuống, Quang đã nói ngay:

– Tôi và anh không có lý do gì để gặp nhau ngoài chuyện của Phúc Quỳnh cả. Đúng lý ra tôi phải bản lĩnh hơn để đến gặp anh vào hai năm về trước.

Phú khuấy đều ly cà phê của mình rồi khẽ cười:

– Không phải anh không bản lĩnh mà là anh rất thông minh. Anh đã đoán trước sự phản đối của gia đình Quỳnh nên mới im lặng để đóng vai một người đàn ông rộng lượng, vì nếu anh tìm tôi thì mối quan hệ của anh và Quỳnh sẽ càng tồi tệ hơn, đúng không?

Quang hơi nheo mắt. Cách nói chuyện như tát nước vào mặt người khác của Phú thật đáng sợ:

– Đúng là tôi đã quá xem thường đối thủ của mình. Kể ra, anh cũng tài thật, thành công ở thành phố này mà lại rất nhanh. Đó là điều không phải ai cũng làm được.

Phú ngả người dựa vào ghế:

– Tôi không nghĩ là mình đã thành công, nhưng dù sao cũng cảm ơn vì lời nói đó.

Quang bật lửa châm cho mình điếu thuốc:

– Hôm nay chúng ta hãy thành thật với nhau đi. Tại sao anh kiên trì như thế? Đừng nói là yêu Quỳnh. Điều đó đúng, nhưng tôi không tin chỉ về tình yêu mà anh nhẫn nại như vậy. Sắc đẹp và sự nổi tiếng, anh vì điều gì?

Phú nhìn Quang, bình thản:

– Tôi nghĩ mình không cần trả lời câu hỏi đó của anh.

Quang nhếch môi:

– Vì anh không dám thừa nhận tôi nói đúng. Quỳnh là một cô gái hoàn hảo về mọi mặt,

nên có thể đáp ứng mọi cái cho anh.

Phú gằn giọng:

– Tôi không quan tâm người khác nói gì, nhưng những gì tôi muốn, tôi nhất định sẽ đạt cho bằng được.

Quang cười khẩy:

– Tôi đến đây chính là để nhắc nhở anh điều đó, sống phải biết tự lượng sức mình. Dù anh có thành công đến đâu cũng không thể từ bỏ xuất thân và quá khứ của mình. Anh là người thông minh nên tôi nghĩ tôi không cần nói nhiều. Sẽ không bao giờ có chuyện ba mẹ Quỳnh chấp nhận anh đâu.

Gương mặt Phú vẫn không biểu lộ gì:

– Anh muốn gì, nói thẳng ra đi!

Quang nhìn anh, cao giọng:

– Tôi muốn anh chấm dứt với Quỳnh vì điều đó tốt cho tất cả mọi người. Nếu thật sự yêu cô ấy thì anh đừng để Quỳnh phải sống đau khổ như thế nữa, thà đau một lần rồi sẽ qua. Có thể anh không biết điều này, Quỳnh sống trong căn nhà của mình mà như bị cầm tù, cô đã vì anh mà chống đối lại ba mẹ, điều mà Quỳnh chưa một lần dám làm.

– Sao anh không nghĩ chính những điều đó sẽ càng làm cho tôi không thể bỏ cuộc.

– Đó là sự ích kỷ.

Phú nói lạnh lùng:

– Tình yêu thì luôn luôn ích kỷ, nên tôi cũng không chấp nhận được việc anh đến tìm để thuyết phục tôi từ bỏ người yêu của mình. Việc đó đúng ra phải là của tôi. Sẵn đây, tôi nói thẳng, tôi rất không thích cách anh lợi dụng gia đình và sự yếu đuối của Quỳnh để thuyết phục cô ấy. Tôi cảnh cáo anh nên chấm dứt trò đó đi.

Mặt Quang tái đi vì giận, anh gằn giọng:

– Tao chỉ dùng cách gây ông đập lưng ông thôi. Ngày xưa, chính mày đã giở trò sau lưng tao để quyến rũ Quỳnh, tao còn chưa thanh toán với mày món nợ đó.

Phú nói sắc lạnh:

– Anh nên thấy mình may mắn vì tôi đã thay đổi. Nếu là lúc trước, tôi đã không ngồi yên thế này.

Quang không kiềm được đứng bật dậy:

– Mày giỏi lắm! Để rồi xem mày và Quỳnh sẽ đi đến đâu. Tao sẽ làm mọi cách để mày

phải hối hận.

Nói rồi, Quang dẫn tờ giấy bạc lên bàn:

– Tao sẽ chống mắt xem mày làm được gì.

Nói xong, anh quay người đi nhanh ra cửa. Phú vẫn ngồi yên trên ghế, anh những muốn đập phá một cái gì đó cho thoả mãn cơn giận trong lòng. Phú ra khỏi quán, anh không về nhà mà lái xe lòng vòng ngoài đường, tự nhiên anh thấy tội nghiệp cho cả Quỳnh và mình. Những lời nói của Quang về cuộc sống của cô đã tác động đến anh không ít và Phú thấy lòng thật nặng nề khi nghĩ Quỳnh không bao giờ nói với anh điều đó.

Tuần sau, Phú ký được hợp đồng với công ty ông Nguyễn. Anh đặc biệt dành nhiều ưu ái cho ông, ông Nguyễn có vẻ rất hài lòng với sự hợp tác này. Anh đã đi dùng cơm với ông mấy lần, nhưng không bao giờ Phú đề cập đến Quỳnh.

Cả tháng nay, anh chỉ tập trung vào công việc. Sự bận rộn làm Phú không có thời gian để nghĩ đến chuyện tình cảm nữa. Quỳnh có gọi điện cho anh một lần, nhưng Phú bận tiếp khách nên không nói được nhiều với cô.

Sáng nay, Phú đến dự lễ khánh thành của công ty Trang. Thấy anh, cô cười thật tươi:

– Sao trễ vậy? Em cứ tưởng anh không đến.

Phú mỉm cười:

– Dù bận đến mấy, anh cũng phải đến chúc mừng em chứ.

Trang nheo mắt:

– Anh thấy thế nào?

Phú đưa mắt nhìn quanh rồi gật đầu:

– Rất đẹp! Anh tin em sẽ thành công với nghề quảng cáo của mình. Nghề này quan trọng là ý tưởng, một sở trường mà anh nghĩ rất hợp với em.

Trang nhướn mắt:

– Em không hiểu tại sao anh hiểu em đến vậy mà lại không thể yêu.

Phú nghiêm nghị:

– Trang!

Cô bật cười:

– Em đùa đấy. Anh biết không? Em rất thích vẻ lạnh lùng nghiêm nghị của anh, trông rất hay.

Phú lắc đầu không nói gì.

– Anh và Quỳnh thế nào rồi?

Phú nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết:

– Anh không thích nói về chuyện của mình. Em tò mò quá đấy.

Trang nhún vai:

– Em rất nhạy cảm với những chuyện tình cảm, em đoán hai người đang gặp rắc rối gì đó. Có phải từ phía gia đình Quỳnh không?

Phú định nói nhưng có người đã đi đến:

– Ba chị gọi chị qua bên.

Trang tự nhiên nắm tay anh:

– Anh gặp ba em chưa? Đi theo em.

Phú đành đi theo cô, ông Phùng đang đứng với vài người. Gặp anh, ông bắt tay hỏi:

– Cậu đến lâu chưa?

Phú cười lịch sự:

– Chỉ mới đến thôi.

Ông cười sáng khoái:

– Sau này nhờ cậu giúp đỡ cho con Trang giùm. Nó còn nông nổi lắm, chỉ có cậu mới có thể kiềm chế bản tính bướng bỉnh của nó thôi.

Phú cầm lấy ly rượu từ tay ông:

– Tôi không nghĩ vậy. Trang đã chín chắn và rất có năng lực, ông nên tin tưởng cô ấy.

– Không tin, tôi đã không cho nó ra công ty. Nó tuy giỏi nhưng kinh nghiệm còn yếu lắm. Cậu cố gắng để ý tới nó giùm, tôi rất cảm ơn.

Phú mỉm cười:

– Tôi sẽ giúp hết mình trong khả năng có thể.

Ông Phùng nâng ly cùng anh. Trang thì cứ đứng kể bên tủm tỉm cười, không biết cô cười vì anh đã quá thận trọng hay vì ba cô đã quá lo xa. Cuối cùng, Trang kéo bằng được anh lên phòng làm việc của cô. Đứng ở giữa phòng, cô dang cả hai tay ra:

– Anh thấy giang sơn của em thế nào?

Phú ngồi xuống bộ xa lông trong phòng. Anh trầm buồn cười khi thấy một chú heo nhồi bông thật lớn được đặt trong tủ kính gần bàn làm việc của cô:

– Giống như lâu đài của một công chúa.

Trang khoanh tay dựa vào cạnh bàn rồi nhướng mắt nhìn anh:

– Anh muốn nói là con nít chứ gì? Em thấy mặt anh kỳ lắm khi nhìn chú heo của em.

Phú phì cười:

– Anh đã như thế sao?

Trang liếc anh một cái, cô bước đến mở tủ lấy chú heo ôm vào lòng:

– Chứ gì nữa, nhưng em không giận đâu. Mỗi người có một sở thích riêng, quan trọng là mình biết tạo không gian để có thể hứng thú mà làm việc. Anh biết không? Mỗi lần nhìn chú heo này, em lại thấy mình yêu đời hơn. Anh thấy nụ cười của nó không, thật dễ thương.

Phú cười thành tiếng:

– Em không sợ các nhân viên bảo mình trẻ con sao?

Trang để chú heo vào chỗ cũ và bước đến trước mặt anh:

– Không, em không cần họ phải sợ mình. Nguyên tắc làm việc của em là tôn trọng lẫn nhau, như thế sẽ tốt hơn.

Phú gật gù:

– Anh tin em sẽ là một giám đốc rất được lòng nhân viên và họ sẽ hết lòng làm việc cho em.

Trang cười nhẹ:

– Anh biết lúc này, em đã nghĩ gì không?

Phú lắc đầu, Trang ngồi xuống cạnh anh:

– Em nên tránh xa anh ra, vì càng tiếp xúc em sẽ càng bị anh cuốn hút. Khi này nghe tiếng cười của anh, em có cảm giác như không kiềm chế nổi.

Phú nhìn cô:

– Đừng như thế, Trang. Em lại đùa phải không? Anh không thích thế đâu.

Trang đứng lên, cô quay nhìn nơi khác:

– Em buồn cười lắm phải không? Anh có biết thời gian qua, em đã cố gắng thế nào để không đến tìm anh không? Điều em không ngờ nhất là em đã yêu anh hơn những gì em nghĩ.

Phú cũng đứng lên, Trang luôn thẳng thắn trong tình cảm của mình, nhưng ở cô không làm cho người khác có cảm giác thương hại mà ngược lại nó có vẻ gì đó tự tin và bản lĩnh.

– Nếu cứ gặp nhau mà chúng ta lại thế này, anh nghĩ mình không nên xuất hiện trước mặt

em nữa.

Trang quay lại nhìn anh:

– Anh đã từng yêu mà lại dùng cách này sao? Nếu Quỳnh không gặp anh thì anh có quên cô ấy được không? Em rất dị ứng với những câu nói rỗng tuếch, nếu xa nhau thì thời gian cũng sẽ quên. Em không nghĩ vậy. Nếu đã thật sự yêu thì cả đời cũng không quên được.

Phú nhìn cô im lìm:

– Đừng làm anh khó xử, Trang. Chúng ta dừng lại ở đây, được không?

Trang khẽ cười:

– Anh lo cho em hay sợ bản thân mình?

– Anh thật lòng quan tâm em và rất tự chủ với chính mình. Nếu có rung động dù chỉ một chút, anh sẽ không để em đau khổ thế đâu. Anh rất rạch ròi trong tình cảm, em hiểu không?

Trang lắc đầu:

– Hình như sự đau khổ của em đã bị chai lì thì phải, cho nên nghe những lời từ chối rất tàn nhẫn của anh, em vẫn chịu đựng được. Hay tại vì em đã xác định rõ anh không bao giờ thuộc về mình nên không có ý nghĩ mơ mộng nữa. Sau Quỳnh, em là người con gái mà anh không muốn làm tổn thương bất cứ điều gì, em hiểu không?

Trang nhìn anh hơi lâu:

– Có nghĩa là nếu không có Quỳnh thì anh đã yêu em?

– Anh không biết.

Trang cười nhẹ:

– Đó là sự không rạch ròi trong tình cảm.

Phú lắc đầu trầm tĩnh:

– Không đúng. Anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó nên không thể trả lời thì đúng hơn.

Trang bắt chột nắm tay anh rồi đưa vào miệng cắn mạnh:

– Anh có xem phim Cô gái đồ long không? Em biết mình không phải là Triệu Minh mà có thể cắn để được anh yêu, nhưng em sẽ là Hân Ly cắn một cái cho anh nhớ suốt đời.

Phú nhìn dấu răng cô đỏ trên tay mình mà buồn cười:

– Em mê phim kiếm hiệp lắm hả?

Trang tủm tỉm:

– Em thích những phim của Kim Dung, xem rất hay.

Phú lắc đầu, anh hơi ngạc nhiên khi Trang như trở về nét trẻ con lúc đầu. Cô như con tắc kè, có thể biến đổi nhiều màu sắc, đúng là chỉ có con nít mới nghĩ ra cách bắt chước trong phim ảnh. Anh không biết khi cô là giám đốc và sẽ quản lý mấy chục nhân viên theo tính cách nào của mình.

– Nhưng đừng bắt chước các chương môn khi xử tội đệ tử của mình đấy.

Trang bật cười:

– Anh làm như em bạo lực lắm vậy, nhưng cái cách họ công tư phân minh thì cũng đáng học hỏi lắm chứ.

Phú cười khê:

– Anh nghĩ chắc em đã học hỏi rất nhiều để trở thành một quản lý.

– Dĩ nhiên rồi, và anh cứ chờ xem em dẫn dắt công ty này thế nào.

Phú mỉm cười không nói gì. Anh tin Trang sẽ thành công với ước mơ của mình, chỉ cần cô có đủ năng lực và niềm tin thì việc gì lại không đạt được.

Khi Phú và Trang trở xuống với mọi người thì gặp Quang đang đứng ở chân cầu thang, đôi mắt anh không giấu được sự ngạc nhiên khi thấy Phú. Phú không quan tâm, anh thờ ơ gật đầu chào rồi tạm biệt Trang và ba cô để ra về, vì anh còn nhiều việc phải làm trong hôm nay để chiều ra Đà Lạt công tác.

Nhưng sau khi đến Đà Lạt được hai ngày thì Phú đã ngã bệnh. Có thể thời gian qua anh đã làm việc quá sức lại gặp khí hậu ở đây nên đã không chịu nổi. Phú cố gắng chịu đựng để hoàn thành công việc và trở về thành phố sớm hơn, nhưng ngày cuối cùng thì anh không thể gượng nổi nữa. Phú mê man và sốt rất cao làm anh tài xế hết hoảng, phải đưa anh vào bệnh viện.

Phú không biết mình đã bất tỉnh bao lâu mà vừa mở mắt ra anh đã gặp Trang ngồi bên cạnh. Cô mừng rỡ khi thấy anh tỉnh lại:

– Anh thấy trong người sao rồi?

Vừa nói cô vừa tự nhiên sờ trán anh.

– Còn nóng lắm, để em gọi bác sĩ.

Phú mệt mỏi nhắm mắt, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Đến chiều anh mới tỉnh hơn một chút. Phú nhìn Trang đang loay hoay pha sữa rồi hỏi nhẹ:

– Em ra đây lúc nào? Sao biết anh bị bệnh vậy?

Trang bước đến đưa ly sữa vừa mới pha xong cho anh:

– Lúc anh Sơn nhận điện thoại báo anh bị bệnh là em có ở đó. Em rất lo khi anh chỉ có một mình.

Phú uống một ngụm sữa:

– Còn thằng Quân nữa chi, nó đưa anh vào bệnh viện mà.

Trang mím môi:

– Anh ta thì biết gì. Lúc em ra đây thì anh đang ngủ vùi bên cạnh anh. Anh sốt cao, anh cũng không hay. Từ đêm qua đến giờ, nếu không có em chắc anh vẫn còn nằm ì trên giường.

Phú nhẹ giọng:

– Cảm ơn em.

Trang lườm anh một cái:

– Em không bắt buộc anh nói câu đó đâu nghe.

Phú nói thành thật:

– Anh rất thật lòng.

Rồi như chợt nhớ Phú hỏi:

– Em ra đây rồi công việc thế nào?

– Em tự sắp xếp được. Đợi vài ngày nữa anh khỏe hơn, chúng ta sẽ cùng về thành phố.

Phú khoát tay:

– Không cần đâu. Anh đỡ nhiều rồi và có thể tự chăm sóc mình.

– Anh đừng buồn nữa, em sẽ không nghe anh đâu. Anh chỉ cần cố gắng khỏe nhanh một chút để cùng em về thành phố là tốt rồi. Em cũng rất bận, nếu một tuần mà anh vẫn không khá hơn, em sẽ bỏ mặc anh đó.

Phú lắc đầu chào thua. một lát cô nói tiếp:

– Lúc đầu, em định tìm Quỳnh để báo tin về anh, nhưng không hiểu sao em không làm thế vì em có cảm giác anh sẽ không chấp nhận.

Phú đặt ly nước vừa uống xong xuống bàn:

– Vậy à!

Trang nhìn anh như quan sát:

– Em làm vậy đúng không?

Phú nói thẳng thắn:

– Em đã làm rất đúng và đừng hỏi thêm gì ở anh, được không?

Trang mỉm cười:

– Câu trả lời của anh cũng đủ để em hiểu rồi và thấy cảm phục tình yêu của hai người.

Phú không nói gì, chỉ chỉ có vẻ mệt mỏi. Trang hiểu anh còn rất yếu.

– Anh nghỉ một chút đi, đừng nói chuyện nữa.

Phú nằm xuống giường:

– Anh ghét nhất là bị thế này, thật không dễ chịu chút nào.

Trang nheo mắt:

– Chứ ai bệnh mà dễ chịu đâu anh chỉ em xem. Nói vậy cũng nói.

Phú lại cười, anh không chối một điều là có Trang bên cạnh anh thấy mình bớt cô đơn và vui đôi chút.

Nhưng đến hơn một tuần Phú mới được xuất viện. Trang cũng ở lại với anh cho đến lúc ra về. Những ngày đó, nhìn cách cô quản lý công ty bằng điện thoại mà anh thâm phục.

Trang đã chứng tỏ cho ba cô thấy về năng lực của mình.

Phú đưa Trang về thẳng nhà cô, bước xuống mở cửa xe cho cô, Phú nói dịu dàng:

– Anh rất cảm ơn em vì những ngày qua.

Trang khẽ cười:

– Chỉ lần này thôi không có lần sau đâu. Nếu anh để mình bệnh đến nông nổi đó một lần nữa thì không những em, mà cả anh Sơn cũng bỏ quách anh luôn.

Phú cười nhẹ:

– Anh sẽ luôn nhớ lời cảnh cáo của em mà giữ sức khỏe của mình.

Trang lườm anh một cái:

– Em vào nhà. Anh về nhà nghỉ đi, mai hãy đến công ty.

Phú gật đầu, anh đứng yên chờ cho cô khuất vào cổng rồi mới ra về. Ngồi trong xe, Phú mới lấy máy để điện cho Quỳnh, một tháng rồi vì quá bận rộn nên anh không điện cho cô. Nhưng chuông đổ đến cuối cùng mà cô vẫn không bắt máy, không biết cô ngủ hay là quên mang theo máy?

Mấy ngày sau, Phú vẫn không có cách nào liên lạc được với Quỳnh và cô cũng không điện cho anh. Nếu không có chuyện gì thì khi thấy số máy của anh cô đã gọi lại.

Vừa phải lo việc công ty, vừa lo chuyện của Quỳnh, anh muốn điên lên được. Anh linh cảm Quỳnh đã gặp chuyện gì đó mà mình đã quá thờ ơ không biết.

Tối, không thể chịu nổi, Phú lái xe đến nhà cô. Dừng xe trước cổng, anh ngược nhìn lên

phòng Quỳnh thì thấy đèn vẫn còn sáng chứng tỏ cô đang ở nhà. Phú vội lấy máy gọi cho cô nhưng Quỳnh vẫn không nghe. Anh ngồi yên trên xe mà thấy lòng như lửa đốt. Dù có xảy ra chuyện gì cô cũng nên nói rõ ràng với anh, cách cư xử của Quỳnh thật chẳng coi anh ra gì.

Phú quyết định gọi số máy nhà cô, anh thấy nhẹ nhàng vì không phải tiếng của bà Nguyễn.

– Alô.

– Xin lỗi, cho tôi gặp Phúc Quỳnh.

– Cậu là ai?

– Tôi là bạn cô ấy. Tôi cần gặp Quỳnh có chuyện rất gấp, nhờ chị gọi cô ấy giúp.

Chị người làm hơi ngần ngại:

– Vậy cậu chờ chút nhé!

1 lúc sau thì tiếng cô trong trẻo vang lên. Phú thấy giận ghê gớm vì biết cô cố ý tránh mặt anh:

– Alô.

– Anh đây. Sao anh gọi mà em không bắt máy. Em giải thích về thái độ của mình đi.

Quỳnh hơi im lặng, một lúc sau mới nói:

– Tôi không có gì để giải thích cả. Tôi sẽ nói rõ ràng với anh lần cuối cùng. Chúng ta chia tay đi, tôi đã ngốc một lần là để mình tin anh, sẽ không bao giờ trong đời mình, tôi ngốc đến hai lần.

Nói rồi, cô gác máy. Phú nhìn đăm đăm vào một chỗ, anh mơ hồ hiểu lý do vì sao cô giận và không thể không thấy mệt mỏi khi cô cứ nông nổi trẻ con như thế. Những lúc xa cách nhau thế này, niềm tin phải luôn luôn tuyệt đối vậy mà chỉ cần nghe hay nhìn thấy những gì hơi hiểu lầm một chút là cô đã mất lòng tin ngay. Dù không muốn, anh vẫn thấy xúc phạm vì cách cô nghĩ về mình và cả cách cư xử quá nông nổi đó.

Phú quay xe ra về, anh biết bây giờ mình không đủ bình tĩnh để thuyết phục cô, anh cố không nghĩ đến sự tổn thương của mình mà chỉ nghĩ đến sự đau khổ của cô.

Mấy hôm sau, anh vẫn không có cách nào để gặp riêng Quỳnh. Cuối cùng không thể làm khác, anh đến nhà tìm Hân. Lần đầu tiên anh nhờ vả vào sự giúp đỡ của bạn Quỳnh, điều mà anh rất không thích. Mở cổng cho anh, Hân cứ tròn mắt nhìn:

– Em không nghĩ là anh. Chắc có chuyện quan trọng lắm nên anh Phú mới đến tìm, phải

không?

Phú hơi què vì câu nói vô tư của cô. Hân nói chẳng khác nào nếu không có chuyện thì anh đã không đến, nhưng Phú không thể trách cô vì Hân đã nói đúng.

– Anh có phiền em không?

Hân khẽ cười:

– Anh vào nhà đi.

Phú theo cô vào nhà nhưng cả hai lại ngồi ở băng đá trước sân:

– Em còn đi diễn nữa không?

Hân gật đầu:

– Còn, nhưng ít hơn lúc trước, em đâu nổi tiếng như nhỏ Quỳnh.

Phú khẽ cười:

– Em không có nghề tay trái sao?

Hân nheo mắt:

– Em nhất gan lắm, nên làm việc gì cũng cả hai tay. Em chuẩn bị mở một shop thời trang và sẽ không đi diễn nữa.

– Em không thích làm người mẫu nữa à?

– Thích chứ, nhưng nghề nào cũng có tuổi và sự đào thải của nó. Địa vị em không vững bằng Quỳnh nên phải rút lui sớm hơn, nhưng em không hối tiếc đâu, vì đó là qui luật mà.

Phú gật gù:

– Anh thấy em khác trước rất nhiều, chừng chặc hơn.

Hân trề môi:

– Em thấy nhỏ Quỳnh còn già hơn cả em. Tính nó bây giờ như bà cụ, trầm lặng và ít nói khủng khiếp, nhiều lúc em nhìn nó mà thấy mình như con nít.

Phú phì cười:

– Con nít có nhiều loại con nít. Quỳnh không chừng chặc hơn em bao nhiêu đâu.

Hân nheo mắt:

– Anh đến vì Quỳnh phải không?

Phú gật đầu:

– Em có giúp anh không?

– Giúp thì em sẵn sàng rồi, nhưng mẹ Quỳnh khó lắm, đi đâu cũng có tài xế đưa.

– Anh biết, nhưng anh rất cần gặp Quỳnh, em ráng giúp giùm anh.

Hân nhìn nhìn Phú:

– Bao lâu rồi, hai người không gặp nhau? Em nghe nhỏ Quỳnh nói, anh không chịu gặp nó dù nó có khóc và hờ anh đến thế nào.

Nói rồi, Hân đỏ mặt, cô thật láu táu khi nói điều này với Phú. Nếu nhỏ Quỳnh mà biết chắc nó giết cô mất. Phú cười nhẹ:

– Các cô hay tâm sự chuyện tình yêu lắm hả? Thì ra em biết về chuyện của tụi anh không phải ít.

Hân nói nhanh:

– Không phải đâu, nó nói điều này với em lâu lắm rồi. Thời gian sau này em ít gặp nó lắm, và Quỳnh cũng không nói gì.

Phú thấy buồn cười nhưng bên cạnh đó là cảm giác nhói nhói khi nhớ lại sự trẻ con của Quỳnh, anh xót xa khi nghĩ mình chính là nguyên nhân dẫn đến cuộc sống lặng lẽ ít tiếng cười của cô bây giờ.

– Anh nhớ nhỏ Quỳnh lắm phải không?

Phú cười không nói gì.

– Quỳnh nó yêu anh lắm, anh đừng cứng rắn quá, hãy mềm mỏng với nó một chút, nó sẽ thấy hạnh phúc hơn.

– Sao em lại nói vậy?

Hân nhú mày như suy nghĩ:

– Hai người cứ xa nhau như vậy, là con gái nên em hiểu. Quỳnh sẽ luôn cảm thấy không an toàn, nó sẽ lo đủ thứ, không chỉ lo cho cuộc sống của anh mà quan trọng là sợ anh thay đổi. Khi yêu nhau, điều mà con gái cần là cảm giác an toàn, anh hiểu không?

Phú nhìn cô, không ngờ đến đây anh được Hân chỉ dạy về cách cư xử trong tình yêu, nhưng anh không chối một điều là những điều cô nói đều rất thấm với mình.

– Có lẽ anh cần phải nhìn lại mình sau khi nghe em nói. Cảm ơn em.

Hân tủm tỉm như thích thú, cô hứng chí hứa:

– Được rồi, ngày mai anh cứ đến đây, bằng mọi cách em sẽ dẫn nó đến gặp anh.

Phú gật đầu:

– Nhưng em đừng nói với Quỳnh là đến gặp anh.

Hân nhú mày:

– Sao kỳ vậy?

Phú cười nhẹ:

– Cô ấy đang giận anh, nếu em nói Quỳnh sẽ không đến đâu.

Hân cảnh giác:

– Nhưng anh đã làm gì? Nếu em giúp anh mà nó giận luôn em thì anh chịu trách nhiệm đó.

Phú khẽ cười:

– Em không tin anh sao?

Hân lắc đầu:

– Không phải, em biết anh yêu Quỳnh thật lòng mà, em không nhìn người sai đâu.

Phú bật cười vì câu nói của cô, tự nhiên anh nhớ đến Quỳnh, kể cả Hân cũng đã nhận định rõ tình yêu của anh. Phú không hiểu sao Quỳnh lại không tin vào điều đó.

Nói là ngày mai nhưng đến tuần sau, Hân mới hẹn được Quỳnh ra ngoài. Khi Phú đến nhà Hân vừa định bấm chuông thì thấy Hân đi ra. Cô nheo mắt nhìn anh:

– Nó đang ở trong. Em đi đây, hai người cứ tự nhiên.

– Cảm ơn em.

Hân nhún vai:

– Chắc chắn nó sẽ giận em, nhưng em tin mình làm đúng.

Phú mỉm cười không nói gì, anh chờ Hân đi xong rồi mới đi vào nhà. Quỳnh không có ở phòng khách, Phú hơn ngần ngừ không biết phải làm gì vì đây là nhà của Hân nên anh không thể tự nhiên vào phòng tìm cô. Anh còn đang phân vân thì Quỳnh đã từ phía sau đi lên. Gặp anh, cô thoáng khựng lại, nhưng rồi gương mặt lập tức lạnh lùng ngay.

– Anh xin lỗi khi phải dùng cách này để gặp em.

Quỳnh vẫn đứng yên nhưng quay mặt chỗ khác chứ không nhìn anh. Phú chậm rãi bước về phía cô.

– Hôm nay anh muốn hai đứa nói chuyện rõ ràng với nhau. Em cứ nói hết những gì mình nghĩ, rồi anh sẽ giải thích với em.

Khuôn mặt Quỳnh vẫn không thay đổi. Không nói gì cô bước đến lấy giỏ và quay ra cửa nhưng Phú đã chặn lại.

– Em có thể cư xử như thế sao? Anh rất không thích thái độ này của em.

Phúc Quỳnh mím môi như cố dằn:

– Anh không thích kẻ anh, tôi không có gì để nói với anh cả. Đề nghị anh tránh ra.

Phú nói kiên nhẫn:

– Anh sẽ để em về nếu em giải thích thái độ của em mấy ngày qua. Trả lời anh, có phải em lại nghi ngờ tình cảm của anh không?

Quỳnh chớp mắt nhìn nơi khác:

– Tôi không nghi ngờ gì cả mà chỉ thấy mình sai lầm thôi.

Phú nhìn cô, anh thấy bớt căng thẳng khi cô đã chịu nói:

– Sai lầm gì?

Giương mặt Quỳnh vẫn không thay đổi, nhưng giọng nói thì không còn gai góc nữa mà có vẻ như rời rạc:

– Người ta thường nói xa mặt cách lòng nên tôi không trách khi anh thay đổi vì người con gái khác. Tôi biết, từ lúc yêu nhau đến giờ, anh đã chịu rất nhiều thiệt thòi nên điều đó trước sau gì cũng sẽ xảy ra, nhưng nó đến nhanh hơn tôi nghĩ. Tôi chỉ thấy thất vọng một điều là anh đã không thành thật.

Phú nhìn gương mặt thẫn thờ của cô mà cố dằn sự nóng giận trong lòng mình:

– Em nói vậy mà không thấy quá đáng sao? Nếu muốn thay đổi thì anh đã không đến đây. Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu thật sự yêu và nghĩ đến tình cảm bao năm qua của chúng ta, thì em đã không mất niềm tin và nghi ngờ như vậy.

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác, lời nói của Phú hình như chẳng tác dụng gì đến cô.

– Thời gian qua, tôi đã đánh mất chính mình và anh cũng vậy. Chúng ta đã sai lầm khi kéo dài mối quan hệ một mối này. Mẹ tôi đã dạy tôi phải nhìn vào thực tế để mà sống và chấp nhận.

Phú làm li nhìn cô:

– Chấp nhận gì?

– Tất cả. Cả anh và tôi đều nông nổi khi sống mà không biết chấp nhận.

Phú quay mặt cô đối diện với mình:

– Em nói mà có suy nghĩ không vậy? Tự giờ, những gì anh nói không thuyết phục gì đối với em sao?

Quỳnh nhìn thẳng vào mắt anh, dù cô có cố gắng đến đâu thì vẫn lộ ra sự phờ phạc của mình.

– Khi người ta đã mất niềm tin thì sẽ không bị thuyết phục nữa. Anh đừng có nín kéo, tôi đã quyết định rồi thì sẽ không bị lung lạc đâu.

Phú nhìn cô giận dữ:

– Đừng đem bản tính của một ngôi sao ra nói chuyện với anh. Thái độ của em thật chẳng coi anh ra gì, anh không tha thứ cho những lời nói này đâu.

Phúc Quỳnh quay nhìn nơi khác, Phú buông cô ra như để trấn tĩnh mình:

– Anh không cần biết mẹ em đã dạy em những gì, nhưng cái cách em đập đổ những gì anh đã cố gắng trong bao năm qua thì anh thấy mình không nên luyến tiếc nữa.

Phúc Quỳnh hơi nhìn xuống, một cử chỉ thể hiện sự yếu đuối của cô từ lúc gặp nhau đến giờ, Phú thấy nhưng không biểu lộ gì.

– Anh đã sai lầm khi nghĩ rằng người hiểu anh nhất và tin anh nhất chính là em. Anh không giống em. Khi đã yêu anh luôn tin tuyệt đối vào người yêu của mình, nếu không như thế thì anh bỏ cuộc lâu rồi.

Quỳnh quay nhìn anh nhưng Phú đã nói tiếp:

– Đối với anh, sự nghi ngờ trong tình yêu là một điều xúc phạm, nhưng anh đã cố gạt bỏ sự tổn thương của mình mà đến đây để giải thích với em. Nhưng bây giờ anh không còn kiên nhẫn để thuyết phục nữa, em hãy tự suy nghĩ đi.

Nói rồi, Phú giận dữ đi ra cửa mà không nhìn đến cô lần nào. Ra đến cổng, anh lấy điện thoại để gọi cho Hân vì anh không yên tâm khi để Quỳnh ở đây một mình. Phú ngồi vào xe và đợi đến khi Hân về, anh mới chạy xe đi. Anh không lái xe về công ty mà lang thang ngoài đường trong tâm trạng mệt mỏi lần chán chường. Đúng là anh không đủ kiên nhẫn để thuyết phục. Đến giờ, anh vẫn thấy giận điên người khi nghĩ những gì mình đã phản đầu bao năm nay để cuối cùng đổi lấy là sự kiên định của cô. Bà Nguyễn đã thành công khi tác động suy nghĩ của Quỳnh. Bà đã gián tiếp cho anh biết, mình sẽ không bao giờ được chấp nhận trong gia đình bà.

Đến tối, Phú mới lái xe về nhà. Lúc trước còn có Quỳnh để anh tiếp tục kiên trì, bây giờ cô cũng đang dần xa tầm tay anh, Phú không biết mình có đủ kiên nhẫn để vượt qua không, hay càng lúc càng sai lầm khi mà Quỳnh đã không còn tin vào tình cảm của anh nữa.

Tuần sau Phú phải bay qua Nhật để ký hợp đồng với công ty bên ấy. Trước khi đi, anh cũng không gọi điện cho Quỳnh, anh nghĩ cả anh và cô đều cần có thời gian để yên tĩnh suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện. Nhưng khi qua đó, Phú vẫn không thanh thản như mình nghĩ. Mỗi khi rời khỏi công việc thì tâm một rí anh lại tràn ngập hình bóng Quỳnh. Nếu

Quỳnh biết anh nhớ cô thế nào thì chắc cô sẽ không mất lòng tin như vậy.

Vài ngày sau, khi xem tivi, anh mới biết Quỳnh cũng đang ở Nhật. Cô và vài người mẫu theo đoàn qua đây để giao lưu văn hoá giữa hai nước. Tối, không kèm được, Phú đón xe đến nơi cô biểu diễn. Lần đầu tiên, anh xem từ đầu đến cuối một chương trình mà không biết chán. Cuối biểu diễn, Phú mua một bó hoa và nhờ người mang đến tặng cho cô rồi lặng lẽ ra về. Anh không muốn gặp cô trong lúc này, dù Phú biết đây là cơ hội tốt nhất để thuyết phục. Anh hiểu có thể Quỳnh sẽ mềm lòng, nhưng Phú không muốn cô quay lại với anh chỉ vì sự yếu đuối, cái anh cần là lòng tin của cô, điều đó mới là quan trọng.

Về khách sạn, Phú càng thấy cô đơn hơn khi nhớ đến Quỳnh. Anh khao khát được ở bên cô cả một ngày mà không phải vương bận hay suy nghĩ chuyện gì, cả hai sẽ chỉ sống trong tình yêu say đắm dành cho nhau mà thôi. Phú cứ đứng ở phía cửa sổ nhìn ra ngoài. Không biết nhận được bó hoa của anh, cô có tâm trạng như anh bây giờ không, và Quỳnh sẽ nghĩ gì khi biết anh đang ở cùng cô trên đất nước xa lạ này và có cảm thấy cô đơn?

Trưa hôm sau, Phú phải về Việt Nam vì công việc ở đây đã xong. Trước khi ra sân bay, anh gọi điện hỏi số điện thoại nơi Quỳnh ở. Không hiểu sao, anh lại muốn nghe tiếng nói của cô trước khi trở về nước đến thế. Tiếng Quỳnh, dù cố gắng đến đâu, anh vẫn nhận ra sự bồng chồn trong đó, hình như cô đã đoán là anh.

– Alo.

– Em đã biết là anh phải không?

Giọng Quỳnh nghiêm nghị:

– Anh gọi có chuyện gì không?

– Hôm nay anh phải về nước, anh chỉ muốn chúc em ở lại vui vẻ thôi.

Thấy Quỳnh không trả lời, anh chậm rãi nói tiếp:

– Em có muốn anh ở lại với em không?

Quỳnh lập tức trả lời:

– Không, và tôi không hiểu sao anh lại dám nói thế khi chúng ta đã không còn gì với nhau.

Tiếng Phú vẫn trầm ảm như lúc đầu:

– Em đừng để sự nóng nổi đẩy mình đi quá xa. Hai đứa đâu thể chia tay dễ dàng như vậy. Anh đã nói rồi và sẽ nói lại lần cuối cùng cho em rõ, anh sẽ không bỏ cuộc đâu, vì anh luôn yêu em và cần có em, em hiểu không?

Phúc Quỳnh không nói gì. Anh im lặng ột lúc rồi nói nhẹ nhàng:

– Anh rất mừng là em đã không cúp máy, điều đó chứng tỏ trong lòng em vẫn chưa thật dứt khoát. Anh không thích sự nửa vời nhưng em thì luôn luôn như vậy. Anh đã rất cố gắng để thông cảm với điều đó vì anh hiểu sự mâu thuẫn trong lòng em. Nói thật, nếu không có Hân, anh cũng không hiểu được điều này đâu. Anh muốn em tin anh, tin tuyệt đối vào tình yêu của chúng mình. Cảm giác an toàn không thể chỉ ở bên nhau mới có, mà còn tồn tại trên lòng tin nữa, em hiểu không?

Quỳnh lại im lặng, một lúc sau cô mới nói:

– Tôi không biết Hân đã nói gì, nhưng tôi nghĩ không ai có thể đặt lòng tin vào một người không thành thật cả.

– Em đã nói như thế rất nhiều lần. Em nói rõ đi, anh không thành thật chuyện gì?

– Tự anh biết lấy. Tôi mệt lắm. Tôi cúp đây. Chúc anh thượng lộ bình an!

Nói rồi, cô cúp máy ngang. Phú thấy giận thật sự vì thái độ của cô. Anh những muốn đến khách sạn cô ở ngay lập tức để nói chuyện rõ ràng nhưng hiểu sẽ không dễ dàng khuất phục được bản tính bướng bỉnh của cô, thậm chí sẽ càng làm mọi việc tồi tệ hơn và quan trọng là mọi người sẽ nhìn cả hai người nếu anh và cô đều không biết kiềm chế. Phú không sợ cho mình mà chỉ lo đến hình tượng của cô, điều đó thật chẳng hay ho gì.

Phú đã về Việt Nam gần một tháng và anh biết Quỳnh cũng vừa về nước mấy ngày nay. Anh không thể nhờ Hân giúp mình một lần nữa, và cũng không biết làm gì để có thể gặp riêng cô. Nếu Quỳnh biết là anh khổ sở thế nào, chắc cô không đủ cứng rắn để chia tay đâu.

Đang muốn điên lên vì những ý nghĩ về Quỳnh thì Sơn bước vào, anh kéo ghế ngồi đối diện với Phú:

– Tao có chuyện này muốn hỏi mày.

Phú đưa mắt nhìn bạn chờ đợi.

– Nói thật đi, mày muốn gì ở ông Nguyễn?

Phú nhẹ giọng:

– Xin lỗi vì tao đã đem chuyện riêng vào công việc.

Sơn khoát tay:

– Tào lao! Tao chỉ muốn biết mục đích của mày là gì? Tao thật sự ngạc nhiên khi thấy sự ưu ái của mày đối với công ty ông ấy.

Phú thẳng thắn:

– Tao yêu con gái ông ấy.

Sơn tròn mắt ngạc nhiên rồi bật cười lớn:

– Bất ngờ thật. Tao cứ tưởng mày không biết yêu là gì. Tao nghe nói về con gái ông ấy rất nhiều, cô ấy rất nổi tiếng, phải không? Hai người yêu nhau à?

Phú gật đầu không nói gì.

– Sao gần hai năm nay chẳng thấy mày dẫn đến đây vậy?

Lâu lắm rồi, tụi tao không gặp nhau.

Sơn ngạc nhiên nhìn bạn:

– Sao lại như vậy? Chia tay hả?

– Không phải, mày không hiểu đâu.

Sơn nhìn bạn như quan sát, bây giờ anh mới để ý thấy đôi mắt khắc khổ của Phú. Anh đắm nhẹ vào vai bạn:

– Ghê thật! Lầm lì vậy mà được người con gái rất nhiều người mơ ước yêu đấy. Tao ganh tị nhé. Tao có thấy cô ấy trên tivi, rất tuyệt. Cố gắng lên, tao ủng hộ mày.

Phú mỉm cười không nói gì. Chiều thì anh nhận điện thoại của ông Nguyễn mời đi ăn.

Khi anh đến thì ông và thư ký của mình đã chờ sẵn. Phú cười như biết lỗi:

– Tôi xin lỗi vì đến trễ.

Ông Nguyễn khoát tay vui vẻ:

– Không có gì. Chúng tôi mới đến thôi.

Ông Nguyễn rót một ly rượu đưa cho anh:

– Uống với tôi một ly. Hôm nay tôi rất vui và niềm vui này nhất định phải chia sẻ với cậu.

Phú uống cạn ly rượu rồi đưa mắt nhìn ông như hỏi. Ông Nguyễn bật cười vỗ vai anh.

– Anh đã giúp tôi trúng thầu công trình của ông John. Điều đó không đáng chúc mừng sao.

Phú chỉ cười chứ không nói gì. Ông Nguyễn hưng phấn nói tiếp:

– Hôm nay cậu phải uống thật say với tôi, không được từ chối đấy. Yên tâm đi, có cô Vân ở đây, chúng ta sẽ về nhà an toàn.

Cô thư ký của ông Nguyễn có vẻ hiền, tự giờ cô chỉ cười chứ không nói gì.

– Cô Vân cũng nên uống với chúng tôi một ly chứ.

Vân mỉm cười nhìn anh:

– Tôi không được phép say. Đó là lệnh.

Ông Nguyễn bật cười:

– Tôi chỉ nói đùa thôi, cô tin thật sao?

Cả ba ăn uống nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Ông Nguyễn là có vẻ say nhất, ông quay qua anh:

– Cậu có người yêu chưa?

Phú nhìn ông:

– Có rồi.

Ông Nguyễn gật gù:

– Cậu thành thật lắm. Cậu biết không, những người đàn ông trẻ như cậu thường thì tôi hỏi, họ luôn trả lời là chưa.

Phú khẽ cười:

– Ông không tin?

Ông Nguyễn nhún vai:

– Không quan tâm thì đúng hơn. Họ rất muốn lấy lòng tôi. Cậu có biết vì sao không?

Phú gật đầu thẳng thắn:

– Vì con gái của ông.

Ông Nguyễn nhướng mắt:

– Đúng vậy. Và họ quên một điều rằng, tôi ăn muối còn nhiều hơn họ ăn cơm, cho nên không việc gì có thể qua mắt được tôi cả, chúng nó không bằng cậu.

Phú hơi cười khi nhìn cử chỉ của ông. Nếu hôm nay không say thì ông đã không cao hứng mà nói nhiều như vậy:

– Cậu cũng như họ, nhưng mục đích thì tôi chưa đoán ra. Cậu rất ưu ái tôi, tôi biết, nhưng tôi tin cậu.

Phú hơi bất ngờ khi nghe ông nói, đúng là không điều gì qua mắt được ông. Nếu ông biết được mục đích của anh cũng giống như những gã đàn ông khác thì ông sẽ như thế nào?

Phú đỡ ông Nguyễn ra xe vì ông có vẻ quá say. Anh quay qua cô thư ký của ông:

– Tài xế đâu, sao không đi cùng hai người?

– Vợ anh ấy sanh nên đã xin nghỉ vài ngày.

Phú gật đầu rồi đóng cửa xe lại:

– Cô đưa ông ấy về được chứ?

Vân gật đầu rồi nhìn anh một cái:

– Dạ được.

Phú hơi ngạc nhiên khi thấy cử chỉ ngần ngừ của cô:

– Cô muốn nói gì phải không?

Vân mỉm cười nhìn anh:

– Có thật sự là anh không vì con gái ông ấy không?

Phú nhướng mắt:

– Thế cô nghĩ sao?

Vân nhẹ nhàng:

– Tôi đã gặp anh trong buổi tiệc tại nhà bạn tôi, và tôi biết anh không quen biết gì với chủ nhân hôm ấy. Đêm đó có cả Phúc Quỳnh.

Phú nhìn cô đôi mắt thoáng ngạc nhiên:

– Không ngờ ý đồ của tôi đã bị cô phát hiện, nhưng không sao, vì tôi cũng không có ý định giấu giếm.

– Tại sao anh không nói với ông Nguyễn?

– Tôi chưa có cơ hội nói chứ không phải là không nói. Sẽ đến lúc mọi chuyện cũng phải rõ ràng. Cô nên tin rằng, tôi là người mong điều đó nhất.

Vân mở cửa xe:

– Tôi tin anh và cũng không có ý muốn xen vào chuyện riêng của người khác. Tôi về trước nhé.

Phú đứng yên nhìn theo cho đến khi xe Vân rẽ qua con đường khác. Sự phát hiện này làm anh thấy buồn cười. Không ngờ Vân cũng biết mối quan hệ của anh và Quỳnh, đúng là đêm ấy anh không chú ý gì đến mọi việc xung quanh nói chi đến nhận ra người quen trong đó.

Phú ra về trong tâm trạng thanh thản đôi chút vì anh biết dù không nói ra, nhưng Vân như đã ủng hộ mình với Quỳnh thì anh lại thấy ấm áp lạ kỳ. Nó như là một sự chia sẻ, một nguồn động viên nhỏ bé để anh có thể vượt qua và đối đầu với tất cả.

Phú cứ lái xe lòng vòng hết đường này đến đường khác, cuối cùng anh cho xe chạy chậm chậm ngang nhà hát, anh thấy Quang đứng dựa vào xe với dáng vẻ chờ đợi. Tự nhiên Phú nhớ đến việc Quang biết mối quan hệ của anh và Trang, và không ngốc đến nỗi không

hiều vì sao Quỳnh lại mất lòng tin như thế.

Nghĩ đến đó, không kềm được, Phú quay nhanh đầu xe lại, anh cho xe đậu trước đầu xe của Quang. Thấy anh, Quang hơi lúng túng nhưng cũng cố cao giọng:

– Tôi không nghĩ là anh dám đến đây để rước Quỳnh. Cô ấy không muốn thấy mặt anh đâu.

Phú nhếch môi lạnh lùng:

– Nghe mày nói thế, tao biết là mình đã đoán không lầm. Tao không đến đây gặp Quỳnh mà là để dạy cho mày một bài học.

Nói dứt câu, Phú đã đâm thẳng vào mặt Quang. Vì bị bất ngờ nên Quang lãnh trọn cú đâm của anh. Quang còn đang ôm mặt vì đau và choáng váng thì Phú đã nắm cổ áo anh kéo lên:

– Hãy cư xử cho đúng mực một thằng đàn ông. Tao cảnh cáo mày, nếu còn hèn hạ chơi trò đó thì tao sẽ không nhẹ nhàng như hôm nay đâu.

Quang nhìn anh toé lửa:

– Mày cư xử thế này mới đúng là bản chất của một thằng lưu manh dốt nát đấy.

Phú không nao núng mà đâm vào mặt Quang thêm cái nữa.

– Mày nói đúng lắm. Nếu muốn biết thêm về con người thật của tao thì mày thử giở trò một lần nữa xem sao.

Nói rồi, Phú buông cổ áo anh ta ra khi thấy mọi người đã bu quanh cả hai. Phú bước về xe bằng những bước chân tự tin. Anh không thấy giận dữ hay nao núng vì việc mình làm, anh chỉ muốn làm những gì cần phải làm, và việc dạy cho Quang một bài học là việc làm thiết thực nhất của một thằng đàn ông đối với Phú.

Về đến nhà được một lúc thì điện thoại reo. Phú nhìn số điện thoại trên màn hình mà thấy buồn cười, anh đã đoán trước Quỳnh sẽ gọi cho mình:

– Alô.

Tiếng Quỳnh giận dữ không kiềm chế:

– Sao anh lại có thể cư xử như vậy? Thật quá đáng!

Phú nói trầm tĩnh:

– Vì anh ta, em mới gọi cho anh phải không? Em đau lòng à?

Giọng Quỳnh vẫn không thay đổi:

– Tôi thật thất vọng về cách xử sự của anh. Tôi biết anh làm vậy với ý gì, và tôi sẽ không

bao giờ tha thứ cho hành động này của anh đâu.

– Em đã làm như vậy rồi cho nên không cần phải lặp lại với tôi điều đó nữa. Tôi nói để em đừng suy nghĩ lệch lạc. Không phải vì em mà tôi đánh anh ta. Có những chuyện chỉ có đàn ông với nhau mới hiểu được. Tôi tin Quang biết rõ lý do vì sao anh ta bị đánh.

Tiếng Quỳnh như nghẹn lại:

– Anh thật đáng sợ! Anh đã thay đổi quá nhiều rồi, hay tại vì tôi đã không nhận ra bản chất thật của anh?

Phú nói lạnh tanh:

– Em có biết bây giờ tôi có cảm giác gì không?

Phúc Quỳnh không nói gì. Phú nói sắc lạnh:

– Bị phản bội. Không những em phản bội lại lòng tin của tôi mà còn chà đạp lên nó. Dù vị tha đến đâu, tôi cũng không thể tha thứ cho việc người yêu của mình gọi điện đến mắng chỉ vì lo lắng cho một người đàn ông khác.

– Tôi không cho phép anh đánh bạn tôi như thế. Nếu tôn trọng tôi, anh đã không làm vậy, anh có biết anh Quang đã rất vị tha mà bào chữa cho hành động của anh không?

Phú cười khô khan:

– Hôm nay tôi mới nhận ra em rất tin Quang.

– Vì anh ấy luôn thành thật với tôi.

Phú nói bình thản:

– Nghe đây Quỳnh! Đây là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện với nhau. Nãy giờ nghe em nói, tôi mới chợt nhận ra sai lầm của mình và thấy mình cần phải dứt khoát. Tôi đồng ý lời chia tay của em và sẽ không bao giờ thay đổi quyết định của mình đâu.

Nói xong, Phú cúp máy ngay, một cử chỉ không muốn vướng bận nữa. Anh đưa tay vỗ trán như để trấn tĩnh nhưng vẫn cảm thấy bưng bưng cả người.

Phú bước về phía cửa sổ, đôi mắt như tối đi khi nhìn vào khoảng không trước mặt. Phú biết quyết định này là sự đau khổ không gì bù đắp được trong cuộc đời của anh, nhưng anh không hối hận vì Quỳnh đã đập đổ tất cả những gì anh đã cố gắng xây dựng vì cô, và Phú không đủ kiên nhẫn lẫn vị tha để có thể tha thứ tất cả những gì đã xảy ra.

Kể từ ngày đó, Phú cương quyết gạt bỏ những tình cảm yếu đuối mà chỉ tập trung cho sự nghiệp của mình. Mấy tháng trôi qua như vậy nên Phú đã quen với lượng thời gian làm việc quá sức đó. Anh không bao giờ để cho tâm trí mình được thanh thoi với những ý

nghĩ yếu đuối, đau khổ.

Hôm nay, anh bất ngờ nhận được điện của ông Nguyễn mời đến nhà cùng cơm. Sự nhiệt tình của ông làm anh không thể từ chối và sự thật Phú cũng không có ý định đó.

Chiều, Phú định ghé chợ mua một tí trái cây để đến nhà ông nhưng ông Nguyễn đã cho xe đến tận công ty để rước anh, nên Phú đành theo ông về nhà.

Phú ngồi phía sau cùng ông Nguyễn. Anh cảm nhận được sự yêu mến của ông dành cho mình.

– Cứ gọi tôi là bác cho thân mật. Tôi rất quý cậu nên không cần phải khách sáo như vậy.

Phú cười nhẹ:

– Có lẽ cháu cần phải nói rõ với bác một chuyện.

Ông Nguyễn nhướng mắt:

– Chuyện gì?

Phú trầm giọng:

– Lúc trước, ngoài chuyện làm ăn với bác, cháu còn có mục đích khác.

Ông Nguyễn nhìn anh không biểu lộ gì:

– Tôi biết.

– Tại sao bác không hỏi cháu vì cái gì?

Ông Nguyễn nói từ tốn:

– Trong đời tôi, có hai thứ quan trọng, đó là chuyện làm ăn và vợ con. Tôi không nghĩ cậu làm vậy là vì công việc, vì điều đó hơi thừa đối với khả năng của cậu. Gạt bà nhà của tôi qua một bên, thì chỉ còn một điều duy nhất, tôi nói đúng không?

Phú thầm phục sự nhạy bén của ông:

– Đúng là cháu đã vì cô ấy.

Ông Nguyễn nhìn anh:

– Và cậu biết mình đã thành công vì tôi rất thích tính cách của cậu.

– Nhưng có một điều, nếu cháu nói ra, chưa chắc bác đã tha thứ.

Ông Nguyễn nhìn anh bình thản, sự điềm đạm của ông làm Phú kính phục:

– Cháu là người mà bác đã cấm cản Quỳnh yêu.

Ông Nguyễn nhướng mắt nhìn anh, đôi mắt thoáng nét gì đó như sững sờ nhưng qua rất nhanh và ông lấy lại sự trầm tĩnh quen thuộc:

– Cậu đã đưa tôi vào tình thế này, nếu bây giờ tôi nói không thích cậu thì thật là ấu trĩ.

Cậu muốn tôi đối xử với cậu thế nào đây?

– Cháu nói ra chỉ vì không muốn lừa dối bác, chứ thật ra điều đó đối với cháu không còn quan trọng nữa. Chúng cháu thật sự đã chia tay rồi.

Ông Nguyễn nhìn anh hơi lâu:

– Theo tôi nghĩ thì cậu đâu phải là người dễ bỏ cuộc.

Phú cười chứ không nói gì. Ông Nguyễn có vẻ trầm ngâm và không hỏi gì nữa.

1 lúc sau, Phú mới nói:

– Nếu bác thấy khó chấp nhận thì cháu không đến nhà.

Ông Nguyễn gạt ngang:

– Cậu nghĩ tôi là người như thế nào? Cậu phấn đấu đến ngày hôm nay là để chứng minh cho mọi người thấy, vậy tại sao đến phút cuối lại không dám đối diện.

Phú hơi cười:

– Cháu không muốn mọi người phải khó xử thôi.

Ông Nguyễn khoát tay:

– Có lẽ tôi nên thay đổi cách suy nghĩ của mình khi đánh giá những người như cậu.

Không nói về chuyện của con Quỳnh nữa cậu đến nhà tôi với tư cách là khách do tôi mời đến.

Ông vừa dứt câu thì xe cũng dừng trước cổng. Sự xuất hiện của anh làm bà Nguyễn thật sự choáng váng khi thấy Phú đường hoàng đi bên cạnh ông Nguyễn vào nhà. Anh cúi đầu lễ phép:

– Chào bác!

Ông Nguyễn vui vẻ vỗ vai anh:

– Cứ coi như nhà mình. Đây là người đã giúp đỡ tôi nhiều đấy. Đúng là tuổi trẻ tài cao.

Bà Nguyễn đã lấy lại sự bình tĩnh:

– Cậu muốn gì? Tại sao lại có chuyện này?

Ông Nguyễn nhíu mày nhìn vợ:

– Tôi biết tất cả rồi, bà cũng nên chấp nhận sự thật đi. Cậu ấy đã chứng minh cho tôi và bà sáng mắt rồi đấy.

Bà Nguyễn ngạc nhiên nhìn chồng:

– Ông chấp nhận chuyện của chúng rồi sao?

– Đó là chuyện khác. Tội nó đã thật sự chia tay rồi, bà không cần phải bận tâm nữa. Hôm

nay, cậu ấy là khách mời của tôi.

Bà Nguyễn nhìn Phú đăm đăm, bà thật sự không tin anh có thể lập nghiệp ở đây và thành công như vậy. Cái nhìn cương nghị lẫn dịu dàng của anh làm bà cảm thấy nhột nhạt. Bà hiểu với một người như anh, một khi đã thật sự dứt khoát thì sẽ không còn vương bận nữa. Và bà hiểu anh đã xem mình như ông Nguyễn.

– Con Quỳnh đâu?

– Nó đi diễn từ sớm rồi.

Ông Nguyễn gật gù:

– Như thế cũng tốt.

Rồi ông quay qua Phú:

– Dù sao chúng tôi cũng xin lỗi vì những gì đã làm trước đây. Cậu và con Quỳnh đã chia tay, nên tôi sẽ không nói đến vấn đề đó nữa. Có lẽ tôi nên tôn trọng quyết định của nó, để cho nó tự chọn hạnh phúc của mình.

Phú không nói gì hay nói đúng hơn là không muốn quan tâm nữa. Anh thật sự rất quý con người ông Nguyễn chứ không phải vì ông là cha của Phúc Quỳnh.

Khi Phú ra về thì Quỳnh vẫn chưa về nhà. Tiễn anh xong, ông Nguyễn quay vào thì đã gặp vợ ngồi đợi nơi phòng khách:

– Ông có biết mình làm gì không?

Ông Nguyễn ngồi xuống cạnh vợ:

– Bà không thấy tiếc khi mất một thằng con rể như thế sao?

Bà Nguyễn chau mày:

– Ông nói điều gì vậy?

Ông Nguyễn tựa người vào ghế:

– Trên đường về nhà, nó đã nói sự thật với tôi, tôi rất bất ngờ nhưng không thể làm khác. Cậu ấy là người rất bản lĩnh. Nếu tôi gặp nó sớm, chắc chắn tôi sẽ không có cái nhìn lệch lạc như bà.

– Bây giờ ông trách tôi sao?

Ông Nguyễn khoát tay:

– Tôi chỉ thấy tiếc cho con Quỳnh. một khi Phú đã quyết định thì tôi biết hai đứa nó đã thật sự dứt khoát rồi.

Bà Nguyễn nhếch môi:

– Vì cậu ta đã có người con gái khác, nó không thua kém con gái ông đâu.

Ông Nguyễn ngạc nhiên nhìn vợ:

– Sao bà biết?

– Tôi đã gặp và con Quỳnh cũng vậy. Tôi nói để ông đừng luyến tiếc nó nữa. Cậu ta không xứng đáng với con gái của mình.

Ông Nguyễn có vẻ suy tư:

– Tôi không nghĩ thằng Phú là người như vậy. Tôi vẫn hy vọng chúng nó trở lại với nhau. Không hiểu sao tôi rất thích cậu ra và tôi tin không ai mang hạnh phúc đến cho con Quỳnh bằng cậu ấy.

Bà Nguyễn hơi cười:

– Tôi thấy ông thích cậu ta còn hơn cả thằng Quang.

– Tôi thương thằng Quang như con, nhưng nếu đem so sánh thì Phú bản lĩnh hơn nhiều. Con Quỳnh đã không sai lầm khi yêu nó.

Bà Nguyễn khẽ cười tư lự. Chuyện hôm nay xảy ra đúng như một giấc mơ mà bà không thể nào tin được. Bà thật sự lo lắng khi nghĩ về Quỳnh. Bà biết rồi Phú sẽ quên con gái của bà vì anh không phải là người yếu đuối, thậm chí quá bản lĩnh để có thể vứt bỏ tất cả. Còn Quỳnh, bà hiểu sẽ không dễ dàng gì để cô có thể vượt qua.

Khuya, bà Nguyễn cố ý qua phòng cô khi thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng. Khi bà bước vào thì Quỳnh đang đứng bên cửa sổ:

– Khuya rồi, sao con không ngủ?

Quỳnh quay lại nhìn mẹ, bà nhận ra ngay là cô vừa khóc:

– Con muốn đứng một chút cho mát. Có chuyện gì không mẹ?

– Mẹ hỏi con câu đó mới đúng. Con mới khóc có phải không?

Phúc Quỳnh chớp mắt đứng yên, sự yếu đuối của cô làm bà Nguyễn nát cả lòng:

– Nói thật đi, có phải vì mẹ con chia tay với thằng Phú không?

– Sao hôm nay mẹ lại hỏi thế?

Bà Nguyễn nhắc lại nhẹ nhàng:

– Trả lời mẹ đi.

– Mẹ yên tâm, con không bao giờ làm cho ba mẹ phải buồn lòng nữa. Con hứa như vậy.

Bà Nguyễn nhìn cô hơi lâu:

– Con chưa trả lời câu hỏi của mẹ.

– Điều đó đâu có gì quan trọng, con sẽ vượt qua được.

Bà Nguyễn hỏi thẳng:

– Thăng Phú có người khác là thật phải không?

Phúc Quỳnh nhẹ giọng:

– Đừng bắt con nói về chuyện này nữa, được không mẹ?

Bà Nguyễn khẽ thờ dài:

– Ba mẹ sẽ không ép buộc con nữa. Từ bây giờ, con có quyền lựa chọn hạnh phúc cho mình.

Phúc Quỳnh nhìn mẹ không chớp:

– Hôm nay mẹ lạ lắm, có chuyện gì phải không?

Bà Nguyễn vuốt tóc con:

– Mẹ chỉ lo lắng một điều là con mẹ sẽ không hạnh phúc. Mẹ chỉ muốn con hiểu mẹ làm tất cả mọi chuyện vì muốn tốt cho con thôi.

Phúc Quỳnh rơi nước mắt:

– Con hiểu mà, mẹ đừng như thế.

Bà Nguyễn gạt đầu:

– Con nên quên thằng Phú đi, đừng yếu đuối như thế. Nếu không, con là người đau khổ nhất đó.

Phúc Quỳnh chỉ lặng lẽ khóc chứ không nói gì, bà Nguyễn không thể không ray rứt khi nghĩ rằng chính bà đã làm con mình ra nông nổi này.

– Tiếc rằng thằng Phú đã không kiên nhẫn chờ đợi. Nó không xứng đáng với con đâu, vì vậy con càng phải cố quên. Từ ngày mai, mẹ không muốn thấy con yếu đuối như thế này nữa, con nghe không?

Bà Nguyễn đã ra khỏi phòng nhưng Quỳnh vẫn cứ đứng như thế. Bây giờ ước mơ của cả hai đã thành hiện thực thì Phú lại chẳng còn thiết tha nữa, chỉ có cô là vẫn còn yếu đuối hy vọng vào một điều mong manh không có thật. Sự đau khổ đối với Quỳnh còn hơn cả cái chết khi cô nghĩ rằng cả hai chia tay nhau không phải vì ba mẹ cấm đoán mà vì Phú có tình cảm khác. Không hiểu sao hôm nay, tất cả những kỷ niệm như tràn về trong tâm trí của cô. Cô nhớ như in tất cả mọi việc hai người đã trải qua, tất cả những gì Phú đã làm và phần đầu chỉ vì cô, sự nhớ nhung như dâng lên mãnh liệt, nó làm tin cô như thất lại vì đau. Khi mọi áp lực gánh nặng đã được cởi bỏ thì cô mới nhận ra sự cô chấp của mình.

Đúng là khi bế tắc người ta thường không sáng suốt và cô đã không đủ bình tĩnh để nhìn nhận mọi việc.

Hôm sau, Quỳnh thật sự ngạc nhiên khi ông Nguyễn đến tận chỗ để rước mình. Ngồi cùng ông trong xe, Quỳnh mới chợt nhớ ra, lâu rồi cô và ba mình mới đi riêng như thế này.

– Đóng phim vất vả hơn không con?

Quỳnh mỉm cười:

– Một nhưng vui ba ạ. Quan trọng là con cũng rất thích công việc này.

Ông Nguyễn nhìn con dịu dàng:

– Ba thấy con ốm hơn trước đây. Làm gì cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình.

Quỳnh chớp mắt nhìn ông:

– Tối nay, ba không đi với khách hàng sao?

Ông Nguyễn nhìn cô thương yêu:

– Ba muốn nói chuyện với con.

Lâu rồi, hai cha con mình không có thời gian để nói chuyện với nhau, phải không?

Quỳnh nhìn ông, đúng là cô bà ba mình rất ít nói chuyện với nhau, thậm chí có khi ở nhà cũng không gặp mặt. Cả hai cha con đều bận bù đầu vì công việc của mình, Quỳnh hiểu và rất thông cảm với ông.

– Con đói không? Lâu rồi chúng ta không ghé chỗ của dì Lan, chúng ta đến đó đi.

Quỳnh theo ba cô vào nhà hàng quen thuộc. Lúc trước ba cô thường đưa cả gia đình đến đây, đến nỗi thân luôn với chủ nhà hàng.

Ngồi vào bàn được một lúc thì dì Lan vui vẻ bước ra:

– Lâu quá, hai cha con mới đến đây. Quên tôi rồi phải không?

Ông Nguyễn mỉm cười:

– Không phải quên mà là không có thời gian.

Bà Lan mỉm cười duyên dáng:

– Tôi đùa thôi. Hai người không đến chứ chị nhà thì thường xuyên đây.

Rồi bà quay qua Quỳnh:

– Dì thấy con hơi ốm đó. Bận việc lắm phải không? Nổi tiếng cũng khổ hả con.

Phúc Quỳnh mỉm cười:

– Con thấy cũng không có gì. Chủ yếu là con đã làm được điều mình thích.

Dì Lan gật gù rồi ngồi xuống đối diện:

– Nói đúng lắm. Nếu sống mà làm được điều mình thích thì còn gì bằng. Ngoại hình của con nếu không đi nghề này thì thật uổng phí.

Ông Nguyễn khẽ cười:

– Tôi định bảo nó nghỉ đây. Tôi không muốn con mình cứ sống mà không được thoải mái. Tôi muốn nó được tự do như mọi người mà không phải chịu áp lực nào cả.

– Điều gì cũng có cái giá của nó, quan trọng là mình biết cân nhắc giữa cái được và mất. Vị trí của cháu Quỳnh hôm nay, có nhiều người đã đánh đổi mọi giá mà không được đây.

Ông Nguyễn lắc đầu:

– Nếu cô cứ nói thế này thì làm sao tôi khuyên được nó.

Bà Lan bật cười:

– Con nghĩ sao Quỳnh? Có muốn nghe lời ba con không?

Phúc Quỳnh nhẹ giọng:

– Nếu ba cương quyết thì con sẽ nghe theo.

Bà Lan dịu dàng nhìn cô:

– Con ngoan thật đấy, nhưng dì tin ba con không nỡ ép buộc đâu.

Ông Nguyễn khẽ cười:

– Tôi chỉ lo cho nó thôi. Cái gì cũng vậy, khi biết dừng lại đúng lúc thì sẽ tốt hơn.

Ông Nguyễn quay qua Quỳnh, khi bà Lan quay ra tiếp khách:

– Con phải là người hiểu rõ điều đó nhất. Có khi nào con nghĩ sẽ đến công ty làm với ba không?

Quỳnh nhìn ông ngạc nhiên.

– Con chưa suy nghĩ đến, phải không?

Quỳnh nói nhỏ:

– Con có nghĩ nhưng không nghĩ vào thời gian này. Con chưa sẵn sàng để có thể từ bỏ sở thích, hay nói đúng hơn là niềm đam mê của mình.

Ông Nguyễn gấp thức ăn vào chén cho cô:

– Lúc đầu, ba tưởng con xem nghệ thuật như là một cuộc dạo chơi cho nên mới chấp nhận, không ngờ có lúc ba lại nghe những lời này.

Quỳnh chớp mắt:

– Con cũng đã từng nghĩ vậy, nhưng khi đã gắn bó thì mới hiểu cảm giác sống chết với

nghề là thế nào. Có thể con may mắn hơn mọi người, nhưng con cũng không dễ dàng gì để có được ngày hôm nay ba ạ.

Ông Nguyễn uống một ngụm rượu rồi nói nhẹ nhàng:

– Ba đã quá thờ ơ với công việc của con, hôm nay mới nhận ra con đã chín chắn hơn rất nhiều. Ba hiểu sự va chạm ở cuộc đời sẽ dạy cho mỗi người điều đó. Ba thật sự yên tâm khi thấy con thế này. Ba tin con gái của ba đủ bản lĩnh để vượt qua tất cả chỉ cần con có quyết tâm thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Phúc Quỳnh nhìn ông hơi lâu, cô có cảm giác ba mình đang muốn đánh giá sự trưởng thành của cô và ông đang dạy cho cô cách để vượt qua.

Hai cha con đã ngừng ăn, cô ngồi đối diện với ba trên chiếc bàn trong căn phòng ăn của dì Lan, Quỳnh cảm nhận được sự lo lắng thương yêu của ông dành cho mình và chợt hiểu mơ hồ vì sao ông lại nói thế.

– Ba mẹ đã sai lầm khi cảm cảm tình của con với thằng Phú.

Quỳnh lắc đầu nhẹ nhàng:

– Ba đừng nghĩ thế, con hiểu mà.

Ông Nguyễn khoát tay ngắt lời cô:

– Không phải với con cái lúc nào ba mẹ cũng đúng. Đúng lý ra ba mẹ nên tin vào cách nhìn người của con gái mình. Thằng Phú là đứa có tài và rất bản lĩnh.

Quỳnh ngạc nhiên ngược nhìn ông, cách nói của ba như là ông đã từng biết Phú:

– Thằng Phú đã cố ý tiếp cận ba, hôm qua nó đã nói sự thật đó. Đúng là ba rất bất ngờ, nhưng càng bất ngờ hơn khi hai đứa đã cố gắng đến vậy, sao bây giờ lại dễ dàng buông xuôi.

Phúc Quỳnh không giấu được sự sửng sò của mình. Cô cứ đưa mắt nhìn ba mình như không tin đó là sự thật. Ông Nguyễn nhìn cử chỉ của cô một cách quan sát:

– Con không biết việc làm của thằng Phú sao?

Phúc Quỳnh chớp mắt yếu đuối:

– Con không biết là anh ấy đã quen với ba.

Ông Nguyễn gật gù, ông có vẻ trầm ngâm:

– Điều đó nói lên nó thật sự yêu và đã làm tất cả vì con. Ba có nghe mẹ nói về chuyện của hai đứa. Có thật là thằng Phú đã thay đổi không?

Phúc Quỳnh cố ngăn cho mình đừng khóc, cô không muốn mình yếu đuối trước mặt ba:

– Người ta thường thấy chán khi kéo dài mối quan hệ mệt mỏi. Con không trách anh ấy vì Phú đã vì con quá nhiều rồi, con cũng không muốn anh ấy phải hy sinh nhiều như thế. Ông Nguyễn chau mày nhìn cô:

– Với bản tính của Phú thì nó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy, càng không đạt được nó càng quyết tâm hơn. Nếu nói vì chán nản mệt mỏi mà buông xuôi thì hơi vô lý đó.

Quỳnh nhìn ba, hình như ông rất hiểu Phú, thậm chí còn hơn cô hiểu về anh.

– Con và mẹ con luôn nhìn mọi việc theo cảm tính, thử lý trí mà suy nghĩ một chút để phân tích mọi việc. Những gì thằng Phú đã làm vì con, không lẽ con không hiểu? Ba tin nó là người như vậy.

Phúc Quỳnh cúi nhìn xuống chứ không dám nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của ba. Ba cô luôn giải quyết vấn đề một cách cứng rắn, dứt khoát.

– Lúc trước, con không yếu đuối thế này. Càng khó khăn, người ta càng phải cứng rắn. Ba chỉ thấy con mới là người chán nản muốn buông xuôi thì đúng hơn. Ba không khẳng định là thằng Phú không thay đổi, nhưng dù thế nào đi nữa, ba muốn con phải đổi diện một lần và sau đó phải hứa con sẽ không nhu nhược như bây giờ nữa dù mọi chuyện có ra sao.

Phúc Quỳnh lặng lẽ khóc. Ông Nguyễn xót xa nhìn con. Ông biết mình hơi tàn nhẫn khi nói thế với cô, nhưng nếu không làm vậy cô sẽ càng sụp đổ với cái kiểu tránh né như thế. Chắc chắn vợ ông sẽ bảo con gái cố quên. Phụ nữ luôn suy nghĩ theo cảm tính mà không nghĩ rằng bất cứ chuyện gì, nếu can đảm đổi diện thì sẽ dễ vượt qua hơn.

Quỳnh cùng ba ra về thì trời đã vào khuya. Cô và ông Nguyễn đang nói chuyện với dì Lan ở quầy thì gặp Phú cùng cô gái đó bước vào. Trái ngược với gương mặt thần thờ của Quỳnh là sự bình thản của ông Nguyễn khi Phú bước đến.

– Chào bác!

Ông Nguyễn bắt tay anh mỉm cười:

– Cậu cũng đến đây sao? Không ngờ khẩu vị của tôi và cậu cũng giống nhau như thế.

Bà Lan hỏi:

– Cậu Phú là khách quen mới của tôi đây! Hai người quen nhau à?

Phú gật đầu không nói.

Rồi bà quay qua Trang:

– Lâu quá con mới đến đây đây. Nghe Phú nói dạo này con rất bận.

Trang cười nhẹ:

– Cho nên con và anh ấy mới đến vào giờ này.

Phú đề bà Lan nói chuyện với Trang, anh quay qua ông Nguyễn nói nhẹ nhàng:

– Bác đến lâu chưa?

– Tôi và con Quỳnh phải về rồi. Không phiền cậu nữa, tôi đi trước nhé.

Phú tránh một bên để nhường cho Quỳnh và ông, nhưng Trang đã chặn lại:

– Chị là người mẫu Phúc Quỳnh phải không?

Quỳnh đứng lại nhìn cô. Trang cười nhẹ:

– Tôi rất thích phong cách của Quỳnh, ấn tượng lắm, nhưng tôi thấy ngoài đời Quỳnh đẹp hơn nhiều.

Phúc Quỳnh cố cười lịch sự:

– Cảm ơn.

Trang lấy trong túi xách ra tấm danh thiếp đưa cho cô rồi khẽ cười:

– Đây là danh thiếp của tôi, mong là chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác với nhau.

Phúc Quỳnh miễn cưỡng cầm lấy và lịch sự đọc lướt qua. Thì ra Trang là giám đốc công ty quảng cáo Á Thiên, một công ty mà thời gian gần đây cô đã nghe nhiều người nhắc đến.

– Tôi cũng mong thế, vì tôi có nghe nhiều về công ty của Trang.

Trang nhoẻn miệng cười thật tươi:

– Tôi rất vui khi nghe Quỳnh nói thế về công ty của mình. Đó cũng là yếu tố và là điều đầu tiên tôi muốn đạt đến.

Quỳnh hơi cười vì cách nói của Trang, đó không phải là một thái độ kiêu ngạo mà là sự tự tin của người biết chắc mình sẽ thành công. Không hiểu sao Quỳnh buột miệng hỏi:

– Trang thích nổi tiếng?

– Điều đó có gì sai, cũng như tôi đã rất ái mộ Quỳnh.

Phúc Quỳnh khẽ cười rồi nói như muốn chấm dứt câu chuyện:

– Tôi chúc Trang thành công và mong có ngày chúng ta sẽ làm việc với nhau.

– Cảm ơn.

Phúc Quỳnh quay qua chào cả hai rồi theo ông Nguyễn ra xe. Trên đường về, cô cứ ngó nhìn ra bên đường không nói một lời nào. Thà rằng ba mẹ cô cảm đoán nên Phú mới có tình cảm khác thì cô sẽ đỡ đau hơn, khi mà bây giờ không còn gì có thể ngăn cản hai

người thì anh lại thay đổi, càng nghĩ cô càng thấy đau khổ một cách sâu sắc.

– Con có thấy cô bé đó quen thuộc với mình không?

Quỳnh quay qua nhìn ba như không hiểu:

– Đó là hình ảnh của con trước đây đây. Vui vẻ và đầy tự tin. Ba muốn con hãy trở lại là chính mình.

Phúc Quỳnh vẫn yên lặng không nói gì.

– Ba biết con đang nghĩ gì. Nếu không còn hy vọng gì ở thằng Phú thì con phải tự đứng dậy thôi. Ba mẹ chỉ có thể ở bên con chứ không thể giúp con được, đừng làm ba phải thấy vọng.

Quỳnh khóc lặng lẽ, rồi không kèm được, cô nấc lên thành tiếng:

– Con xin lỗi, con cũng ghét bản thân mình lắm. Nhưng ba ơi! Con rất yêu anh ấy, dù con cố gắng thế nào cũng không quên được Phú, không hiểu sao con lại nhu nhược đến thế. Ông Nguyễn nhoi nhói vì những lời của con, ông để mặc con gái khóc trên vai mình. Đến giờ ông mới hiểu con mình đã đau khổ ra sao và hai năm qua, cô đã sống như thế nào bởi sự cảm đoán của ông. Sự yếu đuối nhu nhược của Quỳnh hôm nay chính là do ông gây ra, vì dù có bản lĩnh cứng rắn đến đâu cô cũng đâu thể chống đối lại ba mẹ mình mà chỉ biết sống một cách lặng lẽ cùng với nỗi chịu đựng âm thầm.

Tuần sau, Phúc Quỳnh đến chúc mừng ngày khai trương shop thời trang của Hân và vô tình gặp Phú ở đó. Cô không ngờ Hân cũng mời anh, nhưng Phú chỉ dự một lát rồi đi ngay. Anh bước về phía Hân đang đứng cùng cô và mấy đứa bạn:

– Xin lỗi, anh có hẹn nên không thể ở lâu. Chúc em thành công với công việc mới.

Hân cười thật tươi bắt tay Phú:

– Cảm ơn anh.

Nhỏ Hà nhiều chuyện chen vào:

– Anh Phú không ủng hộ gì sao? Nhỏ Hân nó muốn anh mở hàng đây.

Hân đỏ mặt:

– Anh đừng tin lời nó. Ở đây đồ chỉ dành riêng cho nữ không có phần của anh đâu.

Phú khẽ cười rồi nói:

– Không sao. Em cứ chọn cho anh vài bộ theo ý mình, anh tin bạn anh sẽ thích. Yên tâm đi, anh đang gặp may mắn nên mở hàng sẽ đắt khách cho mà xem.

Cả bọn bật cười. Thuý nheo mắt đùa:

– Tụi em sẽ cùng lựa đồ cho cô bạn anh, để anh phải đưa cô ấy trở lại đây một lần nữa, tụi em muốn biết cô ấy xem có đẹp không?

Hân liếc về phía Quỳnh đang đứng lặng lẽ kể bên. Đúng là mấy nhỏ vô duyên, không hiểu nó quên hay cố ý không nhớ đến Phúc Quỳnh. Hân ngắt ngang:

– Được rồi, anh ấy đang bận, tụi bây cứ đùa mãi. Cảm ơn anh Phú lần nữa nha.

Phú gật đầu rồi bình thản chào tất cả ra về. Bây giờ cả bọn mới nín thinh. Hân lầm lì:

– Riết rồi tụi bây chỉ biết đùa cho sướng miệng chứ không nghĩ gì đến người khác. Thật vô duyên!

Hân thấy hơi hận ghê gớm vì lúc đó đã kể cho tụi nó nghe về chuyện của Quỳnh và Phú. Cô hiểu tụi nó không ác ý, nhưng cái cách vô tư như vậy thì thật quá đáng.

Đợi khách vắng một chút, Hân liền kéo tay Quỳnh vào trong quầy, hỏi lo lắng:

– Lúc này có tụi nó, tao không muốn hỏi. Nói thật đi, hai người chia tay thật chứ?

Phúc Quỳnh cười nhẹ:

– Tao có thể đùa những chuyện như vậy sao.

Hân nhìn bạn như quan sát:

– Lúc này, hai người có nói chuyện không?

Quỳnh lắc đầu:

– Tao không bản lĩnh như những người khác. Đối với tao chia tay là chấm dứt mọi chuyện không thể có việc từ tình yêu trở thành tình bạn. Tao không thích sự gượng gạo, khách sáo.

– Mà không giận khi tao mời anh ấy chứ?

Quỳnh khẽ cười:

– Tao phải cảm ơn mày mới đúng, vì tao rất sợ Phú nghĩ vì tao muốn tránh né nên mày không mời anh ấy.

Nhìn bạn hơi lâu:

– Điều đó cũng đúng, vì tao là bạn mày mà.

– Đừng cư xử trẻ con như vậy, chuyện của tao đâu liên quan gì đến mày.

Hân hơi giận khi nghe Quỳnh nói mình trẻ con. Cô buột miệng:

– Tao thấy mày càng ngày càng thay đổi, đừng tỏ ra bà cụ quá rồi coi ai cũng như con nít.

Quỳnh cười nhẹ:

– Tao xin lỗi, tao lỡ lời mà.

Hân nguyệt bạn một cái:

– Tao không giận, chỉ có mày không còn là mày nữa thôi.

– Diên!

– Diên mà sáng suốt hơn mày thì cũng nên diên lắm. Đừng bắt chước người khác tỏ ra lạnh lùng, vô cảm, tao nhìn không quen. Nếu muốn khóc thì cứ khóc sợ gì mà phải giấu.

Hân nói một hơi rồi nhìn bạn, gương mặt Quỳnh thoáng nét gì đó thay đổi.

– Kể cả tao mà mày cũng không thành thật, mày nghĩ gì vậy Quỳnh?

Quỳnh nói rời rạc:

– Tao sợ phải suy nghĩ lắm, mày đừng nói đến chuyện này nữa, được không?

Hân nhìn bạn thương cảm:

– Mày và anh Phú trải qua biết bao khó khăn sao dễ dàng buông xuôi như vậy? Mày không nghĩ sẽ giành lại anh ấy sao? Coi như cho hai người một cơ hội nữa đi.

Quỳnh lắc nhẹ đầu:

– Có thể tao ngốc, nhưng mày biết không đến tận lúc tuyệt vọng nhất, tao vẫn không hề có ý nghĩ giành lại những gì đã mất.

– Mày không ngốc mà là kiêu hãnh. Tao không hiểu mày thì còn ai hiểu.

Quỳnh cười héo hắt chứ không nói gì.

– Nhưng nói thế nào tao cũng không tin anh Phú có thể yêu ai khác ngoài mày, anh ấy không phải là người dễ thay đổi.

Quỳnh đứng lên dáng vẻ như mệt mỏi:

– Mày biết bây giờ tao ước gì không? Ước được một ngày bình yên, không phải suy nghĩ hay vương bận bất cứ điều gì cả.

Hân cũng đứng lên, cô ôm vai bạn:

– Điều đó khó đấy, nhất là đối với một người như mày. Cách tốt nhất là nên cố quên nhưng gì cần phải quên. Tao dạy mày một cách, cứ nghĩ đến những khuyết điểm của anh Phú mày sẽ dễ dàng quên hơn.

Quỳnh khẽ cười:

– Tao sẽ cố thử xem. Đùa thôi, tao phải về rồi.

Hân nín kéo:

– Ở lại ăn cơm với tao rồi hãy về.

– Không được đâu, tao phải đến chỗ quay, đi trễ kỳ lắm.

Hân đành tiễn bạn ra cửa:

– Đôi khi công việc sẽ giúp mày thanh thản hơn. Nếu buồn thì đến tao chơi.

Quỳnh gật đầu rồi bước về phía xe. Hân vẫn đứng yên cho đến khi xe của Quỳnh mất hút. Lúc trước cô cứ nghĩ Quỳnh sẽ là người dễ dàng tìm thấy hạnh phúc nhất, không ngờ số của nó lại long đong như vậy.

Tối, sau khi đã quay xong, cả đoàn phim định kéo nhau đi ăn khuya thì Quang đến.

Quỳnh ngạc nhiên nhìn anh:

– Sao anh biết em ở đây?

Quan mỉm cười:

– Quan tâm thì biết thôi. Em xong chưa?

Quỳnh gật đầu:

– Mọi người định đi ăn, nhưng em mệt quá.

Quang nói lo lắng:

– Vậy để anh nói với mọi người rồi đưa em về.

Quỳnh lắc đầu:

– Em có xe mà. Anh tìm em có việc gì không?

– Có việc mới gặp được sao? Anh đến vì lo em sẽ về khuya.

Sau khi từ giả mọi người, Quỳnh mới bước về xe mình. Quang nhanh nhẹn mở cửa xe giùm cô:

– Giờ còn sớm, đi dạo với anh một chút nghe Quỳnh. Em sẽ thấy dễ chịu hơn.

Quỳnh nhìn anh, sự kiên nhẫn của Quang, không hiểu sao cô chỉ thấy khó xử lẫn phiền hà chứ không xúc động. Cô đã nói rất rõ ràng nhưng hình như chẳng tác động gì đến anh và Quang cứ âm thầm bên cạnh cô như thế. Cô không thể dứt khoát hay làm ngơ với anh như những người khác, vì giữa hai người còn có tình thân của hai bên gia đình và quan trọng là Quang đã không tạo cho cô một áp lực nào. Cô hiểu Quang đang dùng cách nước chảy đá mòn. Nhưng Quỳnh hiểu bản thân mình hơn ai hết. Khi đã không yêu, cô sẽ không bao giờ có thể rung động, chỉ khi bên Phú, cô mới thấy mình yếu đuối muốn được che chở. Còn đối với những người đàn ông khác hình như cô chẳng biết mềm lòng là gì thậm chí quá dửng dưng.

Quỳnh lái xe ra bờ sông, không hiểu sao cô lại muốn đến đây, nơi mà cô biết có quá nhiều kỷ niệm sẽ làm đau trái tim mình.

Vừa dừng xe lại, Quỳnh khẽ nhín thở khi thấy xe Phú đậu ở đó tự bao giờ. Tim cô như vụn vỡ khi nghĩ rằng Phú đã đưa Trang đến những nơi mà ngày xưa là chỗ hẹn hò thường xuyên của hai người. Quang bước qua mở cửa xe cho cô, anh lo lắng khi thấy vẻ mặt thần thờ của Quỳnh:

– Em sao vậy? Mệt lắm hả?

Phúc Quỳnh cố gượng cười:

– Mình về đi anh Quang, tự nhiên em thấy nhức đầu quá.

Quang nhìn cô như biết lỗi:

– Em lái xe được không? Hay để anh đưa về.

– Em không sao thật mà, em tự về được.

Quang do dự quay về xe mình, anh nhúu mày khi thấy chiếc xe quen thuộc phía đằng xa.

Quang chưa ngồi vào xe thì đã thấy Phú từ quán cà phê phía bờ sông đi vào. Không ngăn được, anh quay qua nhìn Quỳnh, gương mặt cô như nhợt nhạt hẳn khi thấy anh ta. Phú lái xe ngang qua cả hai một cách bình thản. Quang cố dằn sự ghen giận đang ứ đầy trong lòng mà bước về phía Quỳnh:

– Đó có phải là lý do em muốn ra về không?

Quỳnh đưa tay xoa nhẹ đầu mình, cô nói mệt mỏi:

– Em xin lỗi nhưng đúng là em rất mệt. Mình về đi anh.

– Đến bao giờ, em mới vứt bỏ quá khứ hả Quỳnh? Anh ta có gì tốt chứ?

Quỳnh bất chợt ngắt ngang lời anh một cách không kiềm chế:

– Chính anh và mọi người mới làm em mệt mỏi, sự yên tĩnh đối với em thật sự quá khó khăn. Anh có hiểu bây giờ em cần nhất điều gì không? Đó là không thích bị quấy rầy.

Xin lỗi, em muốn ở lại đây một mình.

Quang mím như cố dằn:

– Lòng tốt của mọi người, em nữ nói như vậy sao? Hẳn ta làm em mất tự chủ quá rồi.

Quỳnh quay nhìn nơi khác:

– Đừng bắt em phải suy nghĩ nữa. Anh không hiểu bị áp lực thế nào đâu. Bây giờ em rất sợ phải gặp người quen và sợ luôn cả những lời khuyên. Em hiểu hết lòng tốt của mọi người, nhưng đôi khi sự im lặng lại tốt hơn là phải nghe an ủi.

Quang nhìn cô hơi dụi lại:

– Anh hiểu cuộc sống của em không giống như mọi người. Anh...

Quỳnh ngắt ngang lần nữa:

– Em không muốn nghe gì nữa. Xin lỗi, hôm nay tâm trạng em không được tốt lắm, anh có thể thông cảm được không?

– OK, anh sẽ không nói nữa. Anh có thể ở lại đây với em không?

– Em muốn một mình hơn.

Quang mở cửa xe cho cô rồi cúi xuống nhìn vào mặt Quỳnh:

– Anh chỉ nói một điều nữa thôi. Nếu cứ mãi hy vọng dù chỉ là một chút thì suốt đời cũng không dứt khoát được. Anh về đây và mong rằng em sẽ tìm được sự thanh thản như mình muốn.

Nói rồi, Quang quay đi.

– Anh Quang!

Quang quay lại nhìn cô chờ đợi. Quỳnh bước xuống xe rồi đến đứng đối diện với anh:

– Em có thể xin anh một điều không? Đừng tốt với em quá, em không xứng đáng đâu.

Anh càng làm vậy, em sẽ càng thấy mình có lỗi hơn.

– Ngược lại, anh muốn như vậy, không chỉ làm cho em cảm thấy có lỗi mà anh còn làm cho em nhận ra sai lầm của mình và quay trở lại với anh.

Quang ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

– Ngày trước, có thể em chỉ sống quanh quẩn trong chiếc lồng được đặt sẵn của anh nên hay mơ mộng về sự bao la bên ngoài. Bây giờ, sau khi đã được bay thật xa, em có tìm thấy cho mình một nơi bình yên như thế không? Em có nhận ra điều này không Quỳnh? Chúng ta mới thật sự là một đôi, anh mới là bến đỗ an toàn để có thể che chở cho em, không có gì quý bằng những cái của ngày xưa và cũng không có gì quý bằng tình cảm lúc đầu đâu em.

Quỳnh khẽ thở dài:

– Em hiểu nhưng nếu anh nói vậy thì em xin nói thẳng. Em đã đi quá xa rồi Quang ạ, và không hề có ý quay trở lại. Huống chi ngày xưa tình cảm đối với anh, em đã nhận ra từ lâu đó không phải là tình yêu, cho nên anh đừng hy vọng gì ở em.

Quang nhìn cô đau đớn lần tuyệt vọng. Quỳnh nói cứng rắn:

– Em đã có lỗi với anh quá nhiều rồi, nếu anh cứ thế này, em sẽ ray rứt lắm và luôn cảm thấy không thanh thản. Em xin anh, quên em đi, em không xứng đáng để anh hy sinh như vậy đâu.

Quang hơi mất tự chủ khi nghe cô nói, sự đau khổ như tước hết ý chí của anh và anh như rơi vào cảm giác sụp đổ:

– Em có nghĩ những lời nói này của em sẽ giết chết cuộc đời anh không? Anh không còn gì để hy vọng nữa.

– Em xin lỗi.

Quang khoát tay:

– Anh không yếu đuối như em nghĩ, thậm chí anh còn có thể sống tốt hơn trước, mặc dù đối với anh để làm được điều đó không phải là chuyện dễ dàng.

Quang đưa tay vuốt mặt như để lấy lại sự cứng rắn của mình:

– Đến giờ anh vẫn không hiểu mình có gì thua anh ta, mà sao em lại yêu hắn đến vậy?

Quỳnh chán nản quay đi:

– Em đã nói hết rồi và sẽ không giải thích điều gì hơn nữa. Chúng ta chấm dứt ở đây đi, anh Quang.

Quang nhếch môi:

– Em thấy chán khi phải gặp anh rồi phải không? Anh còn có lòng tự trọng của mình, anh về đây.

Quang giận dữ quay người đi về phía xe mình. Quỳnh vẫn không quay lại khi anh phóng xe vút qua, cảm giác nhẹ nhàng như vừa trút đi gánh nặng làm cô thấy thanh thản đôi chút. Phúc Quỳnh bước về phía lan can nhìn ra sông, khoảng không bình lặng trước mặt làm cô thấy quý những phút yên tĩnh thấy này. Tự nhiên cô nhớ lại hình ảnh của Phú lúc nãy. Cô không tin anh đến đây với tâm trạng giống cô. Phú từng nói đây là nơi anh thích nhất, anh thường đến đây để tìm sự yên tĩnh cho mình và có lẽ đó cũng là lý do cô đã gặp anh khi nãy.

Quỳnh không muốn khóc nhưng nước mắt cứ chảy lặng lẽ. Đến giờ cô vẫn còn sụp đổ khi nghĩ rằng cả hai đã thật sự mất nhau, mất tất cả ước mơ mà cô đã từng áp ủ và hy vọng. Quỳnh cứ đứng như thế không biết đến bao lâu khi cảm nhận được cái lạnh từ ngoài sông thổi vào. Cô mới như chợt tỉnh và nhìn vào đồng hồ thì đã gần mười hai giờ. Phúc Quỳnh lặng lẽ ra về vừa ngồi vào xe thì điện thoại reo, màn hình hiện lên số máy hoàn toàn xa lạ, cô không nghe mà để mặc nó reo cho đến lúc tắt. Khi về đến nhà, số điện thoại đó lại gọi đến lần thứ hai, cô khó chịu với tay khoá luôn máy di động của mình. Cô không bao giờ nghe điện thoại vào giờ này nếu đó là số lạ, vì cô hay nhận những cú gọi

đến nói chuyện rất khiếm nhã hoặc những câu tán tỉnh thật vô duyên, lố bịch. Vừa vào đến nhà thì gặp mẹ đang ngồi đợi:

– Con đi đâu vậy, sao lại khoá máy?

Quỳnh mỉm cười:

– Mẹ gọi cho con lúc nào?

– Mới đây thôi. Lúc này mẹ có gọi cho Thắng, nó bảo con về từ sớm với Quang. Hai đứa đi đâu mà khuya quá vậy?

Quỳnh nói như biết lỗi:

– Tụi con chỉ đi dạo thôi.

Bà Nguyễn nhìn cô dịu dàng:

– Đói không? Mẹ có để dành thức ăn trong tủ đó.

Quỳnh lắc đầu:

– Không mẹ ạ. Con chỉ thấy buồn ngủ.

– Vậy về phòng nghỉ sớm đi. Ngày mai, giờ quay cũng như hôm nay hả con?

– Dạ, sáu giờ phải có mặt mẹ ạ.

Bà Nguyễn khẽ thở dài:

– Mẹ thấy đóng phim cực quá, con có chịu nổi không đó?

Quỳnh khẽ cười:

– Con cũng quen rồi mà, mẹ yên tâm đi.

Về đến phòng Quỳnh mới cảm thấy rã rời. Đêm đó cô ngủ vui cho đến tận sáng và khi đồng hồ reo, cô mới thức giấc. Sau khi sửa soạn xong, cô không quên mở máy di động của mình. Quỳnh nhú mày khi thấy có một tin nhắn từ số điện thoại là đêm qua. Cô thờ ơ mở ra đọc. Quỳnh chết điếng khi nhìn lướt qua dòng tin nhắn. Không còn suy nghĩ gì nữa, cô dẹp vội chìa khoá xe và chạy như bay xuống nhà. Bà Nguyễn nhìn vẻ hốt hoảng tái nhợt của cô một cách lo lắng:

– Con sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?

Quỳnh đứng như không muốn vững, cô khóc nức lên:

– Con phải vào bệnh viện ngay. Anh Phú...

Quỳnh không nói được vì cổ họng nghẹn cứng:

– Con bình tĩnh lại đi. Thắng Phú làm sao?

Quỳnh lắp bắp như mất hồn:

– Anh ấy bị tai nạn. Tại sao đêm qua con không chịu nghe điện thoại chứ? Nếu Phú có bề gì, làm sao con sống nổi.

Bà Nguyễn choáng váng đứng lên, bà cương quyết không cho cô tự lái xe mà phải để chú Khánh đưa đi. Nhìn dáng vẻ của cô, bà thật sự không yên tâm và lo lắng nghĩ rằng cô sẽ không thiết sống như mình nói nếu Phú có bề gì.

Vừa đến bệnh viện, cô đã lao nhanh đến phòng cấp cứu. Nắm vội cô y tá vừa bước ra, Quỳnh nói như không còn hơi sức:

– Bệnh nhân bị tai nạn đêm qua có sao không chị?

Chị y tá nhận ra Quỳnh ngay:

– Đêm qua có đến bốn ca cấp cứu, người em tìm tên gì?

– Anh ấy tên Phú, Quang Phú.

Chị y tá mỉm cười trấn an:

– Anh ấy qua khỏi nguy hiểm rồi, hiện đang nằm ở phòng hồi sức. Đợi anh ấy tỉnh lại sẽ cho chuyển xuống trại.

Phúc Quỳnh vô tình nắm chặt tay chị y tá:

– Em có thể gặp anh ấy không chị? một lát thôi.

Chị y tá nhìn Quỳnh như thông cảm:

– Chỉ vào được một người thôi nhưng trong đó có người rồi. Cô ấy đã thức suốt đêm qua. Nếu muốn, em có thể vào thay cô ấy.

Phúc Quỳnh thần thờ như người mất hồn, cô lặng lẽ như tim mình như bị ai vò xé:

– Em không sao chứ?

Phúc Quỳnh cố cười:

– Em không sao. Cảm ơn chị.

Chị y tá đưa đôi mắt ngưỡng mộ nhìn cô:

– Em là người mẫu Phúc Quỳnh phải không?

Quỳnh trả lời rời rạc:

– Vâng.

Chị y tá nhìn cô phân vân:

– Thôi được, chị sẽ cho em vào nhưng một lát thôi đấy.

– Không cần đâu. Biết anh ấy không sao là em yên tâm rồi. Có thật là anh ấy không còn nguy hiểm không chị?

Chị y tá gật đầu không nói. Chị ta có vẻ muốn nói chuyện tiếp nhưng lại không thể đứng lâu.

– Chị phải về phòng. Ngày mai em có đến nữa không?

– Em cũng không biết. Chùng nào anh ấy mới tỉnh lại hả chị?

– Có thể khoảng một tiếng nữa hoặc có thể lâu hơn. Tùy theo sức khoẻ từng người em ạ.

– Vậy à!

Đợi chị y tá đi xong, Quỳnh mới bước qua phòng hồi sức, nhưng cô hoàn toàn thất vọng khi không thấy gì được ở bên trong. Phúc Quỳnh cố ngăn cho mình đừng khóc vì cô thấy mọi người đã nhận ra sự có mặt của mình và đang đổ dồn ánh mắt về phía cô.

Quỳnh vẫn không ra về, cô thấy không yên tâm khi chưa nhìn thấy Phú. Mọi người đã bắt đầu bu đông và nhốn nháo xung quanh cô. Quỳnh mệt mỏi đến nỗi không thể lịch sự được với họ, cô ngồi yên lặng như không quan tâm đến sự tò mò của mọi người. Một lát sau thì ông Nguyễn vào. Không kèm được, Quỳnh khóc nức trên vai ông:

– Thăng Phú sao rồi?

Quỳnh lắc đầu không nói. Ông Nguyễn bảo anh tài xế khuyên mọi người nên giải tán để giữ sự yên tĩnh cho bệnh viện. Cuối cùng ông vỗ nhẹ vai cô:

– Bác Long, giám đốc bệnh viện là bạn thân của ba, ba sẽ nhờ ông ấy xem tình trạng của thằng Phú. Con nên bình tĩnh lại đi.

Tiếng Quỳnh dứt quãng vì khóc:

– Chị y tá nói anh ấy đã qua khỏi nguy hiểm, nhưng con vẫn không yên tâm, con sợ lắm ba ơi.

Ông Nguyễn nắm tay cô:

– Đi theo ba!

Ba cô đi thẳng đến phòng giám đốc để gặp bác Long. Sau khi đã gọi gãm Phú cho bạn mình, ông Nguyễn quay qua cô:

– Ba phải đến công ty. Con ở lại hay về?

Nhìn vẻ khổ sở của Quỳnh mà ông thấy đau lòng.

– Nghe lời ba, về nhà đi. Con ở lại cũng không giúp được gì mà lại không thể vào thăm nó. Nếu muốn, trưa ba đưa con đi.

Ông Nguyễn nói tiếp giọng nghiêm nghị:

– Con đừng để mọi người bàn tán về mình, sẽ không tốt đâu khi họ biết về mối quan hệ

của con và Phú. Nếu không có cô bé đó, ba đã không cấm cản con.

Phúc Quỳnh đành theo ba ra về, cô thấy đau khổ tột cùng khi không thể gặp Phú và đau hơn nữa là không có quyền ở lại để chăm sóc cho anh. Ông Nguyễn hình như hiểu những gì con mình đang chịu đựng nên cứ yên lặng như không muốn cô buồn khổ thêm. Quỳnh về đến nhà thì gặp mẹ đang đợi.

– Nó sao rồi?

Ông Nguyễn nói thay cô:

– Không còn nguy hiểm nữa nhưng vẫn chưa tỉnh. Bà nên để con nó yên tĩnh đi.

Phúc Quỳnh lặng lẽ quay về phòng, một lúc sau thì trở xuống. Bà Nguyễn ngạc nhiên hỏi:

– Con đi đâu vậy?

Quỳnh nói rồi rạc:

– Con đến chỗ quay.

– Lúc này, ông Dũng có gọi đến nhưng mẹ đã xin lỗi và nói tình trạng của con rồi, ông ấy sẽ dời lại cảnh quay của con.

Quỳnh lắc đầu:

– Con không thể để vì mình mà ảnh hưởng đến công việc của mọi người. Mẹ yên tâm đi, con không sao thật mà.

Bà Nguyễn nhìn cô thờ dài, biết là sẽ không ngăn được Quỳnh.

– Để mẹ bảo chú Khánh đưa đi.

Phúc Quỳnh lắc đầu:

– Không cần đâu, con sẽ đi một mình. Trễ quá rồi.

Phúc Quỳnh lái xe đến chỗ quay thì mọi người đã chuẩn bị xong và bắt đầu vào vị trí diễn.

– Xin lỗi, con đến trễ.

Ông Dũng nhìn cô ngạc nhiên:

– Sao lại đến đây? Con không sao chứ?

Phúc Quỳnh mỉm cười như biết lỗi:

– Chú để con diễn hôm nay nha. Con làm được mà.

Phúc Quỳnh cố gắng không để chú Dũng và mọi người phải vất vả vì mình, không hiểu sao cô vào vai thật tự nhiên. Quỳnh đã diễn tả tâm trạng của cô gái đang đau khổ vì mất

người thân của mình thân chân thật, đến nỗi chú Dũng phải lên tiếng hài lòng.

Tôi, chú Dũng cho mọi người nghỉ sớm. Phúc Quỳnh có vẻ hồi hã để ra về, chú nhìn như hiểu:

– Con về trước đi, ngày mai cứ nghỉ ở nhà.

Phúc Quỳnh nhìn ông ngần ngừ:

– Con...

Nhưng ông Dũng đã ngăn lại:

– Đừng cãi lời chú. Chú không muốn diễn viên của mình vào vai với một tâm trạng không tốt.

Phúc Quỳnh đành nghe theo, cô không về nhà mà lái xe đến thẳng bệnh viện. Sau khi hỏi thăm y tá, cô mới biết được phòng anh nằm. Phúc Quỳnh run rẩy đứng trước cửa phòng, cô không dám bước vào vì sợ sẽ gặp cảnh đau lòng như lúc sáng, nhưng rồi sự lo lắng, thắc thỏm lại mạnh hơn, cô mở cửa nhìn vào trong phòng. Trang đang lau mặt cho Phú, một cử chỉ chăm sóc thật dịu dàng. Quỳnh thấy rõ ràng vì cảm giác đau thắt ở tim. Cô âm thầm ra về chứ không đủ can đảm để ở lại. Vừa bước được vài bước thì cô bị một người chặn lại:

– Cô là Phúc Quỳnh phải không?

Quỳnh ngược nhìn người đàn ông lạ:

– Vâng.

Anh ta nhìn cô như quan sát:

– Tôi là bạn của Phú. Đêm qua, tôi đã gọi cho Quỳnh.

Phúc Quỳnh nhìn có vẻ đã chú ý hơn:

– Quỳnh gặp thẳng Phú chưa?

Quỳnh gượng cười:

– Tôi có thấy, anh ấy không sao là tôi yên tâm rồi.

Anh ta nhíu mày:

– Sao lại là thấy? Quỳnh không vào với nó sao?

Phúc Quỳnh lắc đầu không nói, anh ta lại nói tiếp:

– Tôi tên Sơn. Sao đêm qua Quỳnh không nghe máy?

– Xin lỗi, vào giờ đó, nếu là số lạ tôi không bao giờ nghe, tôi hay bị phiền vì những cuộc gọi như thế lắm.

Sơn khẽ cười:

– Tôi hiểu. Quỳnh nhận được tin nhắn mới vào phải không?

Phúc Quỳnh gật đầu, cô bước qua hành lang để tránh đường cho mọi người, Sơn cũng bước theo cô:

– Lúc Phú còn trong tình trạng nguy hiểm, tôi đã nghĩ người nó cần gặp nhất là Quỳnh.

Phúc Quỳnh cười nhẹ, cô đưa tay giữ lại tóc khi nó bay qua mặt Sơn:

– Tôi thì không nghĩ vậy, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh đã báo cho tôi biết.

Sơn nhìn cô, anh đã từng gặp rất nhiều người đẹp, nhưng ở Quỳnh lại có sức quyến rũ lạ thường. Cô đẹp một cách quý phái trong từng cử chỉ đến nỗi anh không sao rời mắt được.

– Hình như Quỳnh đang hiểu lắm điều gì đó phải không?

Rồi Sơn nói tiếp như giải thích:

– Hôm qua không liên lạc được với Quỳnh nên tôi đã điện cho Trang. Có phải Quỳnh đã gặp cô ấy? Xin lỗi, Quỳnh có thể không trả lời nếu thấy tôi đã quá tò mò.

Phúc Quỳnh nói điềm đạm:

– Vậy thì tôi xin phép không trả lời. Anh Phú là bạn anh, nếu cần anh ấy sẽ nói cho anh hiểu. Tôi chỉ có thể một điều là đêm qua anh đã làm rất đúng. Tôi chỉ đến đây thăm vì không thể làm ngơ.

Sơn nhìn cô thoáng nét gì đó rồi trầm giọng:

– Tôi sẽ nhắn lại với Phú là có Quỳnh đến thăm.

Quỳnh nói dè dặt:

– Không cần đâu, tôi mong anh sẽ không nói cho anh ấy biết.

– Tại sao?

Quỳnh nói khó khăn:

– Vì Phú sẽ không thích. Anh giúp tôi chứ?

– Tôi không nghĩ vậy và cũng không thể hứa. Đúng là Phú rất ít nói về bản thân mình, nên tôi không dám nói là mình hiểu hết cậu ấy. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định là nó rất yêu Quỳnh.

Dù đang đau khổ nhưng cô vẫn không thể không bối rối khi Sơn nói chuyện thẳng thắn như vậy trong khi cô chỉ mới quen anh. Sơn lại nói như giải thích:

– Trang là bạn thân của chúng tôi, rất thân. Tôi đã nói hết những gì mình biết, tôi tin là Quỳnh sẽ hiểu.

Quỳnh nói miễn cưỡng như muốn chấm dứt:

– Tôi phải về rồi, anh vào với anh ấy đi.

Son nhìn cô hơi lâu, cách nói vừa yếu đuối, vừa cứng rắn của Quỳnh làm anh hơi ngạc nhiên:

– Tôi nghĩ, dù thế nào Quỳnh cũng nên thăm thằng Phú một lần, dù với tư cách nào cũng được.

Quỳnh khoác giơ lên vai rồi mỉm cười nhìn Son.

– Tôi về đây. Cảm ơn anh một lần nữa nhé.

Son gật đầu, anh muốn tiễn cô ra cổng nhưng biết sự nhiệt tình của mình sẽ làm cô cảm thấy phiền. Anh đứng yên cho đến khi Quỳnh rẽ sang lối khác. Son chậm rãi đi về phòng Phú. Vừa bước vào đã thấy Trang nắm tay Phú nói gì đó. Tự nhiên anh nhớ đến vẻ mặt thần thờ của Quỳnh lúc này Son chống tay vào cạnh giường nhìn cả hai.

– Thằng Phú còn yếu lắm, em nên để nó nghỉ.

Đầu Phú vẫn còn quấn băng, anh không nói chuyện được nhiều và cũng không cử động được vì vết thương nơi ngực và chân rất đau, gương mặt Phú thật nhợt nhạt vì mất máu quá nhiều.

– Em có làm gì đâu, lúc này em bảo anh ấy hãy nhắm mắt ngủ chứ bộ.

Son khẽ cười, anh thấy mình hơi vô lý. Trang đã ở bên cạnh Phú từ suốt đêm qua, tình yêu kiên nhẫn của cô có khi nào làm trái tim sắt đá của Phú mềm lòng không?

– Em về nhà nghỉ đi, để anh coi nó cho. Thức suốt đêm rồi còn gì.

Trang đứng lên nhìn anh không yên tâm:

– Anh biết chăm sóc không đó. Giao anh ấy cho anh, em thấy không yên tâm chút nào.

Son nhún vai:

– Em không thể chăm sóc chuyện cá nhân của nó được, nên không cần vào thường xuyên đâu.

Trang hơi ngượng:

– Anh phải lo cho anh ấy đó. Em về đây.

Đợi Trang đi xong, Son ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Anh nhìn đôi mắt khép hờ của Phú, anh biết Phú không ngủ được vì vết thương đau.

– Vết thương đau, ngủ không được hả?

Phú mệt mỏi mở mắt, anh nhẹ lắc đầu:

– Tao không sao.

Son khẽ cười:

– Tao là đàn ông, nên không cần tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tao. Có cần tao gọi y tá giúp mày không?

Phú hơi cười:

– Tao chịu được.

Son không nói nữa vì sợ Phú mệt. Anh ngả người ra ghế, lim dim mắt như ngủ, nhưng hình ảnh Quỳnh cứ mãi quanh quẩn. Không hiểu sao anh lại bận lòng vì cô như thế. Nhìn Quỳnh thật mỏng manh, cô gọi lên trong anh một ý thức muốn che chở, nhưng anh hiểu bên trong vẻ bề ngoài yếu đuối đó là một sự cứng rắn được ẩn giấu.

Hôm sau, Son đang lái xe đến công ty thì Quỳnh gọi. Son tắt xe vội vào lễ, anh biết Quỳnh đã lưu lại số máy của mình.

– Alô.

Tiếng Quỳnh hơi ấp úng:

– Tôi gọi có làm phiền anh không?

Son khẽ cười:

– Tôi rất mừng vì em đã không xoá số máy của tôi.

Phúc Quỳnh hơi im lặng một chút:

– Tôi muốn biết về tình trạng của anh Phú? Xin lỗi, vì tôi không nghĩ ra ai khác ngoài anh để liên lạc.

– Sao lại xin lỗi? Nếu muốn biết tình trạng của nó, sao Quỳnh không đến thăm?

– Tôi không cần trả lời được không?

Son cười nhỏ, cách nói chuyện vừa trẻ con vừa dứt khoát của cô làm anh thấy buồn cười.

– Dĩ nhiên rồi, và tôi nghĩ mình không cần trả lời câu hỏi của em. Nếu muốn biết về Phú, em hãy tự mình gặp đi. Lúc trước Phú từng nói với tôi, em rất bản lĩnh, nhưng hôm nay tôi thấy nên nghi ngờ câu nói đó.

Son nghe tiếng Quỳnh cười khẽ trong máy:

– Tôi rất hiểu anh Phú. Anh ấy không bao giờ nói thế. Tôi không phải là trẻ con để nghe anh nói khích. Nhưng dù sao cũng cảm ơn vì tôi biết anh chỉ muốn tốt cho tôi thôi.

Son tiếp lời cô, sự nhạy bén của Quỳnh làm anh thấy thú vị:

– Và tốt cho Phú nữa. Nếu tôi là em, tôi đã đến lâu rồi. Tôi biết em đang hoang mang về

tình cảm của nó. Tại sao không can đảm đối diện một lần để dứt khoát tư tưởng. Sự nửa vời sẽ làm em đau khổ hơn thôi.

Phúc Quỳnh không hiểu sao những lời khuyên của Sơn, cô không thấy nặng nề. Cách nói chuyện phóng khoáng, đơn giản hoá mọi việc của anh làm cô thấy thanh thản hơn đôi chút. Không ngờ chỉ hai lần nói chuyện, cô lại thấy mình gần gũi Sơn đến thế. Tính cách của Sơn có nét gì đó hao hao giống Phú. Có lẽ vì thế hai người mới là bạn thân của nhau.

– Em suy nghĩ xong chưa?

Quỳnh nói nhẹ nhàng:

– Tôi không nghĩ gì cả. Nếu anh không có nhu cầu trả lời tôi thì tôi không phiền nữa.

Sơn bật cười nhỏ:

– Tôi biết em rất sốt ruột vì thằng Phú, tôi sẽ chờ xem em còn cứng rắn đến bao giờ. Cố gắng đấu tranh tư tưởng đi cô bé. Tôi cúp đây.

Sơn tắt máy, anh thấy buồn cười khi phát hiện ra Quỳnh rất trẻ con, bướng bỉnh. một cô gái đa tính cách như vậy làm anh cũng phải kiềm chế để không bị quyến rũ và anh không tin Phú có thể vứt bỏ một người con gái như thế.

Hai ngày sau, Phúc Quỳnh mới có can đảm để đến thăm Phú, vì cô không chịu nổi cảm giác lo lắng như lửa đốt trong lòng của mình. Cô quá sốt ruột vì không tận mắt nhìn thấy tình trạng của anh.

Phúc Quỳnh hơi nhắm mắt khi đặt tay lên má cửa, nhưng cô chưa kịp mở ra thì cánh cửa đã bật mở. Chị y tá mừng rỡ khi nhận ra Quỳnh:

– Em đến thăm Phú hả?

Quỳnh mỉm cười:

– Vâng.

Chị y tá tránh qua một bên cho cô bước vào:

– Em vào đi, anh ấy vừa mới ngủ đấy.

Cô hỏi mà nghe tim mình như ngừng đập:

– Có ai trong đó với anh không chị?

Chị y tá lắc đầu:

– Không có. Hình như bạn của anh ấy vừa mới đi đâu đó. Em vào đi.

Phúc Quỳnh định hỏi xem là ai nhưng cô vẫn im lặng. Đợi chị y tá đi xong, Quỳnh mới bước vào. Phú đang nằm nhắm mắt trên giường, gương mặt rất xanh vì mất máu nhiều,

đầu anh vẫn còn quần băng và mặt cũng còn vài chỗ trầy xước. Không biết từ lúc nào, Quỳnh đã khóc, cô bụm miệng lại tức tưởi vì sợ tiếng nấc của mình sẽ làm Phú thức giấc. Lần đầu tiên trong đời, Quỳnh thấy đau thất lòng vì cảm giác xót xa đến rã rời, cô ao ước được ôm anh vào lòng, được chia sẻ nỗi đau mà Phú đang phải chịu đựng. Không kềm được, Quỳnh nắm nhẹ bàn tay anh. Không ngờ một cú chạm nhẹ lại làm Phú thức giấc. Quỳnh nói trong tiếng khóc:

– Em xin lỗi...

Phú mở mắt nhìn cô, đôi mày anh hơi nhíu lại không biết vì vết thương đau hay vì không hài lòng sự có mặt của Quỳnh. Tiếng cô lại thổn thức như cổ kiềm chế:

– Em biết anh không thích sự có mặt của em. Em đã rất cố gắng để không nghĩ đến anh, nhưng em làm không được, em đau như chính mình bị đau. Em không chịu nổi nếu em không gặp được anh.

Phú nhìn cô không biểu hiện gì:

– Em đến lâu chưa?

Phúc Quỳnh vẫn chưa tự chủ được, cô cứ đứng yên như thế và khóc. Phú cố ngồi lên để dựa vào cạnh giường. Thấy gương mặt tái đi vì đau của anh, Quỳnh hốt hoảng nín khóc và bước vội đến:

– Anh không sao chứ Phú?

Phú khoát tay:

– Tôi không sao. Em ngồi đi.

Quỳnh chớp mắt cố ngăn cảm giác nhói nhói trong lòng khi thấy vẻ xa cách của anh.

– Anh còn đau không?

Phú không trả lời cô mà nói:

– Lúc nãy, bác sĩ Long có nói với tôi về sự giúp đỡ của ba em. Hôm qua, bác có đến đây, nhưng tôi không biết nên tôi không cảm ơn, sẵn đây cho tôi gửi lời cảm ơn đến bác.

Quỳnh vẫn đứng yên nhìn anh:

– Vâng.

Cô không nói được gì thêm vì cảm giác xót xa đang vây kín mình.

– Hôm nay, Trang không vào với anh sao?

Phú nhẹ giọng:

– Cô ấy bận.

Quỳnh cười héo hắt:

– Đúng lý ra em không nên đến đây phải không?

Phú nhìn cô im lìm:

– Nếu em đến thăm với tư cách một người bạn thì tôi rất sẵn lòng.

– Còn ngược lại?

Phú nói trầm tĩnh:

– Tôi không quan tâm đến chuyện này nữa.

Phúc Quỳnh cắn môi, cô vụng về đan hai tay vào nhau.

– Vì anh đã có Trang? Em hiểu, nên sẽ không để mình lộ bịch trước mặt anh.

Phú không nói gì, cái nhìn có vẻ mệt mỏi và lòng Quỳnh lại chùng xuống.

– Em xin lỗi. Anh thấy trong người ra sao rồi?

– Em rót giùm tôi ly nước.

Phúc Quỳnh vội mang cho anh ly nước. Không hiểu sao cô thấy hạnh phúc âm thầm vì được làm việc đó, cô thấy Phú uống có vẻ rất khó khăn, anh uống từng ngụm nhỏ rất lâu.

– Anh còn bị thương ở đâu nữa không?

Phú đưa ly cho cô:

– Tôi mệt lắm nên không thể tiếp em lâu được. Xin lỗi.

Phúc Quỳnh chớp mắt nói rung rung:

– Để em gọi anh Sơn vào với anh, để anh một mình em không yên tâm.

Phú nhìn mày nhìn cô:

– Sao em biết thằng Sơn?

Quỳnh liếm môi nói khó khăn:

– Đêm anh bị tai nạn, anh Sơn đã điện cho em.

Phú gật nhẹ đầu. Quỳnh vẫn đứng yên đôi mắt đau khổ lẫn tuyệt vọng:

– Anh Sơn không biết chuyện nên anh đừng trách anh ấy.

Phú ơ ơ nhắm mắt:

– Tôi không để bụng chuyện đó, em đừng nghĩ sâu xa quá mọi chuyện như vậy.

Quỳnh hơi quay đi, tâm trí cô đang bị giằng xé to vì những mâu thuẫn muốn được tuôn ra, nhưng khi nhìn thấy sự mệt mỏi đau đớn của Phú cô lại yếu đuối vì cảm giác yêu thương quay quắt. Chợt căn phòng được đẩy nhẹ và Trang bước vào, đôi mắt thoáng ngạc nhiên khi thấy Quỳnh.

– Quỳnh đến lâu chưa?

Phúc Quỳnh cố gượng cười:

– Cũng lâu.

Trang hơi nhìn về phía Phú, anh khẽ cười:

– Em nói bận sao lại đến đây?

Trang nói nhẹ nhàng:

– Em không yên tâm. Hôm nay anh sao rồi?

Phú cười nhẹ:

– Đỡ hơn hôm qua.

Trang cười nhỏ. Quỳnh chột lên tiếng:

– Đến giờ tôi về rồi, không phiền hai người nữa. Chúc anh mau bình phục!

Nói xong, cô vội quay người đi nhưng Trang đã bước đến:

– Để tôi tiễn Quỳnh.

– Không cần đâu.

Trang mở cửa rồi bước ra ngoài. Không thể làm khác, Quỳnh đành để Trang tiễn mình.

Cả hai đi dọc hàng lang bệnh viện.

– Lúc này, Quỳnh có gặp anh Sơn không?

Quỳnh lắc đầu:

– Không.

Trang mỉm cười:

– Mình không yên tâm là như vậy. Đàn ông, họ không thể ngồi một chỗ được, họ không kiên nhẫn như mình.

Quỳnh không nói gì, cô thấy Trang lịch sự hơi thừa. Nếu là cô, cô sẽ không nhiệt tình như vậy.

– Sao Quỳnh biết anh Phú bị tai nạn?

– Anh Sơn nói.

Trang khẽ cười:

– Tôi cũng đoán như thế. Sao hôm nay Quỳnh mới đến?

Quỳnh cố kềm chế vì cách hỏi như khiêu khích của Trang, cô ta dư biết vì sao mà.

– Tôi bận.

Trang vẫn nói nhẹ nhàng:

– Đêm anh Phú bị tai nạn, tôi có cảm giác như người anh ấy chờ đợi nhất là Quỳnh. Có lẽ anh Sơn cũng cùng suy nghĩ như tôi nên mới làm vậy.

Quỳnh hơi khựng lại, cô quay qua nhìn Trang:

– Tại sao Trang lại nói điều này với tôi?

– Tôi làm vậy là vì anh Phú.

Quỳnh dừng lại ở chỗ rẽ ra cổng, không ngăn được cô hỏi:

– Trang yêu anh Phú?

Trang nhìn cô cười nhẹ:

– Nhưng anh ấy thì không. Quỳnh biết anh ấy đã nói gì với tôi không? Những gì anh ấy phân đầu cho đến ngày hôm nay đều vì một người. Khi một người đàn ông đã nói như thế thì tôi hiểu mình không nên hy vọng gì nữa.

Quỳnh đứng yên hoang mang, cô có cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mơ và được hồi sinh.

– Vậy mà tôi cứ nghĩ...

Quỳnh ngừng lại. Trang nhìn cô như hiểu:

– Tôi không nghĩ Quỳnh lại không tin anh ấy? Lần đầu tiên gặp Phú, tôi đã có cảm giác đây là người đàn ông mà mình có thể đặt hết lòng tin vào đấy.

Tim Quỳnh như thất lại:

– Có lẽ Trang hiểu anh ấy nhiều hơn tôi...

– Không phải đâu, người ngoài cuộc thường sáng suốt hơn. Quỳnh đã chịu nhiều áp lực nên không thể tránh khỏi sự yếu đuối. Quỳnh không tự tin vào mình hơn là không tin anh ấy.

Quỳnh nhìn Trang không giấu được sự cảm phục, những người bên cạnh Phú thật đáng để người khác phải nể nang. Cô thấy mình thật khờ khạo và nông nổi trước những người bạn của anh. Trang nhìn sự ngơ ngác của cô một cách thông cảm.

– Tôi sẽ không đến đây nữa, tôi tin Quỳnh hiểu mình cần phải làm gì. Tình yêu của hai người như thế nào là do hai người tự quyết định.

Quỳnh chớp mắt yếu đuối:

– Cảm ơn Trang.

Trang mỉm cười:

– Tôi hiểu vì sao anh ấy yêu Quỳnh rồi.

Nói rồi, Trang cười tư lự:

– Quỳnh vẫn quyết định ra về phải không?

Quỳnh nói nhẹ nhàng:

– Vâng.

Trang gật đầu khi thấy có vài người tò mò đang nhìn hai người:

– Vậy tôi trở vào đây. Quỳnh về nhé!

Quỳnh mỉm cười, cô đứng yên nhìn theo Trang đi trở vào bệnh viện, cảm giác thật nhẹ nhàng như vừa trút đi gánh nặng, đến nỗi cô muốn quay trở lại tìm Phú ngay nhưng cố kiềm chế vì sợ sẽ bị cười vì sự nông nổi của mình.

Quỳnh lái xe ra về trong tâm trạng sung sướng đến bay bổng. Cô khóc vì quá hạnh phúc khi nghĩ về Phú. Bây giờ cô đã có đủ lòng tin để vượt qua khoảng cách mà Phú đặt ra giữa hai người. Cô có đủ kiên nhẫn để chứng minh cho anh thấy tình yêu của mình, một tình yêu vô bờ bến và là tất cả đối với cuộc đời cô.

Khuya hôm đó, sau khi từ chỗ diễn ra về, Quỳnh lái thẳng xe đến bệnh viện. Từ lúc nói chuyện với Trang đến giờ, cô cứ nôn nao với ý muốn được gặp Phú. Lần đầu tiên cô có cảm giác sự nhớ nhung như nhấn chìm mình. Và thời gian như quá chậm đối với sự chờ đợi của cô. Hành lang bệnh viện về khuya thật vắng lặng, trên đường đến phòng Phú, cô cười với tất cả những ai vô tình nhận ra mình. Hình như cô muốn chia sẻ với họ niềm hạnh phúc mà mình đang có.

Phúc Quỳnh gặp Sơn đang ngồi trước cửa phòng, cô nhìn anh cái nhìn biết ơn lẫn cảm mến:

– Em mới đi diễn về, phải không?

Phúc Quỳnh đưa mắt nhìn cánh cửa phòng:

– Dạ. Anh Phú ngủ rồi hả anh?

Sơn gật đầu:

– Lúc trưa, hai người gặp nhau rồi hả?

– Trang nói với anh à?

Sơn lắc đầu:

– Anh thấy em đến nên đã ở ngoài đó chứ.

Quỳnh nhìn vẻ uể oải của Sơn mà buồn cười:

– Anh về nghỉ đi. Em sẽ ở lại đây.

Sơn nhướn mắt:

– Phú biết không?

Quỳnh lắc đầu:

– Anh nghĩ anh ấy sẽ thế nào?

– Quan trọng là em có đủ kiên nhẫn?

Quỳnh nói như thì thầm:

– Em đã không tin anh ấy. Điều đó thật khó tha thứ, phải không anh?

Sơn nhìn về mặt buồn bã của cô mà thương cảm.

– Để có được lòng tin thì phải trải qua sự thử thách. Anh tin Phú sẽ hiểu rõ điều đó.

Quỳnh cúi đầu, đan hai tay vào nhau như để che giấu sự thất vọng của mình. Sơn đứng lên nói chậm rãi:

– Đừng bi quan như thế. Phú đâu phải là sắt đá mà không biết mềm lòng, huống chi nó yêu em như vậy. Bây giờ là lúc em chứng tỏ cho nó thấy sự kiên định của mình. Đàn ông không thích sự nửa vời đâu.

Quỳnh lắc đầu nói cương quyết:

– Có thể em đã cư xử yếu đuối, nhưng không bao giờ nửa vời trong tình cảm. Anh cũng không tin em sao?

Sơn cười nhẹ:

– Anh đã gặp em và Quang vài lần, và cũng đừng có ý nghĩ như Phú. Anh không hiểu với bản tính của em lại chịu để Quang lăng nhăng theo bên cạnh như thế, ngay cả anh còn không thể chấp nhận huống chi là thằng Phú.

Quỳnh lắc đầu:

– Mọi quan hệ của em và Quang không chỉ riêng hai người, còn tình nghĩa của hai gia đình nữa. Em không thể cư xử anh ấy như những người khác được.

– Bằng cách chấp nhận sự theo đuổi của nó.

– Em rất rạch ròi trong quan hệ và không làm gì để anh ấy hy vọng cả. Quang hiểu rất rõ điều đó.

– Và anh ta đã lợi dụng nó để khiêu khích thằng Phú. Nếu Phú không dạy cho hắn một bài học thì không phải là đàn ông.

Quỳnh ngồi yên hoang mang.

– Em còn ngây thơ lắm. Em phải hiểu với bản tính của Quang, hắn sẽ không dễ dàng bỏ

qua cho thằng Phú. Nhưng cách trả thù của nó hèn quá, không đáng mặt đàn ông. Quỳnh mệt mỏi quay nhìn nơi khác. Đúng là khi nghe Quang nói cho mình nghe về chuyện của Phú và Trang đã ở Đà Lạt với nhau, cô đã có một chút xem thường, nhưng vì sự đau khổ đã chiếm hết tâm trí nên cô không để ý và vì cô xem Quang không quan trọng đối với mình nên đã không buồn đánh giá về anh.

– Mọi chuyện đã qua rồi, em không nên suy nghĩ nữa. Điều quan trọng là mình đã không phạm sai lầm để không thể cứu vãn được.

– Còn có thể cứu vãn sao? Nghe anh nói, em thấy mình thật ngốc nghếch. Em đã có lỗi quá nhiều và thấy hổ thẹn khi phải đối diện với anh Phú.

– Em có khuyết điểm là nghĩ quá xa đối với mọi việc. Hãy nghĩ đơn giản thôi, em sẽ thấy nhẹ nhàng hơn.

Phúc Quỳnh như thấy mình được mở lối, cô cứ ngồi yên vì không biết phải nói gì. Sơn hình như hiểu tâm trạng của cô:

– Anh về đây. Em vào với nó đi. Ngoài này lạnh lắm.

Quỳnh ngược nhìn Sơn nói nhỏ nhẹ:

– Cảm ơn anh.

Sơn cười chứ không nói gì. Đợi anh đi xong, Quỳnh mới mở cửa bước vào phòng. Cô ngồi yên bên cạnh Phú chứ không dám chạm vào anh. Cô sợ mình sẽ làm anh thức giấc và sợ hơn cả là đối diện với đôi mắt thờ ơ của Phú. Phúc Quỳnh cứ ngồi như thế để nhìn anh, có lẽ Phú vẫn còn đau nên cô thấy anh cứ nhíu đôi mày lại. Mỗi lần như vậy cô có cảm giác như chính mình bị đau. Tự nhiên cô nhớ lại đêm Phú bị tai nạn, cô và Quang đã gặp anh ở bờ sông, bây giờ cô mới hiểu Phú đến đó để làm gì. Cô tin anh cũng như mình, không thể quên những cảm giác đầu tiên thuộc về nhau.

Quỳnh ra ngoài gọi điện về nhà cho ba mẹ yên tâm, vì lúc đi cô cũng đã nói chuyện rất lâu với mẹ. Cô thấy mình thật sự may mắn khi sống trong sự bảo bọc che chở của những người đầy bản lĩnh và yêu thương mình thật lòng. Quỳnh đã thức suốt đêm đó trong nỗi trăn trở của trái tim mình. Một không gian yên lặng nhưng tràn đầy hạnh phúc khi chỉ có cô và Phú với nhau, cô đã từng ước mơ một tương lai như thế này, nhưng không biết Phú có còn thiết tha để cùng cô thực hiện mơ ước đó hay không?

Gần sáng thì Phú thức giấc, đôi mắt thoáng nét gì đó khi thấy cô:

– Anh thức rồi à? Anh thấy trong người sao rồi?

Phú không trả lời cô mà hỏi lại:

– Sơn đâu? Sao em lại ở đây?

Phúc Quỳnh cắn môi:

– Em muốn chăm sóc cho anh. Anh đừng nói gì cả, em sẽ không nghe đâu.

Quỳnh bước đến đỡ anh khi Phú ngồi lên:

– Không cần đâu.

Nhưng Quỳnh vẫn làm theo ý mình:

– Ở đây chỉ có anh và em, em không tin anh không cần sự giúp đỡ.

Phú hơi quay đi:

– Em gọi y tá giúp tôi.

– Anh cần gì?

Quỳnh nói ngao ngán:

– Tôi muốn vệ sinh cá nhân, được chưa?

Phúc Quỳnh đỏ cả mặt, bối rối. Không thể làm khác, cô ra ngoài tìm y tá. Phúc Quỳnh đứng ngoài hành lang chứ không vào, cô thấy buồn cười khi nhớ lại lúc này. Thật ra cô sẵn sàng chăm sóc cho anh như một người vợ lo cho chồng, nhưng nếu nói ra điều đó thì thật ngượng ngùng. một lúc sau thì cô y tá đi ra, cô ta chào Quỳnh có vẻ hơi khép nép:

– Tôi có nghe mọi người nói về sự cố mặt của Quỳnh. Hôm nay mới được gặp.

Phúc Quỳnh cười lịch sự:

– Vâng.

– Trên tivi đã đẹp ngoài đời Quỳnh càng đẹp hơn. Tôi thích xem phim Quỳnh đóng lắm.

– Cảm ơn chị.

Nói vài câu với cô y tá xong, Quỳnh mới quay vào phòng. Phú đã tươi tỉnh hơn, đôi mắt cũng sắc hơn khi nhìn cô.

– Anh đói không? Em pha sữa anh uống nhé.

– Em ngồi đi.

Phúc Quỳnh thấy sự kiên quyết trong cái nhìn của anh, cô nói nhỏ:

– Em xin anh một điều, được không? Hãy gạt chuyện hai đứa qua một bên và để em chăm sóc cho anh. Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau sau khi anh đã bình phục.

Phú lạnh lùng:

– Nếu tôi nói không?

Phúc Quỳnh nói dứt khoát:

- Em cũng sẽ ở lại. Anh Sơn và Trang không lo cho anh nữa đâu, em đã nói với họ rồi.
- Em đã nghe người khác nói gì rồi phải không? Và em tin ngay?

Tim Quỳnh như thất lại khi nghe Phú nói:

- Em biết mình đã sai và đang cố tìm cách chuộc lỗi. Em không tin anh lại cố chấp như vậy.
- Sai vì đã tin Quang?
- Không phải, sai vì đã không tin anh thì đúng hơn. Đúng lý ra em không nên nghi ngờ anh vì những lời nói của anh Quang, nhưng lúc đó em không đủ sáng suốt để đánh giá mọi việc. Anh có thể thông cảm điều đó không?

Phú nói uể oải:

- Tôi đã hết kiên nhẫn rồi. Em nên quên mọi chuyện đi.

Phúc Quỳnh cố ngăn cho mình đừng khóc:

- Anh muốn đối xử với em như thế nào cũng được, nhưng hãy để em chăm sóc cho anh.
- Em làm tôi rất mệt mỏi, tôi đã chán cảm giác đó lắm rồi.

Quỳnh hơi nhắm mắt, cô nói rời rạc:

- Em xin lỗi. Bây giờ sức khỏe của anh là quan trọng nhất. Em xin anh, chúng ta dừng lại ở đây đi.

Phú nhìn im lìm, cái nhìn làm Quỳnh không đủ can đảm để thuyết phục nữa. Trời vẫn chưa sáng, nó làm cho cô nhớ lại một đêm ở bệnh viện cách đây bốn năm, cũng như thế này và lúc đó cũng là Phú cương quyết rời xa cô: Em về đi, đừng cãi lời tôi .

Phúc Quỳnh lặng lẽ bước về phía cửa sổ, cô không muốn mình lại làm Phú giận, tốt nhất là nên im lặng chịu đựng. Phú không phải là người thích lặng nhắng, anh sẽ không cố nói để ép buộc cô.

Đúng như Quỳnh nghĩ, một sự yên lặng bao phủ cả hai người. Quỳnh đứng quay lưng về phía anh, cô khóc lặng lẽ vì lo sợ Phú sẽ không bao giờ bị thuyết phục nữa.

Mấy ngày sau đó, Quỳnh vẫn đến nhưng chỉ một lát rồi ra về chứ không ở lại lâu. Cô có thể chịu đựng được lạnh nhạt của Phú chứ không thể không đến thăm anh. Hai hôm nay, Phú đã có thể tự mình bước xuống giường và đi lại, khi Quỳnh vào thì anh đang cố bước đi quanh phòng.

- Anh đang tập đi hả?

Phú vịn tay vào tường, vết thương nơi chân vẫn còn đau.

– Bác sĩ nói anh đừng cử động nhiều, nếu không vết thương sẽ lâu lành.

Nói chỉ để nhắc nhở anh, chứ cô thừa biết Phú không thể nằm yên một chỗ một khi đã biết mình có thể đi được. Quỳnh đứng yên nhìn anh khi Phú không quan tâm sự có mặt của cô trong phòng này.

– Anh dùng thái độ này để cư xử với em sao?

Phú ngồi xuống giường:

– Tôi chỉ muốn yên tĩnh và không thích bị quấy rầy.

– Chỉ riêng em thôi, phải không?

Phú nói tàn nhẫn:

– Vì chúng ta không có lý do gì để gặp nhau, đừng bắt tôi phải nghe thuyết phục nữa.

Quỳnh nói trong nước mắt:

– Anh tàn nhẫn lắm và cố chấp nữa.

– Nếu đã biết vậy thì đừng nên hy vọng gì ở tôi.

Phúc Quỳnh bước đến đối diện với anh:

– Em còn có lòng tự trọng của mình. Anh yên tâm đi. Em sẽ không đến đây nữa đâu.

Nói rồi, cô lao ra khỏi phòng một cách vội vã, Quỳnh đã từng nghĩ mình sẽ kiên nhẫn đến cùng nhưng bây giờ cô không thể thấy sụp đổ vì cảm giác tuyệt vọng.

Ngày Phú xuất viện cũng là ngày Quỳnh phải qua nước ngoài trình diễn. Cô chỉ gọi điện cho Sơn hỏi về tình trạng của anh chứ không liên lạc với Phú.

1 tháng nơi xứ người, Quỳnh cứ như người mất hồn, cô cứ nghĩ về Phú và lại thấy đau khổ, tuyệt vọng.

Sau khi trở về, cô cũng không đủ can đảm để đến tìm anh, dù cô nhớ Phú đến không chịu nổi. Hôm sau, cô đến chỗ nhỏ Hân thì gặp Quang ở đó. Anh có vẻ dè dặt khi thấy cô:

– Lâu rồi không gặp, em khỏe không?

Không hiểu sao cô không thấy giận mà chỉ thấy tội nghiệp Quang. Quỳnh nói lịch sự:

– Em vẫn bình thường.

Quang nói như để cô hiểu:

– Anh định nhờ Hân lựa vài bộ đồ cho mẹ.

– Vậy à!

Quang nhìn cô hơi lâu:

– Nghe nói em vừa đi diễn ở nước ngoài về. Tốt chứ?

– Vâng.

Quang hơi quay đi khi thấy vẻ thờ ơ miễn cưỡng của cô.

– Mai là sinh nhật mẹ anh, em đến nhé.

– Em không hứa được.

Quang không giấu được sự thất vọng:

– Nếu em đến thì mẹ anh sẽ rất vui, bà luôn nhắc em.

– Cho em gửi lời chúc sức khỏe đến bác. Em xin lỗi vì không thể đi.

Quang nhận gói đồ từ tay Hân rồi khẽ cười:

– Anh sẽ nói với mẹ. Anh về trước nha.

Hân nhìn theo anh lên xe rồi nói:

– Tao thấy cũng tội nghiệp anh Quang. Anh ấy yêu mày thật đấy.

Quỳnh mỉm cười ngòai xuống ghế:

– Đừng nói chuyện đó nữa. Tao đem đồ đến cho mày nè.

Quỳnh đưa cho Hân một chiếc túi xách lớn, Hân đã gọi cô mua đồ về cho nó bán. Vừa soạn đồ, Hân vừa tíu tít:

– Mày đến thăm anh Phú chưa?

Phúc Quỳnh cười buồn:

– Anh ấy thế nào rồi?

– Khỏe hơn, hồng hào hơn. Tuần sau là có thể đi làm.

Phúc Quỳnh cố hỏi hy vọng:

– Anh ấy có hỏi gì về tao không?

Hân ngược lên nhìn cô:

– Tao cố ý nhắc về mày, nhưng anh ta chỉ nghe chứ không nói gì cả.

Quỳnh cười héo hắt, cô lảng chuyện:

– Mày biết anh Sơn không?

Hân liền ngừng soạn đồ, đôi mắt lấp lánh. Dù đang buồn ghê gớm, nhưng Quỳnh vẫn nhận ra cử chỉ khác lạ đó.

– Lần nào đến cũng gặp anh ấy. Anh Sơn nói chuyện hài hước hơn anh Phú nhiều.

Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại:

– Bộ mày đến nhiều lần lắm hả? Sự nhiệt tình này thật không giống mày.

Hân đỏ mặt, lúng túng:

– Chỉ có hai lần thôi.

Quỳnh tủm tỉm cười như đã đoán ra điều gì đó:

– Nghĩ vậy đi. Anh Phú bị nặng như vậy, không đến lần thứ hai, tao thấy hơi kỳ.

– Tao có nói gì đâu mà mày giải thích ghê thế.

Hân đánh vào vai cô:

– Nhìn mặt mày thật dễ ghê, biết thế tao đã không nói gì cho mày nghe.

Quỳnh bật cười:

– Nhìn mày giống mới biết yêu quá.

– Quý! Tao không ngốc để phải khổ sở như mày.

Quỳnh đổi giọng nghiêm nghị:

– Anh Sơn là người đáng tin cậy, tao chỉ có thể giúp mày thế thôi, còn mọi chuyện phải tự mày quyết định.

Hân chối phăng:

– Mày cứ tưởng tượng đi, sau đó thì hãy tỉnh lại.

Phúc Quỳnh chỉ cười chứ không nói gì nữa. Sự phát hiện này làm cô thấy vui đôi chút, lần đầu tiên cô thấy nhỏ Hân như thế. Đúng là thích anh Sơn rồi mà còn cố chối, để rồi xem nó sẽ giải thích với cô ra sao khi sự tưởng tượng của cô thành sự thật.

Quỳnh ở lại chơi với Hân cho đến tối. một ngày không có việc gì làm nên cô không dám về nhà vì sợ phải một mình, sợ phải nghĩ đến Phú. Trên đường về thì Quỳnh nhận được điện thoại của mẹ Quang. Bà mời cô ngày mai đến nhà chơi. Ngày trước, bà không bao giờ gọi điện thế này và lúc nào cũng mời bạn bè trước một tuần. Quỳnh thăm bắt mắt khi nghĩ Quang đã cố tình nhắc nhở để mẹ mình gọi điện cho cô. Anh đưa cô vào tình thế khó xử với cả người lớn, sự nín kìm của Quang cô không thể không xem thường. Không cần nghĩ nhiều, cô lấy máy gọi cho Quang. Hình như anh đang tiếp khách nên Quỳnh đành hẹn anh đến quán nước quen thuộc. Cô nghĩ mình cần phải có thái độ thật cương quyết đối với Quang.

Gần một tiếng sau, Quang mới đến. Anh ngồi xuống đối diện với cô rồi nói như xin lỗi:

– Em đợi lâu lắm hả? Anh xin lỗi.

Quỳnh khẽ cười lắc đầu:

– Em hiểu mà.

Quang quay qua gọi nước cho mình rồi nhìn cô:

– Nhật được điện của em, anh rất ngạc nhiên. Có chuyện gì không Quỳnh?

Quỳnh nhìn thẳng vào mắt anh:

– Lúc này, mẹ anh có gọi điện cho em.

– Vậy à!

Quỳnh nói thẳng:

– Em không tin là anh không biết gì. Em hiểu bác gái không phải ngẫu nhiên mà nhớ đến em.

Quang hơi lúng túng:

– Em muốn nói gì?

Quỳnh nói cứng rắn:

– Cách cư xử của anh làm em rất thất vọng.

Quang hơi khựng lại rồi nói:

– Anh không chối là mình đã làm như vậy. Anh không thể quên em, Quỳnh ạ.

Phúc Quỳnh cười bình thản:

– Anh nên chấm dứt trò nứu kéo đó đi. Em không muốn mình phải khinh thường người mà mình đã từng kính trọng.

Mặt Quang tái xanh vì bị xúc phạm:

– Em nên cẩn thận lời nói của mình.

Quỳnh vẫn không nao núng:

– Em không muốn nhắc lại những chuyện đã qua, nhưng thấy anh vẫn tiếp tục với cách cư xử như thế nên không thể im lặng được nữa. Em luôn xem anh như một người anh, bây giờ cũng vậy. Em đến đây vì không muốn chúng ta sẽ khó xử sau này.

Quang nhìn cô trân trối:

– Phú đã nói gì với em?

Quỳnh lắc đầu ngao ngán:

– Anh ấy không bao giờ nói những chuyện đó. Tự em cũng suy nghĩ được, em không phải là đứa ngốc.

Quang nhếch môi:

– Em hẹn anh đến đây là để cảnh cáo à?

– Anh nghĩ sao cũng được. Đây là lần cuối cùng em nhắc chuyện đã qua. Em nói thật, em

sẽ không cư xử nhẹ nhàng như thế này nếu anh vẫn không thay đổi. Hôm nay, anh đã kéo luôn cả bác gái vào chuyện của chúng ta thì anh hãy tự giải quyết đi. Em tin anh sẽ có lời giải thích hợp lý về sự vắng mặt ngày mai của em.

Quang cười khẩy:

– Không ngờ lại thay đổi như vậy. Dù thế nào, tôi vẫn không hối hận vì những gì mình đã làm. Nhưng em yên tâm, tôi cũng không còn tha thiết tình cảm cũ nữa. Trong tôi, em đã chết từ lâu rồi.

Quỳnh cười nhẹ:

– Em cũng mong như vậy.

Quang đứng lên:

– Tôi về trước và mong đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.

Quang định quay đi thì từ ngoài cửa, Phú cùng một người bạn bước vào. Quang nhìn về mặt thần thờ của cô rồi nhếch môi:

– Hãy ráng giữ tình yêu của mình. Phú không yêu em đến ngốc nghếch như tôi đâu.

Nói rồi, Quang bước thẳng ra khỏi quán. Quỳnh không còn tâm trí đâu để quan tâm đến anh ta, cô đang thắc thỏm vì nghĩ Phú sẽ cho rằng cô lại nửa vời với Quang như thời gian trước. Phúc Quỳnh những muốn gặp Phú ngay để giải thích, nhưng không thể sở sàng đến mức đi đến bàn anh để nói chuyện.

Phúc Quỳnh quyết định ra về, cô lái xe chạy lòng vòng chứ không về nhà. Phú chưa hoàn toàn bình phục mà đã đi ra ngoài như thế, đúng là không có ai bên anh nhắc nhở nên anh không quan tâm gì đến bản thân mình. Sao Phú cứ làm cho cô phải thắc thỏm lo lắng thế chứ?

1 lúc sau, Quỳnh lái xe đến nhà anh nhưng cổng vẫn còn khoá. Trời đã khuya, không biết Phú đi đâu mà giờ này vẫn chưa chịu về nhà. Quỳnh ngồi yên trên xe với cảm giác bồn chồn. Thật lâu, Phú mới về, thái độ bình thản của anh làm cô thấy giận ghê gớm. Phú thật vô tâm với sự lo lắng của người khác dành cho mình.

Phúc Quỳnh mở cửa xe bước xuống khi biết chắc anh đã thấy xe cô. Quỳnh đứng đối diện với anh nơi cổng.

– Anh đi đâu vậy?

Quỳnh thoáng cau mày khi nghe mùi bia thoang thoảng.

– Anh uống bia sao? Anh có biết mình vẫn chưa khoẻ không?

Phú bình thản mở cổng:

– Tôi rất mệt nên cần phải nghỉ ngơi. Em về đi!

Phúc Quỳnh như cố kiềm chế:

– Anh không biết quý bản thân thì cũng nên nghĩ đến sự lo lắng của mọi người chứ. Anh vô tâm đến vậy sao?

Phú nhìn cô nghiêm nghị:

– Em muốn tôi đối xử thế nào mới chấm dứt đây?

Phúc Quỳnh mím môi nhìn anh:

– Em đã hạ mình đến mức có thể, anh định trừng phạt em đến chừng nào hả Phú?

Phú bước vào nhà:

– Tôi không rảnh làm những chuyện đó. Em về đi!

Phúc Quỳnh hơi nhắm mắt, cách cư xử của anh làm cô muốn chết đi cho rồi. Quỳnh cố bước lên chặn trước mặt anh:

– Lúc này em gặp Quang là đề yêu cầu anh ấy chấm dứt sự níu kéo đó, em không nỡ vờ như anh nghĩ. Có thể em và Quang sẽ khó đối diện với nhau sau cuộc gặp vừa rồi, nhưng em không hối hận.

– Điều đó thì liên quan gì đến tôi?

Phúc Quỳnh đau đớn nhìn anh:

– Có phải đợi em chết đi, anh mới mềm lòng, mới thấy hối hận vì cách cư xử của mình không?

Phú nhìn cô không biểu lộ gì. Quỳnh như quá bức xúc, cô cứ khóc và nói:

– Bao năm qua, em chỉ nghĩ một điều, nếu được ba mẹ chấp nhận thì hai đứa sẽ hạnh phúc biết bao. Nhưng bây giờ khi không còn gì có thể ngăn cản thì anh lại muốn vứt bỏ tất cả, trong khi lỗi của em đâu đáng phải bị đối xử như vậy.

Quỳnh gạt nước mắt nhìn nơi khác:

– Anh không yêu em bằng em đã yêu anh. Bằng chứng là anh đã đặt tự ái của mình trên tất cả tình yêu của hai đứa, em thì không như vậy.

Phú hơi nhướng mắt khi nghe cô nói, nhưng vẫn im lặng một cách bình thản:

– Trong khi em cố gắng tìm cách chuộc lỗi với anh, thì anh lại đối xử với em như kẻ thù. Em còn có lòng tự trọng của mình, em sẽ không đến đây nữa đâu.

Phúc Quỳnh loay hoay mở túi xách để lấy khăn, cô lau nước mắt một cách tức tưởi.

– Em sợ nhất là mọi người nhìn mình với ánh mắt thương hại. Anh đã làm cho em không thể gặp anh Sơn và cả Trang nữa. Anh ác lắm!

Nói rồi, cô lại khóc nức lên:

– Em ghét tính cổ chấp của anh, ghét cái kiểu anh nhìn em như một đứa con nít, ghét bản tính kiêu ngạo, ghét luôn cả những gì anh đã làm cho em.

Phú nhẹ nhàng gỡ tay cô ra.

– Em có thể ghét tất cả nhưng không thể không yêu anh, đúng không?

Quỳnh gạt tay anh ra một cách ầm ức:

– Từ bây giờ, tôi sẽ không ngu ngốc như vậy nữa.

Phú nâng mặt cô lên, từ tốn lau những giọt nước mắt còn đọng trên má cô:

– Đến bao giờ em mới hết nông nổi hả Quỳnh? Anh không yên tâm khi cưới một người vợ trẻ con như em.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô run rẩy đến mức không dám thở vì sợ mình nghe lầm, nhưng lại không dám lên tiếng vì sợ mình lại nông nổi một lần nữa và cô cứ đưa mắt nhìn anh chờ đợi. Phú thấy thương nhói lòng vì vẻ nhẫn nhin đó:

– Anh không tin là em không hiểu. Em đã làm anh không thể cứng rắn được nữa, anh sợ phải nhìn em khóc lắm.

Đôi mắt Quỳnh long lanh khi nhìn anh, niềm hạnh phúc quá lớn làm cô cứ đứng yên mà không biết phải làm gì. Phú không bước đến, anh nheo mắt, lặp lại:

– Em không hiểu?

Phúc Quỳnh lại cười mà nước mắt trào ra. Cô tiến đến nhào vào lòng Phú một cách sung sướng. Siết chặt lấy anh, cô nghẹn giọng:

– Em không tin thì đúng hơn. Có thật là anh tha thứ cho em không? Em không nằm mơ, phải không Phú?

Phú vùi mặt trong tóc cô thì thầm:

– Hôm nay, anh mới biết mình bị ghét nhiều như thế. Em không hối hận khi yêu một người không có gì tốt như anh sao?

Phúc Quỳnh lắc đầu không nói gì, cô cứ khóc trên vai anh như chưa bao giờ được khóc.

– Đừng khóc nữa Quỳnh, anh không chịu nổi. Em làm anh đau đấy.

Phúc Quỳnh nín khóc ngay, cô hốt hoảng buông vội anh ra:

– Em làm động vết thương nơi ngực anh hả? Sao rồi Phú?

Phú mỉm cười:

– Nó chỉ đau khi thấy em khóc thôi.

Phúc Quỳnh vẫn không yên tâm:

– Anh không sao thật chứ?

Phú nắm tay cô đi vào nhà. Vừa ngồi xuống ghế, Quỳnh đã đặt tay lên nút áo anh.

– Em sao vậy?

Quỳnh cương quyết cởi áo anh ra:

– Em muốn xem vết thương của anh.

1 đường khâu khá dài và bầm tím trên ngực Phú. Cô thở nhẹ, an tâm vì nó vẫn không sao.

Quỳnh nói xốt xa:

– Em không nghĩ là nó nặng đến thế, làm sao anh chịu nổi chứ?

Quỳnh lấy tay sờ nhẹ lên đó. Phú nheo mắt:

– Anh chỉ lo nó làm em sợ, anh còn không dám nhìn nữa là...

Phú chưa nói dứt câu thì Quỳnh đã cúi xuống hôn nhẹ lên vết thương của anh:

– Ngược lại, em thấy nó rất quý giá đối với mình. Em không bao giờ quên được cảm giác mình như không sống nổi khi hay tin anh bị tai nạn.

Phú có vẻ xúc động khi nghe cô nói:

– Thật ra, lúc bị tai nạn cũng là lúc anh tha thứ cho em.

Quỳnh hỏi lại:

– Thật không?

Phú gật đầu:

– Trước lúc anh mất hết ý thức không còn biết gì, anh đã cầu xin cho mình một cơ hội để quay về với em.

Phúc Quỳnh chớp mắt yếu đuối:

– Đúng là đáng tội cao đã ban phước lành cho hai đứa mình.

Phú bật cười nhỏ. Anh không ngờ Quỳnh vẫn còn nhớ những câu nói đùa của mình ngày trước:

– Em tin sao?

Phúc Quỳnh gật mạnh đầu:

– Em tin vào duyên nợ và tin mỗi người đều có một số phận riêng.

Quỳnh cài lại nút áo cho anh, rồi hỏi:

– Lúc này anh uống bia, phải không?

Phú cười khẽ:

– Chỉ một ly thôi. Anh không thể từ chối.

Quỳnh giận dỗi:

– Người bạn đó của anh cũng thật vô tâm.

Phú phì cười:

– Anh biết sức khỏe của mình mà.

Phúc Quỳnh rất muốn ngả vào lòng Phú, nhưng lại không dám vì sợ làm anh đau. Cô đưa tay sờ từng nét trên mặt anh:

– Sao anh không nói với em về việc anh quen với ba?

– Anh muốn dành cho em sự bất ngờ.

Quỳnh xoa nhẹ chiếc cằm lõm chồm râu vì lười cạo của anh:

– Ba em rất quý anh.

– Anh biết.

Quỳnh nhìn vào mắt Phú, cô thấy xúc động lặng người khi cảm nhận một tình mình.

– Em nói anh là tất cả của em chưa nhỉ?

Phú lắc nhẹ đầu, cô khẽ cười rồi chủ động cúi xuống hôn lên môi anh thật dài.

– Anh là tất cả đối với em, anh biết không? Dù anh là Phú giám đốc của một công ty hay là anh Tư, chủ của những cánh đồng bạt ngàn, những đàn bò không đếm xuể và là một anh Tư nghèo khó đi làm thuê, thì anh vẫn mãi là người em yêu.

Phú xúc động ghì lấy cô. Trước mắt cô và anh là một tương lai hạnh phúc đang chờ đón.

Cả hai đã phải vượt qua và đánh đổi rất nhiều mới được ở bên nhau, nên ai cũng muốn ngồi yên lặng trong vòng tay thế này:

– Còn một điều ước anh cho em, em đã ước chưa Quỳnh?

Phúc Quỳnh mỉm cười gật đầu:

– Trong những ngày xa anh, ngày nào em cũng luôn cầu nguyện là được có anh bên cạnh suốt cuộc đời mình.

Phú cười nhỏ:

– Anh đã nói đó là điều ước cuối cùng của em. Vì vậy hôm nay anh sẽ cầu nguyện một điều cho mình.

Phúc Quỳnh ngẩn ra nhìn anh:

– Hôm nay là sinh nhật anh à? Xin lỗi, em không nhớ.

Phú mỉm cười:

– Từ bây giờ nên nhớ đi là vừa nhỏ ạ. Em thật đáng đánh đòn.

Phúc Quỳnh đỏ mặt:

– Thế anh ước gì?

Phú ôm cô trong vòng tay, gương mặt thành khẩn nhìn trời:

– Ước có một gia đình hạnh phúc và những đứa con xinh xắn. Điều đó có quá xa vời không em?

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô thấy hạnh phúc và thật vững lòng trong vòng tay anh. Cô quay lại nhìn vào đôi mắt luôn đầy yêu thương của anh mà trào nước mắt vì niềm sung sướng quá lớn. Phú nhìn đắm đắm khuôn mặt cô trong tay mình và nhận ra cô xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Không kiềm được, anh cúi xuống môi cô:

– Anh hôn em nhé Quỳnh. Hôn hạnh phúc sẽ dài lắm đấy. Em không biết anh đã nhớ môi em thế nào đâu.

Quỳnh khẽ cười, cô khép mắt đón nhận.

Ngoài kia, trời đang vào Đông, mang theo không khí se lạnh của những ngày tết đến nhưng Quỳnh thấy thật ấm lòng khi trong vòng tay che chở của anh, và cô hiểu rất rõ một điều mình sẽ được an toàn như thế đến suốt cuộc đời.

Hết

Phúc Quỳnh loay hoay mở túi xách để lấy khăn, cô lau nước mắt một cách tức tưởi.

– Em sợ nhất là mọi người nhìn mình với ánh mắt thương hại. Anh đã làm cho em không thể gặp anh Sơn và cả Trang nữa. Anh ác lắm!

Nói rồi, cô lại khóc nức lên:

– Em ghét tính cố chấp của anh, ghét cái kiêu anh nhìn em như một đứa con nít, ghét bản tính kiêu ngạo, ghét luôn cả những gì anh đã làm cho em.

Phú nhẹ nhàng gỡ tay cô ra.

– Em có thể ghét tất cả nhưng không thể không yêu anh, đúng không?

Quỳnh gạt tay anh ra một cách ảm ức:

– Từ bây giờ, tôi sẽ không ngu ngốc như vậy nữa.

Phú nâng mặt cô lên, từ tốn lau những giọt nước mắt còn đọng trên má cô:

– Đến bao giờ em mới hết nóng nổi hả Quỳnh? Anh không yên tâm khi cưới một người vợ trẻ con như em.

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô run rẩy đến mức không dám thở vì sợ mình nghe lầm, nhưng lại không dám lên tiếng vì sợ mình lại nóng nổi một lần nữa và cô cứ đưa mắt nhìn anh chờ đợi. Phú thấy thương nhói lòng vì vẻ nhẫn nhịn đó:

– Anh không tin là em không hiểu. Em đã làm anh không thể cứng rắn được nữa, anh sợ

phải nhìn em khóc lắm.

Đôi mắt Quỳnh long lanh khi nhìn anh, niềm hạnh phúc quá lớn làm cô cứ đứng yên mà không biết phải làm gì. Phú không bước đến, anh nheo mắt, lặp lại:

– Em không hiểu?

Phúc Quỳnh lại cười mà nước mắt trào ra. Cô tiến đến nhào vào lòng Phú một cách sung sướng. Siết chặt lấy anh, cô nghẹn giọng:

– Em không tin thì đúng hơn. Có thật là anh tha thứ cho em không? Em không nằm mơ, phải không Phú?

Phú vui mặt trong tóc cô thì thầm:

– Hôm nay, anh mới biết mình bị ghét nhiều như thế. Em không hối hận khi yêu một người không có gì tốt như anh sao?

Phúc Quỳnh lắc đầu không nói gì, cô cứ khóc trên vai anh như chưa bao giờ được khóc.

– Đừng khóc nữa Quỳnh, anh không chịu nổi. Em làm anh đau đấy.

Phúc Quỳnh nín khóc ngay, cô hốt hoảng buông vội anh ra:

– Em làm động vết thương nơi ngực anh hả? Sao rồi Phú?

Phú mỉm cười:

– Nó chỉ đau khi thấy em khóc thôi.

Phúc Quỳnh vẫn không yên tâm:

– Anh không sao thật chứ?

Phú nắm tay cô đi vào nhà. Vừa ngồi xuống ghế, Quỳnh đã đặt tay lên nút áo anh.

– Em sao vậy?

Quỳnh cương quyết cởi áo anh ra:

– Em muốn xem vết thương của anh.

1 đường khâu khá dài và bầm tím trên ngực Phú. Cô thở nhẹ, an tâm vì nó vẫn không sao.

Quỳnh nói xốt xa:

– Em không nghĩ là nó nặng đến thế, làm sao anh chịu nổi chứ?

Quỳnh lấy tay sờ nhẹ lên đó. Phú nheo mắt:

– Anh chỉ lo nó làm em sợ, anh còn không dám nhìn nữa là...

Phú chưa nói dứt câu thì Quỳnh đã cúi xuống hôn nhẹ lên vết thương của anh:

– Ngược lại, em thấy nó rất quý giá đối với mình. Em không bao giờ quên được cảm giác mình như không sống nổi khi hay tin anh bị tai nạn.

Phú có vẻ xúc động khi nghe cô nói:

– Thật ra, lúc bị tai nạn cũng là lúc anh tha thứ cho em.

Quỳnh hỏi lại:

– Thật không?

Phú gật đầu:

– Trước lúc anh mất hết ý thức không còn biết gì, anh đã cầu xin cho mình một cơ hội để quay về với em.

Phúc Quỳnh chớp mắt yếu đuối:

– Đúng là đáng tội cao đã ban phước lành cho hai đứa mình.

Phú bật cười nhỏ. Anh không ngờ Quỳnh vẫn còn nhớ những câu nói đùa của mình ngày trước:

– Em tin sao?

Phúc Quỳnh gật mạnh đầu:

– Em tin vào duyên nợ và tin mỗi người đều có một số phận riêng.

Quỳnh cài lại nút áo cho anh, rồi hỏi:

– Lúc này anh uống bia, phải không?

Phú cười khẽ:

– Chỉ một ly thôi. Anh không thể từ chối.

Quỳnh giận dỗi:

– Người bạn đó của anh cũng thật vô tâm.

Phú phì cười:

– Anh biết sức khỏe của mình mà.

Phúc Quỳnh rất muốn ngả vào lòng Phú, nhưng lại không dám vì sợ làm anh đau. Cô đưa tay sờ từng nét trên mặt anh:

– Sao anh không nói với em về việc anh quen với ba?

– Anh muốn dành cho em sự bất ngờ.

Quỳnh xoa nhẹ chiếc cằm lởm chởm râu vì lưỡi cạo của anh:

– Ba em rất quý anh.

– Anh biết.

Quỳnh nhìn vào mắt Phú, cô thấy xúc động lặng người khi cảm nhận một tình mình.

– Em nói anh là tất cả của em chưa nhỉ?

Phú lắc nhẹ đầu, cô khẽ cười rồi chủ động cúi xuống hôn lên môi anh thật dài.

– Anh là tất cả đối với em, anh biết không? Dù anh là Phú giám đốc của một công ty hay là anh Tư, chủ của những cánh đồng bạt ngàn, những đàn bò không đếm xuể và là một anh Tư nghèo khó đi làm thuê, thì anh vẫn mãi là người em yêu.

Phú xúc động ghì lấy cô. Trước mắt cô và anh là một tương lai hạnh phúc đang chờ đón. Cả hai đã phải vượt qua và đánh đổi rất nhiều mới được ở bên nhau, nên ai cũng muốn ngồi yên lặng trong vòng tay thế này:

– Còn một điều ước anh cho em, em đã ước chưa Quỳnh?

Phúc Quỳnh mỉm cười gật đầu:

– Trong những ngày xa anh, ngày nào em cũng luôn cầu nguyện là được có anh bên cạnh suốt cuộc đời mình.

Phú cười nhỏ:

– Anh đã nói đó là điều ước cuối cùng của em. Vì vậy hôm nay anh sẽ cầu nguyện một điều cho mình.

Phúc Quỳnh ngẩn ra nhìn anh:

– Hôm nay là sinh nhật anh à? Xin lỗi, em không nhớ.

Phú mỉm cười:

– Từ bây giờ nên nhớ đi là vừa nhỏ ạ. Em thật đáng đánh đòn.

Phúc Quỳnh đỏ mặt:

– Thế anh ước gì?

Phú ôm cô trong vòng tay, gương mặt thành khẩn nhìn trời:

– Ước có một gia đình hạnh phúc và những đứa con xinh xắn. Điều đó có quá xa vời không em?

Phúc Quỳnh chớp mắt, cô thấy hạnh phúc và thật vững lòng trong vòng tay anh. Cô quay lại nhìn vào đôi mắt luôn đầy yêu thương của anh mà trào nước mắt vì niềm sung sướng quá lớn. Phú nhìn đắm đắm khuôn mặt cô trong tay mình và nhận ra cô xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Không kềm được, anh cúi xuống môi cô:

– Anh hôn em nhé Quỳnh. Hôn hạnh phúc sẽ dài lắm đấy. Em không biết anh đã nhớ môi em thế nào đâu.

Quỳnh khẽ cười, cô khép mắt đón nhận.

Ngoài kia, trời đang vào Đông, mang theo không khí se lạnh của những ngày tết đến nhưng Quỳnh thấy thật ấm lòng khi trong vòng tay che chở của anh, và cô hiểu rất rõ một điều mình sẽ được an toàn như thế đến suốt cuộc đời.

Hết